CECILE FOX

Mamă pentru Jenny

Traducerea și adaptarea în limba română de
ILEANA DINU

ALCRIS
Romace

Capitolul 1

– Doamna Smith, spuse căpitanul, este o tânără extrem de curajoasă dacă pornește singură într-o călătorie ca aceasta. Îmi place spiritul de aventură al tinerilor din ziua de azi.

– Aventură? interveni bărbatul din dreapta căpitanului. Sau nesăbuință? Tara primi cu răceală remarca ironică venită din cealaltă parte a mesei.

– Poate puțin din amândouă, adăugă ea indiferent. E puțină nesăbuință în orice decizie de a pleca să vezi lumea. Ca fapt divers, mă voi întoarce acasă fără niciun ban în buzunar, dar cel puțin o să am ce să-mi amintesc în anii în care va trebui să muncesc pentru a-mi câștiga existența. Numai dacă nu-mi lasă cineva o altă moștenire. Atunci voi putea să văd toate locurile pe care nu le-am putut vedea acum.

– Ai multe rude bogate? Bărbatul nu făcu niciun efort să-și ascundă tonul ironic.

– Nu, răspunse Tara. De fapt, nu am rude deloc. Moștenirea asta mi-a fost lăsată de nașul meu.

Deja regreta că vorbise atât de deschis despre motivele care o aduseseră la bordul navei Saratoga, dar căpitanul Anders se arătase atât de interesat, încât fusese nevoită să-i spună. Nu o deranja foarte tare ca cineva să știe motivele călătoriei ei, dar bărbatul acela nu scăpa nicio ocazie pentru a o acuza de iresponsabilitate. Numele lui era Nick Bryant. Englez, ca și ea, îți puteai da seama, după culoarea tenului, că nu petrecea prea mult timp pe continent. Deși era o persoană deschisă, Tara făcea față cu greu privirii bărbatului. Probabil că e tipul acela al bărbatului sigur pe el, se gândi ea. Femeile joacă un rol precis în viața lui; de altfel, e destul de arătos. Tara prefera bărbații mai sensibili și mai puțin cinici.

– Eu sunt de acord cu căpitanul, adăugă un bărbat în uniformă, așezat în dreapta ei. E nevoie de nervi de oțel să alegi o călătorie până în locurile astea. Majoritatea femeilor s-ar mulțumi cu un loc confortabil pe un vapor de pasageri.

Tara zâmbi.

– Recunosc că mi-a fost puțin teamă la început, dar biroul de transporturi a aranajt totul perfect. Dacă cineva vrea să vadă lumea cu buget redus, metoda asta e cea mai bună. Până și prietenii mi-au spus că sunt nebună dacă plec într-o călătorie ca asta.

– E o nebunie de care toți ar vrea să poată da dovadă. Cât o să mai țină excursia?

– În jur de zece săptămâni. Sunt pe drum de două, deși am trișat puțin luând avionul din Londra până în Barbados. A trebuit

să aştept trei zile vaporul în La Guaria, din cauza unor defecţiuni. Sunt puţine lucrurile care să meargă conform unui plan stabilit, spuse ea, în timp ce cerceta faţa bărbatului din partea cealaltă a mesei. Oricum, am reuşit să văd mai multe locuri din Venezuela.

– Şi de asemena să faci mai multe raiduri prin rezervele de bani. Mai multe abateri de genul ăsta şi n-o să mai poţi pleca din partea asta a lumii.

Îşi ridică fruntea în lumina obscură a camerei.

– Dacă se întâmplă asta, nu m-aş consider naufragiată pe vecie, domnule Bryant. Mi-aş găsi ceva de lucru şi aş face rost de bani să mă întorc.

– Aşa de simplu? Vorbiţi de parcă ar fi cu adevărat posibil. De ce nu recunoaşteţi că nu v-aţi gândit să păstraţi bani în cazul în care o întâmplare nefericită vă va lăsa fără mare lucru.

Replicile bărbatului ajungeau la ţintă, dar Tara nu lăsă să se vadă acest lucru.

– Nu poţi traversa un pod înainte să ajungi la el. Călătoria mea e plătită până la Insulele Society. După aceea o să plec singură spre Tonga şi de acolo spre Australia, unde o să stau la nişte prieteni.

– Şi nu te duci să vezi Noua Zeelandă? Ce păcat!

– O să fac asta data viitoare. Discuţia începea s-o afecteze. Se forţa să se abţină de la orice replică tăioasă. N-ar fi făcut decât să-i dea apă la moară. Oamenii de genul lui se amuzau teribil din a-i face pe ceilalţi să-şi iasă din fire. Numai că acum nu avea cum să reuşească.

Îşi îndreptă atenţia către ceilaţi doi pasageri.

– Coborâți amândoi în Tahiti, nu?

Cel mai bătrân răspunse pentru amândoi.

– Eu și fratele meu vrem să ne stabilim în insule. Suntem amândoi burlaci și ieșiți la pensie, așa că ne putem permite să ne schimbăm stilul de viață. Spre deosebire de tine, niciunul din noi n-a avut curajul să plece în tinerețe spre locuri necunoscute.

– Cred că e nevoie de mai mult curaj să-ncepi o viață nouă la bătrânețe. Sper să găsiți ce căutați.

– Dacă nu găsim, interveni cel tânăr, n-o să fie din cauză că am încercat. Unul dintre ofițeri își mută scaunul mai aproape de ea, pretextând că trebuie să-i mai toarne vin în pahar.

– Smith e numele tău adevărat? întrebă el. Sau un pseudonim?

– E adevărat.

– Si numele mic?

– Și acela. Simți cum o privește și începu să-și frământe buzele. Părinții mei s-au întrecut care să-mi găsească un nume mai ciudat.

– Ți se potrivește. Rosti de câteva ori numele, ca pentru a se obișnui cu el. E puțin neobișnuit. Eu sunt Mike.

Față de primul ofițer Michael Chandris, trebuia să te comporți cu atenție. Era genul de om căruia dacă-i dai un deget, îți ia toată mâna. Era o companie plăcută, atâta timp cât nimeni nu rămânea singur cu el. Ceilați ofițeri de la masă erau cu ochii îndreptați spre ei. Dexteritatea superiorului lor în discuțiile cu femeile, era probabil o legendă la bordul vasului. Brusc, își întoarse privirea spre căpitan.

– Subordonații dumneavoastră spuneau că mă puteți ajuta să găsesc o altă navă care să mă ducă mai sus de Tahiti. Așa-i?

– Sunt sigur de asta, dar n-o să mai fie de la aceeași companie. Sunt o mulțime de vapoare cu aburi în insule, care mai au cabine libere.

– O să te ducă unde vrei și-o să mai oprească și-n alte câteva porturi pe drum.

– Noi o să ne mai oprim undeva, în afară de Insula Cocos?

– O să mai acostăm pe insula Mataleta, ca să-l lăsăm pe domnul Bryant acolo. E insula dânsului.

– Insula îi aparține? Fără să vrea, făcu ochii mari. Observă privirea ironică din ochii bărbatului și începu din nou să-și frământe buzele. Era impresionată. Cine n-ar fi fost? Să ai o insulă în Oceanul Pacific era ceva de vis. Fascinant, spuse ea. A fost cucerită de strămoșii tăi?

– Nu. Insula i-a fost dăruită străbunicului meu pentru serviciile prestate. Odinioară, era granița exterioară a grupului Marquesas. Acum, mă ocup de ea cu un partener.

– Cum se mai simte? interveni căpitanul, cu vocea schimbată, de parcă ar fi știut despre cine e vorba.

Celălalt ridică din umeri.

– Bine, în condițiile date. Însănătoșirea e lentă și asta face să-i fie din ce în ce mai greu. Ar putea să trăiască ani de zile pe măsură ce-și pierde toate puterile.

– Și nu se poate face nimic?

– Nimic. Răspunsul era plin de tristețe.

Simțind că e nevoie să schimbe subiectul, căpitanul Anders spuse.

– Cred că fetița ta crește foarte repede. Ce vârstă are acum?

– Nouă ani. Se simțea încă tristețea din vocea lui, deși reușise să schimbe expresia feței. Privirea se întoarse din nou asupra Tarei. E timpul să se ducă la școală. Ultima guvernantă abia dacă a stat două luni.

Bătrânul râse.

– Nu mai au niciun pic de tărie și de voință, asta e problema. Ar trebui să te căsătorești din nou, Nick. Își dădu seama că împinsese discuția prea departe și încercă să încheie subiectul. Poate că școala e cea mai bună idee.

E văduv, se miră Tara. Sau divoțat. Ciudat, nu și-l putea imagina ca un bărbat căsătorit și cu copii. Ce fel de femeie ar accepta să stea cu un bărbat atât de ironic și de rece? Mai aruncă o privire feței dure a bărbatului, simțind un tremur de-a lungul coloanei vertebrale.

Cina se încheie târziu; Tara se retrase și se îndreptă spre pupă, unde era cabina ei. Cabinele de locuit nu erau foarte spațioase pe Saratoga, dar prețul pe care-l plătea era atât de mic, spre deosebire de cel al vaselor de călătorie, încât nu se putea plânge prea tare. Doar trei compartimente erau destinate călătorilor. Nick Bryant stătea în cel de lângă al ei, iar frații Regan erau cazați într-unul la proră. Îi părea bine că pornise în această călătorie. Moștenirea o primise cu puțin înainte să împlinească douăzeci și doi de ani, de la nașul ei; fusese cu totul neașteptată, pentru că nu-l mai văzuse de ani de zile. De când murise tatăl ei, lucrurile merseseră din ce în ce mai greu. Toată lumea o sfătuise să investească banii. Dar n-ar mai fi avut parte de toate astea: de căldura și frumusețea insulelor Caraibe, de vizitele în fiecare port de pe coasta

Venezuelei și a Columbiei, de măreția canalului Panama. Nu regreta nimic. Avea timp să se gândească la viitor după ce toate astea vor fi trecut. Deocamdată, avea încă două luni de călătorie în față și vroia să profite de ele.

Făcea ordine prin lucrurile care-i compuneau mica garderobă când auzi un ciocănit la ușă. Mike Chandris o aștepta cu zâmbetul pe buze.

– Mă gândeam că poate vrei să faci un tur al vasului. Privirea lui era mai mult decât sugestivă. Numai de pe Pacific poți vedea o lună ca cea de astă-seară.

– Cred că e aceeași ca cea de la mine de acasă, asta numai dacă n-au făcut două. Tara zâmbi. Cred că o să te refuz de data asta. Azi a fost o zi foarte obositoare. Oricum, mulțumesc pentru invitație.

– Ei, haide, doar nu poți fi obosită la vârsta ta! Marea e calmă, meteorologii spun că o să treacă mult timp până când va fi la fel. O furtună de gradul nouă e anunțată pentru mâine dimineață.

Tarei i se făcu frică. Rafalele de vânt erau dese pe mare. Încercă să nu pară speriată.

– Atunci, ar trebui să dormim cu toții, cât mai putem, spuse ea. Nu spuneai că ești de gardă la patru dimineața?

– Da. Tocmai din cauza asta, o mică plimbare mi-ar prinde tare bine. Ofițerul încă nu vroia să-i accepte refuzul. Mai sunt câteva săptămâni până când ajungem la Society. Doar n-ai de gând să stai claustrată în cabina asta până atunci?

– Depinde de cât de prietenos o să încerci să devii, îi replică sincer. Îmi dau seama că, fiind singura femeie la bord mă face interesantă, dar sunt aici doar pentru excursie, Mike.

Mike ridică sprâncenele.

– Uite încă un lucru care-mi place la tine– ești directă.

– Nu te baza pe asta! E…se opri din vorbit când îl văzu pe Nick Bryant trecând pe coridorul îngust, spre cabina lui. Privirea pe care i-o aruncă peste umărul ofițerului, o făcu să se înroșească. Cred că e timpul să pleci! Noapte bună!

Putea să audă zgomotele din cabina alăturată, în timp ce se pregătea de culcare. Când se vârî în pat, sunetele încetaseră; se mai putea auzi doar legănatul navei pe oceanul liniștit. Cât timp călătorise de-a lungul coastei, vremea fusese liniștită. Asta avea să se schimbe în curând– se îndreptau chiar spre mijlocul Pacificului, unde avea să cunoască adevăratele schimbări de vreme. S-ar putea întâmpla orice, se gândi speriată. Dar oare nu pentru asta era aici? Nesiguranță, frică– două elemente esențiale ale unei aventuri. Și ce aventură! Să vezi lumea la douăzeci și doi de ani– s-ar putea să nu fi fost o idee prea practică, dar ce mai conta! Viața trebuia trăită.

Cineva o mișca încet, strigând-o să se trezească. Își deschise ochii, lumina era aprinsă. Îl văzu pe Nick Bryant, aplecat asupra ei, cu mâinile pe umerii ei goi.

– Să nu țipi, spuse el, pe același ton ironic. Ai avut un coșmar– strigai în somn. M-am gândit să vin să te trezesc înainte să ridici tot echipajul în picioare.

Tânăra era transpirată și inima îi bătea cu putere. Se ridică brusc în capul oaselor și trase repede pătura peste umerii goi.

– Nu-mi amintesc să fi visat nimic.

– Ba, după felul în care te manifestai, părea un vis foarte urât. Parcă te certai cu cineva. Făcu o mică pauză.

Cine știe, poate e vreun avertisment!

– Avertisment? Nu sunt sigură că înțeleg ce vrei să spui.

– Înseamnă că subconștientul tău încearcă să-ți spună ceva ce bunul simț a ignorat în totalitate. Își îndesă mâinile în buzunare, urmărind-o cu atenție sporită. Îți dai seama ce ți se poate întâmpla singură, dacă mai continui să călătorești în felul ăsta? Chandris n-o să fie ultimul care va reacționa astfel.

Tara îl privi fără să clipească.

– Care fel?

– Nu încerca să faci pe neștiutoarea! Nu i-a luat mult timp să vină după tine. Și oamenii de genul lui nu sunt caracterizați de prea mare finețe.

– Tu știi mai bine. Văzu cum bărbatul își încordează mâinile pe lângă corp, dar era prea târziu să-și retragă vorbele. Și de ce te-ar interesa pe tine toate astea? Mă descurc eu cu Mike Chandris.

– Poți să te descurci? Nu prea pot să cred asta. Nu mai era nici cea mai mică urmă de ironie în cuvintele lui. Poate că ar trebui să te las să-ți vezi de ale tale. Ai putea să înveți ceva din experiența asta.

– Foarte bine. Știi unde e ușa, spuse ea, îndreptându-și privirea spre ușa cabinei. El rămase pe loc, cu ochii îndreptați spre ea și cu buzele strânse.

– De când n-ai mai fost pedepsită, sau ai fost vreodată?

– De la opt ani, spuse ea, păstrându-și calmul. Acum am crescut mai măricică, nu mai e nevoie.

– Ai dreptate, probabil. Strălucirea din ochii lui se înteți, pe măsură ce se apleca peste ea și o împinse cu spatele în perne.

Pentru asta ești destul de mare.

Tara nu mai avu ce face– mâinile lui o țineau strâns și gura îi era acoperită în întregime de a lui. Sărutul o răni, dar trezi în ea o dorință asupra căreia simțea că n-are niciun control. Bryant se ridică zâmbind; își dăduse seama ce se petrece cu ea.

– Văd că te descurci, spuse el. Și nici măcar n-am depus efort. Tot crezi că poți face față tuturor celor care or să te invite să-ți arate luna?

– N-ar ajunge atât de departe! O să am grijă ca ușa mea să fie închisă pentru toată lumea.

– Cred că e cea mai înțeleaptă decizie pe care ai luat-o până acum. Se ridică în picioare cu zâmbetul pe buze. Nu te speria. Zilele astea, o să înveți cum se scuipă un om în față.

– Sper...ca tu să fii cel care o pățește.

El râse cu poftă.

– Sunt sigur de asta. Somn ușor. Eu sunt alături.

Rămase nemișcată pe pat, până când se asigură că nu mai are de gând să se întoarcă. Își duse mâna la buze; simțea sărutul lui ca pe o arsură. Cu câteva ore în urmă abia dacă știa cine e bărbatul ăsta, și acum...

Ar fi fost ușor să spună că-l urăște. Sentimentele ei erau mult însă mai încurcate. Dintr-o dată, începu să regrete că se îmbarcase pe Saratoga. Excursia luase o altă întorsătură.

Capitolul 2

În zori, vântul începuse să bată în rafale. Obosită după noaptea trecută, Tara nu se mai trezise pentru micul dejun; stătuse în patul ei până acum, când nava începuse să se legene din ce în ce mai tare.

Pe punte era rece; marea nu arăta deloc așa cum își imaginase, dar mai era destul timp ca vremea să se îndrepte. Își spuse că cerul nu e așa de întunecat, și că în câteva ore totul va reveni la normal. Era mulțumită că, cel puțin, n-are rău de mare.

Gândindu-se cu mintea limpede la noaptea care tocmai trecuse, totul i se părea ireal. Numai că nu era așa: Nick Bryant era încă pe navă și amintirea sărutului era încă vie. Probabil că s-a gândit că lipsa ei de la micul dejun i se datora lui.

Nu putea să se mintă că n-avea nicio vină pentru somnul ei prelungit. Numai gândul de a întâlni iarăși privirea tăioasă a lui Nick, îi dădea fiori.

Se gândi că până la ora prânzului, va trebui să-și vină în fire, altfel nu va putea să intre în sala de mese.

Și în fond, nu făcuse mare lucru-o sărutase doar. De parcă ar fi fost prima oară când era sărutată!

– Nu e o dimineață prea grozavă, așa-i? Cel mai bătrân dintre frații Reagan i se alătură, lângă cabina de control. Am auzit că vremea o să fie și mai urâtă. Ne îndreptăm spre o furtună.

Tara se neliniști.

– Nu o ocolim?

– Nu cred. Vaporul trebuie să ajungă în Tahiti într-o săptămână, pentru a ridica marfa. O zi întârziere, înseamnă o groază de bani pierduți pentru companie. Continuă pe un ton mai calm. Sunt sigur că n-avem de ce să ne facem griji. Saratoga e o navă care rezistă la intemperii. Căpitanul Anders mi-a povestit că a trecut printr-un uragan în urmă cu câțiva ani.

– Ce spunea prognoza de azi-dimineață?

– Nu știu sigur. Au ceva probleme cu transmisia radio. Nimic prea grav. Ți-am simțit lipsa la micul dejun. Am vrut să trimitem după tine, dar domnul Bryant a spus că s-ar putea să nu te simți prea bine.

– Da, mă simt puțin ciudat. Tara se enervă la auzul numelui lui Bryant, dar își ascunse cu grijă gândurile. Acasă nu prea mă omoram cu micul dejun. Beam o ceașcă de cafea și cam atât.

– Nu faci bine.

O să regreți spre bătrânețe, crede-mă. Se opri și zâmbi. Știu, e tipic pentru cei bătrâni să țină lecții celor tineri.

Tara râse, analizând trăsăturile blânde ale omului din fața ei.

– Nu ești chiar atât de bătrân pe cât crezi, chiar dacă ai ieșit la pensie.

– Ți-aș putea fi bunic. De fapt, pensionarea a fost voluntară; am vândut partea noastră de afacere, ca să putem face ce facem acum. Un avantaj al lipsei de familie.

Tara detectă o urmă de regret în vocea bătrânului.

– N-ai simțit niciodată nevoia să-ți întemeiezi o familie?

– N-am avut timp. De data asta, regretul era evident. Munca se transformă într-un mod de viață. Amâni atât de mult lucrurile, până când te trezești că e prea târziu ca să mai faci ceva.

– Dar nu și pentru asta, doar ești aici!

– Nu, nu și pentru asta. Făcu o pauză să tușească. Uite, știu că sunt un bătrân curios, dar cred că ce spunea Bryant aseară avea o noimă. Ești tânără, foarte atrăgătoare, dar lipsită de orice apărare. Ca și căpitanul, îți admir curajul, dar nu pot să nu văd și pericolele. Până acum, ai avut noroc și o să fii în continuare în siguranță, atât timp cât rămâi pe Saratoga. Dar după aceea?

– E foarte drăguț din partea ta că-ți faci griji, dar m-am gândit mult, înainte să plec la drum neînsoțită. O să am grijă. Asta e tot ce pot face.

– Dar nu și ce pot face eu. Aș vrea să-mi dai voie să te urc într-un avion din Tahiti, direct către prietenii tăi din Australia. N-o să vezi Tonga, dar e o singură insulă. Faci asta, pentru liniștea mea?

Ezită înainte să răspundă, conștientă de sinceritatea bătrânului și alegându-și cu grijă cuvintele:

– Sunteți foarte bun. Să nu credeți că nu apreciez gestul, dar trebuie să fac totul cum vreau eu și să plătesc din banii mei.

– Orgoliu? interveni el, pe un ton critic.

– Dacă vreți să-i spuneți așa. Îl privi. Cum ați numi să accepți bani de la un străin?

– Nu bani, doar un bilet de avion.

– E același lucru. Făcu un gest de nerăbdare. Aș vrea să creadă cineva că mă pot descurca și singură. Bărbații exagerează problema asta cu protecția. Observă expresia lui și încercă să-și retragă cuvintele. Îmi cer scuze, n-am vrut să sune așa. Dar trebuie să vă dați seama cât de greu îmi e să accept oferta dumneavoastră, deși e bine intenționată.

Bătrânul oftă.

– Înțeleg perfect, dar asta nu înseamnă că n-o să-mi mai fac griji pentru tine.

Era timpul să schimbe subiectul.

– Și fratele dumneavoastră? Nu e un marinar la fel de tare?

– Wes? Nu, îi e bine.

E în cabină și se uită peste colecția lui de timbre. Nu-l îndepărtezi prea ușor de timbrele lui.

Privirea lui se îndreptă spre spatele ei.

– Nu prea arată a climă tropicală.

Tara se pierdu, încă dinainte să audă răspunsul persoanei din spatele ei. Era Nick Bryant.

– E o perioadă mai proastă a anului, spuse el. O să supraviețuim. Făcu o pauză și-și îndreptă privirea asupra Tarei: te simți mai bine?

– Dar n-am fost bolnavă, doar obosită. Am avut o noapte mai grea.

– Ca noi toți, de altfel. Replica veni, însoțită de un zâmbet. Te așteaptă o cafea în salon, dacă vrei.

– Ai mai călătorit cu Saratoga? întrebă bătrânul.

– De multe ori. E nava care-mi aduce proviziile pe Mataleta, de câte ori e pe ruta asta.

– Adică, poți pleca de pe insulă numai cu transportoarele de marfă?

– Nu chiar. E un feribot care are drum prin insule, dar de data asta am preferat să merg cu Saratoga și la dus și la întors.

– Să-nțeleg că ești plecat de ceva timp.

– De două luni. Schimbă brusc subiectul, pentru a evita alte întrebări. Haide, să ne bem cafeaua, cât mai e fierbinte. S-ar putea să ni se alăture și căpitanul.

Tara se duse. Îi era mai ușor așa, decât să refuze invitația. Avea nevoie de o băutură fierbinte. Valurile crescuseră, cât timp stătuse pe punte. Vasul se clătina din ce în ce mai tare. Refuză mâna pe care i-o întinse Nick Bryant pentru sprijin.

– Nu încerca să alergi înainte să poți merge! o sfătui el. Dacă-ți rupi un picior, s-ar putea să termini călătoria asta mai devreme decât ți-ai propus.

– N-am de gând să cad nicăieri, răspunse ea cu răceală. Dacă se întâmplă ceva, reacțiile mele sunt mai propte decât ale tale.

– Vrei să încercăm? Cuvintele, spuse ca numai ea să le poată auzi, o făcură să se înroșească. Din zece încercări, nu cred că o să câștigi una. Din cauza îngustimii coridorului, bătrânul rămăsese în urmă. Tara era liniștită, deoarece că nu putea să audă discuția. Simțea că nu putea să câștige nicio dispută cu omul acesta.

Căpitanul și Wesley Regan erau deja în salon.

– Mă tem că o să fie o noapte neliniștită, anunță el lipsit de griji. Până mâine, vom fi trecut de ce e mai rău. Îmi cer scuze că nu avem timp să ocolim furtuna. Nu ne-ar ajunge combustibilul, oricum. Își îndreptă atenția asupra Tarei. Credeți că o să vă puteți descurca, domnișoară Smith?

Tara era sătulă de grija excesivă pe care toată lumea i-o purta.

– Dacă vă răspund nu, vă întoarceți pentru mine? replică ea, încercând să pară mai sigură pe sine.

Căpitanul râse și dădu din cap.

– Mă tem că nu. Nimic în afara unui taifun, nu mă va întoarce din drum. Văd că vă descurcați destul de bine; și Saratoga nu e chiar cea mai stabilă dintre nave.

– Ca toate femeile, spuse Gerald Regan, zâmbind. Cei de față se exclud, desigur, spuse la adresa Tarei.

Tânăra îi răspunse cu un zâmbet.

Sosirea inginerului șef întrerupse conversația, deoarece toată lumea se grăbi să-i găsească un loc liber. Până la urmă, Nick Bryant i-l oferi pe al său și se așeză pe marginea scaunului Tarei, în ciuda împotrivirii inginerului.

– Sunt prea des pe nava asta, ca să am nevoie de tratament special. Stai jos, omule.

Discuțiile reîncepură când bătrânul Regan îl întrebă pe căpitan despre viteza navei, în condițiile date. Tara asculta cu jumătate de ureche discuția, fiind mult prea conștientă de brațul care-l atingea pe al ei, de coapsele robuste și de căldura care emana de sub pulovărul de cașmir. Toate lucrurile care-l priveau, toate gesturile

lui erau pline de masculinitate. Puține sunt femeile care nu și-ar pierde firea în preajma unui asemenea bărbat. Începu să se gândească la ce vârstă ar putea avea– treizeci și trei, treizeci și patru, poate. Nu mai suporta să mai stea pe scaun, ar fi vrut să se ridice.

– Încearcă să nu mă mai consideri așa de respingător; simt vibrațiile urii tale de aici, spuse el pe tonul care-l caracteriza.

Tara nu încercă să-și ascundă starea de spirit. Ce rost ar fi avut?

– Probabil că ești obișnuit cu oameni care nu te plac. De ce te mai deranjez eu?

– N-am zis că mă deranjezi. Făcu o mică pauză și o întrebă: ți-e frică de furtuni?

– Nu foarte...își ridică privirea spre el. De ce?

Bărbatul ridică din umeri.

– Păreai speriată când vorbea Dan de vremea rea. A observat și el asta. N-o să fie o noapte prea confortabilă, dar n-o să ne confruntăm cu probleme prea mari. Știi cum să folosești o vestă de salvare?

– Nu, răspunse ea. Mulțumesc pentru încurajare!

– E procedura standard de salvare. E o vestă în cabina ta; o să mergem să-ți arăt cum s-o folosești, după ce-ți termini cafeaua. Barca noastră de salvare are numărul trei și ar trebui să cunoști drumul cel mai scurt până la ea.

– O să-l găsesc eu. Cred că pot îmbrăca și singură vesta de salvare, mulțumesc!

– Nu e de-ajuns; sunt mai greu de folosit. Ți-am spus că te ajut și o să te ajut. Reveni la vechiul mod de adresare: fie că-ți place, fie

că nu, o să fii nevoită să înveți să depinzi de alții, cât timp ești pe nava asta. O femeie singură e o povară mare și fără să mai fie încăpățânată.

Tara nu se mai împotrivi, i se păru fără rost. Părăsiră salonul în același timp cu Dan Anders și se îndreptară spre cabina tinerei. Nick găsi vesta în sertarul de sus al debaralei. Era împachetată și legată bine cu leucoplast. O învăță cum s-o îmbrace; avea un fluier într-un buzunar, în dreptul pieptului, și un semnalizator luminos care începea să funcționeze la contactul cu apa.

Tara era sigură că s-ar fi putut descurca și singură, cu puțină bătaie de cap. I se păru totuși lipsit de politețe să nu-și arate recunoștința.

– Mulțumesc, spuse scurt.

– N-ai pentru ce. O privi cum își dezbrăcă vesta și cum o pune înapoi în ambalaj. Cel mai scurt drum spre barca ta, e pe culoarul pe lângă care trecem când coborâm de pe punte. Barca trei e la capătul culoarului. Alte întrebări?

– Nu. Te-ai ocupat de tot.

– Să nu-ți fie teamă, spuse el, trecând cu vederea răceala cu care îi vorbise. Ne vedem la prânz.

Legănatul din ce în ce mai puternic al navei deveni neplăcut. Cafeaua nu fusese o idee prea bună, cu atât mai mult pe stomacul gol. Trebuia să stea puțin întinsă, până când îi trecea greața.

Încă stătea întinsă pe patul ei când auzi un ciocănit la ușă. Nick vârî capul prin deschizătura ușii, îi aruncă o privire și dădu nemulțumit din cap.

– Mă gândeam că așa o să se întâmple. Să nu te miști.

Mă-ntorc în câteva clipe.

Nici n-ar fi putut să se miște, în starea în care era. Nici prezența lui nu era prea agreabilă, dar simțea că nu se poate împotrivi. Nu vroia niciun remediu, vroia doar să fie lăsată în pace.

Ușa se deschise din nou și el se apropie de pat.

– Ia astea întâi, fără apă; e mai bine așa.

Le luă fără împotrivire, apoi își ascunse fața în pernă.

– Vreau doar să mă lași singură, te rog.

– Nu încă. Trebuie să mănânci și ce ți-am adus. Ți-e rău pentru că n-ai mâncat nimic.

– Nu pot.

– Ba poți. O întoarse ușor cu fața spre el. Încearcă să te ridici sau o să te îneci cu firimiturile. Am adus o farfurie întreagă de biscuiți, care sunt buni pentru stomac. Haide, o să te simți mai bine, îți promit.

– De ce-ți pasă cum mă simt eu? Era copilăroasă și conștientă de asta, dar n-avea de gând să se oprească. Nu sunt responsabilitatea ta.

– Să zicem că fac pe bunul samaritean. N-aș lăsa un om bolnav să se îngrijească singur. Împinse farfuria de biscuiți sub bărbia ei. Mănâncă.

Tratamentul lui funcționa; după al patrulea biscuit, greața începuse să treacă.

– Te sfătuiesc să dormi puțin, spuse el, ridicându-se în picioare. Găsești pastilele în cutia pentru medicamente; dacă mai e nevoie, peste câteva ore să mai iei o doză. Cu puțin noroc, poate reușești să vii la cină. Făcu o pauză și o privi îngrijorat.

Vrei să închid ușa cu cheia, ca să nu te mai deranjeze nimeni?

Tara mișcă din cap în semn că da. Așteptă ca el să ajungă la ușă și găsi puterea să vorbească.

– Îmi cer iertare că m-am comportat ca un copil. Nu suport să fiu bolnavă.

– niciunul dintre noi nu e înzestrat cu toate calitățile pe care ar vrea să le aibă. Pentru prima oară, zâmbetul lui era unul blând. Nu mai lua în seamă. Până mâine vei fi iar în condiții de luptă.

Când își deschise din nou ochii, cabina era cufundată în întuneric. Nu se zărea nicio stea pe cer și nava se mișca mai rău decât atunci când adormise. Fu surprinsă să nu mai simtă niciun fel de amețeală când se ridică să aprindă lumina.

Ceasul arăta ora șapte și un sfert. Dormise șase ore; probabil că era un efect al pastilelor pe care le luase, nu era obișnuită cu medicamentele. Cina începea la opt jumătate, deci avea timp să se pregătească până atunci. Făcu drumul între baie și înapoi, fără să întâlnească pe nimeni. Îmbrăcă una din cele trei rochii de bumbac pe care le luase cu ea în excursie. "Rochiile astea pe care nu trebuie să le calci sunt o binecuvântare", se gândi în timp ce se machia în mica oglindă din cabină. Saratoga avea o spălătorie pentru hainele echipajului și i se spusese că îngrijitorul va avea grijă de hainele ei. Scăpase, așadar, de toate grijile casnice.

Ciocănitul în ușă o sperie într-o manieră pe care n-o putu înțelege. Faptul că primul ofițer apăru în prag, nu avu darul să o liniștească.

– Credeam că n-o să te mai văd, începu el. Cum te simți?

– Ca un om nou.

– Mă bucur că nu e așa. Îmi plăcea foarte mult cel vechi. Ești gata de masă?

Clătină afirmativ din cap și i se alătură pe coridor.

– Ai fost de gardă? întrebă ea, de îndată ce ajunseră la capătul scărilor.

– Am terminat acum un sfert de oră. Am fost nevoit să mă mișc repede, ca să pot veni să te iau la timp.

– Sunt flatată, răspunse ușor. Și eu credeam că n-o să reușesc, dacă...

– Ușor! Își puse un braț în jurul taliei ei, când nava se aplecă puternic spre babord. Ține-te de mine! N-avea altă posibilitate decât să se țină de el, dar modul în care o ținea de mijloc nu i se păru prea liniștitor. Nici nu se mai chinui să-și ascundă surpriza, când îl văzu pe Nick Bryant ieșind din cabină. Se îndepărtă de Chandris, pe măsură ce nava se redresă.

– Mă bucur să te văd din nou pe picioare, comentă el.

Intrară toți trei în sala de mese. Frații Regan erau deja așezați la masă, împreună cu toți cei care nu fuseseră de gardă. Căpitanul nu putu să vină; lipsa lui stârni discuții despre gravitatea situației. Furtuna era subiectul principal de conversație. Mike Chandris le vorbea despre asta, când băiatul de serviciu îl chemă urgent pe punte.

– Se pare că subordonații mei nu prea se descurcă în ape care depășesc mărimea unei piscine. Au nevoie de un computer care să le arate care e stânga și care e dreapta.

Inginerul șef se ridică și el în picioare și-și ceru scuze că trebuie să plece.

– Cred că e timpul să mă duc să văd și eu ce se petrece. Noapte bună, tuturor.

Nimeni nu vroia să plece atât de devreme, dar nu mai rămăseseră prea multe de făcut. Frații Regan erau evident plictisiți, iar Tara se temea ca greața din după-amiaza aceea să nu revină.

– Cheia ta e încă la mine în cabină, îi spuse Nick când părăsiră salonul. Mai ai nevoie de medicamente?

Tara încercă să adopte un ton lejer și nepăsător.

– N-ar strica să am câteva la îndemână.

– O să-ți aduc încă două doze.

Așteptă în dreptul ușii, până când el se întoarse cu pastilele și cu cheile.

– Mulțumesc pentru ajutor, spuse ea, pe un ton politicos. Îți sunt recunoscătoare.

El făcu un gest indiferent.

– Cu plăcere. Noapte bună.

Explozia se făcu simțită când Tara deschise ușa ca să intre în cabină. Puntea se scutură cu putere sub picioarele ei, izbind-o cu forță de pereții vasului. Nu-și pierdu cunoștința, dar îi luă câteva secunde să-și revină după zdruncinătură. Zgomotele se auzeau din toate părțile: oamenii care țipau, zgomotul de furnal care sufla cu putere, undeva în calele inferioare ale navei. Își dădu seama că puntea continuă să se încline și că întreg corpul vasului vibrează. Frica o cuprinse, uitând complet de rănile și de durerea din urma căderii. Nick apăru în câteva secunde, o ridică de jos cu o mână și o rezemă de perete, în timp ce cu cealaltă încerca să oprească sângerarea unei răni de lângă tâmpla stângă. Și el se lovise la fel de rău.

– Capul tău, spuse ea ameţită. Te-ai lovit...

– Nu-i nimic. Vorbea grăbit. Eşti bine?

Nu răspunse.

– Ce s-a întâmplat?

– Am lovit ceva. În timp ce vorbea, o împinse spre cabina ei. Ia-ţi vesta de salvare şi îmbrac-o! Acum!

Până când ajunse la dulapul în care era vesta, el era deja înapoi şi o ajută s-o îmbrace. Nava nu reuşea să se redreseze, înclinându-se din ce în ce mai mult spre babord. Zgomotele se auzeau încontinuu, însoţite de sunetul metalului care ceda sub propria greutate.

– Haide, se răsti Nick, văzând că Tara n-are de gând să se mişte. O luă de mână şi o trase după el, pe coridor.

– Unde? întrebă ea, panicată. Mi-am uitat geanta de voiaj. N-am geanta de voiaj.

– Las-o! O s-o iei mai târziu. Nu vroia să-i elibereze braţul. Clopoţeii pe care-i auzi, sunt de la bărcile de salvare.

Bărci de salvare!

Acum i se făcu într-adevăr frică. Asta însemna că erau nevoiţi să părăsească vasul. Nu se poate, o navă nu se scufundă în câteva minute.

– Prinde-ţi vesta bine până ajungi acolo.

Cumva, ajunseseră pe puntea superioară şi se îndreptau spre camera de control, urmaţi de fraţii Regan. Nick o ţinea strâns de mână, dar ea nu mai simţea nimic– nu-i venea să creadă că aşa ceva i se poate întâmpla. Rafalele de vânt şi picăturile mari de ploie care o izbeau peste faţă o convinseră că totul e real. Barca numărul

trei era deja susținută de butoaiele de plutire și pregătită de lansare, legănându-se la unison cu Saratoga. Tara fu ridicată și îndemnată să-și ridice picioarele peste marginea vasului, aterizând pe podeaua bărcii de salvare. Se întoarse după Nick care se uita spre cabina de control, cu mâinile la gură, de parcă ar fi vrut să se facă auzit prin furtună. Aceasta fu ultima imagine pe care o văzu, înainte să-și piardă cunoștința.

Capitolul 3

Își reveni cu greu, de parcă mintea ei, deși inconștientă, știa ce o așteaptă. Vântul bătea încă puternic, noaptea era neagră tăciune și lumea ei scăzuse dintr-o dată la mărimea unei bărci. Un bărbat stătea aplecat asupra ei; nu-i putea distinge trăsăturile, dar știa că e Nick Bryant, după mâna puternică ce-i susținea gâtul. În spatele lui, putea să vadă apa împroșcată de valuri, care se ridica în jurul bărcii ca o ceață.

– Să nu te miști, spuse Nick. S-ar putea să ai vreo contuzie. Poți să vezi?

– Te pot vedea pe tine.

Nu era tocmai adevărat, dar era liniștitor să-l aibă aproape. Simți că are o voce ciudată, înghiți în gol și apoi întrebă: ce s-a întâmplat cu nava?

– Nu mai e. S-a dus ca o piatră la fund. Se pare că toată lumea a scăpat.

– Dar cum? De ce? Îi era greu să vorbească, dar trebuia să știe ce se întâmplă.

– Ne-am lovit de o mină, de una veche, probabil rămasă din război. Cel puțin, așa se crede. A spintecat vasul chiar sub linia de plutire și calele inferioare au fost inundate în câteva minute. Nu mai avea nicio șansă.

Nu mai era nimic de făcut, acum. Saratoga nu mai exista. Rămăseseră pe cont propriu.

– Om la apă! Strigătul ajunse la ei în ciuda naturii dezlănțuite. Două dintre celelalte persoane de pe barcă, se aplecaseră în partea dreaptă a bărcii, încercând să scoată ceva din apă cu ajutorul vâslelor.

Oricine ar fi fost, era încă în viață. Câteva clipe mai târziu, omul fu ridicat în barcă, apa curgând șiroaie din uniforma lui. Nick o părăsi pe Tara pentru câteva secunde, ca să vadă cine e.

– E Chandris, o anunță când se întoarse. O să-i fie bine. Suntem doisprezece cu toții. Te mai doare capul?

– Da, nu foarte rău.

Stătea în spatele bărcii, cu ceva moale sub cap. Ploaia îi udase pe amândoi până la piele. Oamenii ceilalți începuseră să cedeze nervos. Pe o vreme ca asta, nu se putea ridica nicio prelată peste barcă. Nimeni nu mai putea să facă nimic. Trebuia să aștepte să treacă ploaia.

În jur de ora două, lucrul ăsta chiar se întâmplă, deși înălțimea valurilor rămase aceeași. Tara reuși să adoarmă, în ciuda disconfortului creat de hainele ude. Era prea obosită să mai poată sta trează.

Când își deschise din nou ochii, era ziuă, cerul era albastru și senin, iar mișcările bărcii erau calme, în comparație cu cele din noaptea trecută. Nick era în partea cealaltă a bărcii, cu spatele la ea, împreună cu ceilalți bărbați. Țineau un fel de conferință.

Încercă să se ridice; își puse o mână la ceafă și gemu de durere. Avea un cucui de mărimea unui ou de porumbel, care o durea îngrozitor.

– Te simți bine? întrebă Chandris, care era plecat asupra ei. Credeam că n-o să-ți mai revii.

– Mi-e bine! îl asigură ea. Mă doare puțin capul, atâta tot. Ai avut noroc noaptea trecută. Puteam să nu te vedem în apă.

– Toți am avut noroc noaptea trecută. S-a scufundat în doar douăzeci de minute.

– Și căpitanul? Tara observase că nu e la bord. A scăpat?

Mike ezită.

– Cred că da. Noi am fost ultimii rămași la bord. Probabil că l-a luat una dintre celelalte bărci.

– Și celelalte bărci? întrebă ea repede, încercând să-și ridice privirea peste marginea bărcii. Le poți vedea?

– Nu se vede nimic. Pot fi destul de aproape, valurile sunt destul de înalte pentru a putea vedea la o distanță mai mare de câteva sute de metri. Nu putem fi siguri de nimic.

– Cât crezi că o să le ia până când o să fim luați de aici?

– Se poate întâmpla oricând. Simți o ușoară ezitare în vocea lui. Or să ne caute, acum că s-a liniștit vremea.

– Nu-i da speranțe false, interveni brusc Nick. E destul de mare ca să poată suporta totul. Privirea lui o găsi pe cea a Tarei. Nu

suntem siguri că semnalul nostru de ajutor a ajuns unde trebuie. Radioul nu mergea prea bine, în furtună. Probabil că acum suntem cu mult în afara oricărei rute de transport, așa că nu ne putem baza pe un astfel de ajutor. Ne mai rămân două șanse:fie să ne caute pe calea aerului, fie să așteptăm până dăm de pământ. Curentul ne poartă spre sud-vest. Dacă va merge la fel și-n zilele următoare, ajungem în insulele Galapagos în câteva zile.

Tăcu câteva secunde ca mintea ei să accepte vestea proastă.

– Iar ultima șansă depinde de locul în care suntem...nu cumva furtuna ne-a dus mai departe decât credeți voi?

– Puțin probabil. Vântul bătea nord-nord-est, aseară; mai degrabă ne-a împins mai aproape de insule. Avem mâncare și apă pentru zece zile, dacă suntem atenți. Mai mult decât ne trebuie.

Asta dacă ați calculat totul bine, se gândi, neobosindu-se să întrebe ce se poate întâmpla dacă ambele șanse eșuează. Dincolo de Galapagos se-ntindeau mii de mile de ocean. Era totuși bucuroasă că nu trăia singură toate aceste întâmplări.

Mike, care rămăsese atent la discuția purtată, interveni:

– Crezi că ai făcut bine că i-ai spus?

– Da. Odată ce ai cunoscut ce e mai rău, puține te mai pot surprinde. Se întoarse spre Tara. Te mai doare capul? Mai ai amețeli?

– Nu. Doar un cucui mare deasupra cefei, de la explozie. Mă mir cum de n-am leșinat încă de-atunci.

– Reacție întârziată– s-au mai văzut cazuri. Îi puse mâna pe bărbie și-i întoarse ușor fața ca să se uite la rană.

Pare în regulă.

– Nu cumva ești și medic, din întâmplare? întrebă Mike, cu vădită ironie în glas.

– Nu. Consideră că nu trebuie să-i răspundă altcumva; se așeză pe scaunul vâslașului, privind în larg.

– Crezi că ai putea să te miști într-o parte, ca să poată pune băieții prelata peste barcă?

– Desigur. Tara se ridică în picioare, aranjându-și rochia cu mâna și cu cealaltă sprijinindu-se de el,pentru a nu-și pierde echilibrul. Simți privirea pizmașă a primului ofițer, dar trecu repede peste ea, încercând să se concentreze asupra situației.

– N-ar trebui ca frații Regan să fie cu noi? întrebă ea, când Nick o ajută să se așeze în mijocul bărcii.

– S-au dus la barca de salvare greșită. Am încercat să strig după ei, dar era prea mult zgomot. Nu mi-aș face griji, n-are cum să le fie mai rău decât aici.

– Nick...ce șanse sunt ca un avion să ne găsească? Îi spusese pe numele mic fără să-și dea seama.

Bărbatul răspunse direct.

– Nu prea mari. În două-trei zile o să ieșim din orice zonă posibilă în care s-ar putea gândi să ne caute.

– Deci, nu crezi că semnalul de ajutor a ajuns la destinație?

– Nu mă bazez pe asta. Aș fi bucuros să mă înșel. Îi puse mâna pe umăr. Mă-ntorc într-un minut.

Se duse spre un capăt al bărcii, unde trei membri ai echipajului se luptau să ridice prelata împotriva vântului. Celălalt ofițer de pe barcă avea piciorul rupt și nu putea să ajute. Tara se ridică și se duse să se așeze lângă el.

– Ce călătorie s-a mai dovedit și asta!

Bărbatul îi zâmbi.

– Dai dovadă de foarte mult curaj, domnișoară Smith. Tare aș vrea să se prindă și de mine o parte din el.

– Ești modest. Și numele meu e Tara. După tot ce ni s-a întâmplat, nu cred că se mai cade să-mi spuii domnișoara Smith.

– Bine...Tara. Zâmbetul lui era copilăresc. Îmi cer iertare că nu pot sta în picioare. Doare ca naiba când încerc.

– Atunci, nu sta. Își îndreptă privirea spre piciorul bandajat. Ce-ai pățit?

– Mi-am zdrobit genunchiul de un perete. Probabil că n-o să mă mai pot folosi de el...

Tara surprinse durerea din vocea lui.

– Sunt sigură că nu e așa de grav. De îndată ce o să ne ia cineva de aici, o să te faci bine.

– Da. Părea să creadă în această salvare la fel de puțin ca Nick. Când luăm micul dejun? Mi-e foame!

Prima masă a zilei o luară un sfert de oră mai târziu și fu alcătuită din o conservă de carne de vită, biscuiți și o cană de apă pentru fiecare. Dacă marea avea de gând să se liniștească, bucătarul le promise că la prânz vor avea și cafea.

Tarei i se părea că toată povestea asta e ciudată și ireală si aștepta din clipă în clipă să se trezească la realitate. Dar era un gând care avea să se năruie în zilele următoare. Deriva lor dură zile și nopți în șir; pe rând, pasagerii bărcii începură să-și piardă speranța. Părea că stătuseră pe mare de veacuri; nu ajungeau nicăieri, pentru că nu era niciun loc spre care puteau să înainteze.

Nopțile erau cele mai grele. Cel puțin în timpul zilei, mai aveau ceva de făcut, luau mesele împreună, vorbeau unii cu alții. Noaptea însă, nu se auzeau decât valurile care-i purtau cine știe unde. Toți se gândeau că s-a dus orice posibilitate de a mai găsi pământ, dar nimeni n-avea curajul s-o spună. Așteptau cu ochii și cu urechile ațintite spre zare.

Peștii erau din belșug și puteau fi prinși foarte ușor, mai ales că barca era dotată cu echipament de pescuit. Dintre toți,numai Nick părea să fie cel care nu vrea să renunțe la speranță. Stabilise un program de vâslit de cinci ore pe zi, mai mult pentru a le da oamenilor o ocupație decât pentru altceva. Mike Chandris își petrecea majoritatea timpului în preajma Tarei, părând să nu fie conștient de cât de neplăcută era prezența lui. Femeia ajunse să-l urască. Orice mică atracție pe care ar fi putut să aibă pentru el, dispăruse complet.

Când zăriră pentru prima oară pământ, în cea de-a șaptea zi de derivă nu le veni să creadă.

– E doar un nor la orizont!

– Eu văd niște stânci care se ridică prin ceață, spuse Nick, zâmbind cu toți mușchii feței.

Nimeni nu era sigur, dar vâslele începură să se miște mai puternic, împingând barca spre pata neagră de la orizont.

Orice ar fi fost, era cu siguranță pământ și după o săptămână petrecută în barcă, simpla imagine îi făcu să chiuie de bucurie. Mergeau repede, cu Nick la cârmă; pe măsură ce se apropiau, putea auzi și simți stâncile recifului cum ating fundul bărcii. După ce se asigurară că adâncimea e una potrivită, traseră vâslele în

barcă și săriră toți în apă, să împingă barca pe mal. Tara se simțea lipsită de echilibru, avea din nou pământul sub picioare. Se așeză pe țărm și-și înfipse degetele în nisipul fin. Nimic nu mai conta acum. Prima masă a zilei o luară un sfert de oră mai târziu și fu alcătuită din o conservă de carne de vită, biscuiți și o cană de apă pentru fiecare. Dacă marea avea de gând să se liniștească, bucătarul le promise că la prânz vor avea și cafea.

– E minunat, nu-i așa? Mike Chandris era, ca de obicei, în spatele ei. O casă departe de casă!

– Mai bine decât orice noapte petrecută pe barca aia, îi răspunse cu răceală. Nu te duci să-i ajuți să-l aducă pe Ronnie la țărm?

– Se descurcă. Cred că mai avem o oră de lumină în care să ne așezăm cu tot ce ne trebuie. Primul lucru de care avem nevoie este un foc.

Tara aruncă o privire peste umărul ofițerului și-i spuse pe un ton ironic:

– Cred că cineva s-a gândit dinainte la asta, și-i arătă locul în care ceilalți adunau lemne pentru foc.

– Bine. Nu părea deranjat. Să facă ei munca mai grea, eu o să mă ocup de directive. Asta e meseria mea. Se îndreptă spre doi membri ai echipajului și strigă la ei. Luați cuțitele din cutie și duceți-vă să tăiați frunze de palmier pentru adăpostul de astă-seară. Mâine o să facem unul mai durabil. Bryant! Ultimul strigăt sună a provocare. Câte chibrite mai avem?

Nick își ridică privirea spre ofițer.

– Trei, spuse. Aproape. Nu luase nicio atitudine, aștepta.

Mike întinse mâna spre el.

– Le țin eu, acum. Nu ne putem permite să le pierdem.

Tara își ținu respirația, crezând că o ceartă va izbucni între cei doi, dar se liniști de îndată ce Nick îi înmână ofițerului două dintre prețioasele cutii.

– Asta rămâne la mine. N-are rost să punem toate ouăle într-un singur coș.

Ofițerul ridică din umeri.

– Cum vrei tu. Am face bine să ținem focul aprins toată noaptea, ca să nu mai prăpădim niciun chibrit să-l reaprindem dimineață. Green, du-te și ia peștele rămas și adu-l lângă foc!

Tara se ridică și ea, îndreptându-se spre focul care tocmai începuse să se înalțe. Îl privi înțelegător pe Nick. El ridică din umeri.

– Dacă vrea să-și asume conducerea, e privilegiul lui.

– Nu-mi place să știu că e șef peste toate.

– Ai prefera să asculți de ordinele mele? E ciudat ce poate să facă o săptămână pe mare!

Ignoră râsul lui ironic.

– Aș prefera să nu primesc ordine de la nimeni. Suntem oameni adulți...

– Suntem...unii mai puțin ca alții. Dacă ești responsabilă, ar trebui să te ții departe de Chandris– asta dacă nu vrei să vă jucați de-a Adam și Eva. Obrajii i se înroșiră.

– Trebuie să fii atât de direct?

– Eu nu, dar alții s-ar putea să fie. Ești o femeie în mijlocul a unsprezece bărbați. Dacă stăm aici mai mult timp, or să apară

neînțelegeri. Dacă ești mai indulgentă față de oricare dintre noi, or să se iște probleme.

– Așa îmi spui să mă țin departe de tine?

– Nu, spuse el cu răceală, așa îți arăt că sunt la fel de uman ca toți cei de aici. Tuturor ne place să credem că suntem civilizați, dar în circumstanțe ca asta, adevărul iese la iveală.

– Vorbești de parcă ai mai fi trecut odată prin așa ceva.

– Ține minte ce ți-am spus și nu căuta să dai de necaz.

– Și dacă vine și fără să-l caut?

– Rămâne de văzut. Aruncă o privire în spatele ei. Uite-l și pe Chandris.

Rămăsese singură. Nick n-ar fi putut fi mai direct de-atât.

***

Deși trăitul pe plajă sau în apropierea ei este pentru unii oameni cel mai mare vis, perspectiva se schimbă atunci când ești aruncat pe o insulă, care, deși idilică, îți oferă minimul supraviețuirii. Oamenii care se încumetaseră să se aventureze în interorul insulei, aflaseră că are doar câțiva kilometri lățime și nu găsiseră nicio urmă că insula ar fi locuită. Văzuseră câteva specii de păsări, fructe comestibile și o mică specie de șobolani care nu puteau fi folosiți ca fel de mâncare. Aflaseră chiar un izvor de apă dulce în apropierea locului unde-și instalaseră tabăra. Aveau tot ce le trebuie ca să-și asigure supraviețuirea.

Plouase torențial în prima noapte; își dăduseră seama că adăpostul constituia cea mai mare problemă. În două zile reușiseră să construiască trei adăposturi din lemn de palmier, care erau tocmai potrivite pentru nevoile lor. Tara stătea singură, în cea mai mică dintre ele. Nimeni nu se plânsese că trebuie să construiască o cameră pentru numai o persoană.

Prezența unei femei pe insulă, nu lăsa bărbații să se îmbrace sau să se comporte neglijent. Bărbieritul era o problemă, dar majoritatea băieților, în afară de Ronny, se obișnuiseră cu bărbile lungi.

– Îmi simt bărbia ca pe un ghimpe! Singura consolare e că nu pot să mă văd, i se plângea Tarei în dimineața celei de-a patra zi.

– niciunul dintre noi nu arată prea bine, îi spuse ea pe un ton amical. Eu nici nu pot să-mi descurc părul.

O privi atent câteva clipe.

– N-ai de ce să-ți faci griji, oricum arăți de două ori mai bine decât orice altă fată pe care o știu.

– Mulțumesc. Se simți flatată, dar era totuși conștientă de avertismentele lui Nick. Nu vroia să cadă cu tronc niciunuia dintre bărbați, iar Ronny era, fără indoială, cel mai vulnerabil la farmecele ei. Trebuia să se țină mai departe de el. Ce-ți mai face piciorul?

Expresia lui se schimbă.

– E bine. Abia dacă mai simt durere.

– O, ok. Tara nu-l credea, dar n-avea rost să mai insiste. Nick făcuse tot posibilul să se îngrijească de el, dar probabil că era rupt.

Gândurile ei luau des drumul Angliei. Trecuseră zece zile de când Saratoga se scufundase și aproape o lună de când părăsise

Londra. Probabil că lumea îi dăduse dispăruți, dacă nu morți. Insula care la început era un mic rai, devenise o închisoare. N-aveau însă ce face.

Porni să se plimbe de-a lungul plajei, admirând frumusețea nisipului alb și a verdelui tropical. Ceilalți se chinuiau să realizeze câteva arme primitive, sperând să poată mânca și altceva în afară de pește. Mike Chandris tocmai ieșea dintr-una din colibe și privi lung în urma ei. Atitudinea aceasta devenise din ce în ce mai deasă. Era supărător că nu putea face nimic ca să-l oprească. Nu vroia să aibă de-a face cu omul ăsta, mai ales după ce văzuse cum își asumase rolul de conducător. Singurul care merita acest rol era Nick– el era cel care făcuse planurile pentru colibe, care construise uneltele și care-i împăca pe cei care se mai luau din când în când la harță. Mike nu văzuse în poziția de conducător decât posibilitatea unei odihne prelungite.

Începuse să se gândească din ce în ce mai des la Nick. Se apropiase cineva vreodată de el? Nici măcar naufragiul recent nu părea să-l fi afectat în mare măsură.

– Cred că o să mă duc să fac baia zilnică, îi șopti ea lui Ronny. Te rog, asigură-te că nu mai vine cineva în urma mea.

– Sigur, răspunse el, zâmbind. O să veghez.

Simți nisipul fierbinte sub tălpi înaintând spre prima curbură a plăjii. Regreta că trebuie să poarte atâtea haine, dar știindu-se înconjurată de atâtea siluete masculine, alungă gândul din minte. După ce se simți în siguranță de orice privire curioasă, dezbrăcă rochia și intră în apa sărată. O simțea ca mătasea pe piele, caldă și lină.

Îi fu greu să se hotărască să iasă din apă dar nu putea să stea acolo toată dimineața. Se îndreptă spre umbra palmierilor și se așeză pe o grămada de frunze, așteptând ca hainele de pe ea să se usuce ca să poată îmbrăca rochia. Avea ochii închiși când auzi sunetul de pași devenind din ce în ce mai tare. Se ridică repede în capul oaselor; Mike Chandris era în spatele ei zâmbind și privind, fără ascunzișuri, spre sânii ei bronzați.

– N-ai niciun pic de rușine? întrebă ea. Știi doar că vin în locul acesta în fiecare zi.

– Da, știu. Cum e marea?

– Te superi dacă pleci, ca să mă pot îmbrăca?

– Unde te grăbești? Spunând asta, se întinse pe nisipul de lângă ea, sprijinindu-se în cot. Arăți bine, îmbrăcată așa. O prinse de braț când încercă să se ridice, și o trase înapoi, mai aproape de el. Te-am întrebat unde te grăbești atâta? E timpul ca noi doi să ne cunoaștem– serios, vreau să spun. O să stăm mult timp unul în preajma celuilalt.

– Dar nu singuri, slavă Domnului! Se eliberă din strânsoarea mâinii lui și se ridică rapid în picioare. Lasă-mă în pace, Mike. Nu mă interesează. Bagă-ți asta în cap!

– Și cine te interesează pe tine? Se ridicase și el în picioare și-i înfrunta privirea. Bryant?

– Nu fi ridicol! Se forța să nu-i tremure vocea. Nu e cu mult diferit de tine. Nu vreau să am de-a face cu niciunul dintre voi.

– Fii serioasă, iubito.

Cât crezi că o să mai treacă până când le vin și celorlalți idei din astea?

– Pot să aibă câte idei vor, mă îndoiesc că or să poată să le pună în practică fără încurajare.

Mike râse scurt.

– Tu ești singura încurajare de care au nevoie. Acum, hai! Fii drăguță; nu e de-ajuns că trăim aici? Mai trebuie să ne refuzăm și plăcerile vieții?

– Mike! Se hotărî să fugă dacă se apropie mai mult. Tu nu ești așa! N-ar fi mai bine dacă ai aștepta până când o femeie e gata să-ți răspundă din proprie inițiativă? Brusca lui schimbare de atitudine, o îndemnă să continue cu jocul acesta. Nervii mei sunt încă dați peste cap de la explozie. Dacă ai mai aștepta ceva timp...

Intenționat, lăsă propoziția neterminată. Spera să câștige timp suficient cât să ajungă la ceilalți; urma să aibă grijă după aceea să nu mai rămână singură în apropierea lui.

– N-ai auzit ce-a spus? Vocea se auzi de undeva din dreapta lor. Vrea mai mult timp!

Nick era ascuns pe jumătate de frunzele unui palmier pitic. Purta doar o pereche de blugi, rupți în unele locuri; o cârpă înfășurată în jurul frunții îl făcea să arate ca un pirat.

– Ai face bine să te îmbraci! îi spuse el. Noi te așteptăm pe plajă. Nu-i așa, Chandris?

Celălalt bărbat se uită lung la el, apoi ridică din umeri și își îndesă mâinile în buzunare.

– Sigur.

Tara respiră ușurată când cei doi dispărură după trunchiurile groase ale palmierilor. Se simțea rău. Cum avea să fie de acum înainte? Trebuia să fie atentă la fiecare mișcare pentru că un nebun

n-avea de gând s-o lase în pace? Avea nevoie de un protector și singurul capabil să îndeplinească acest rol era Nick.

O așteptau, așa cum i se spusese; erau amândoi tăcuți. Probabil nu-și vorbiseră deloc. Privirea lui Mike se îndreptă scrutător asupra ei și începu să zâmbească.

– Mai aveai de gând să ne lași să așteptăm?

Nu se uită la Nick, dar își putea da seama de indiferența și de răceala cu care suporta situația și asta o răni. "Trebuie să-i vorbesc" se gândi ea, disperată. Într-un fel sau altul trebuia să aștepte, să-l prindă singur și să-i explice ce se întâmplase cu adevărat. Trebuie să înțeleagă de ce făcuse în așa fel încât să pară că ar avea de gând să accepte avansurile lui Mike Chandris. Nu găsi nici o ocazie în timpul zilei; Nick făcea tot posibilul să nu-i stea în cale. Mike urma și el exemplul lui Nick. Ronny nu mai contenea cu scuzele pentru că-l lăsase pe Chandris să se ducă după ea pe plajă.

– I-am spus că faci baie. N-a făcut decât să râdă; eu nu puteam să fac nimic și ceilalți păreau că nu vor să intervină, așa că m-am bucurat când Nick a plecat după voi. Sper ca Chandris să nu fi făcut nimic care să întreacă măsura.

– N-a avut timp. Asta înseamnă că Nick fusese martor încă de la începutul scenei cu Mike. Nu-și mai aducea aminte cu exactitate de toate lucrurile pe care i le spusese lui Chandris, dar știa că menționase și numele lui Nick, la un moment dat. N-ai pentru ce să-ți faci griji, Ronny, îi spuse ea, ca să-l calmeze.

Printr-un acord comun, cele trei păsări prinse de echipa lui Nick, fuseseră lăsate pentru masa de seară. Pentru prima dată de când venise pe insulă, Tara nu se duse la culcare fiindu-i foame.

Nimeni nu stătea până târziu; n-aveau de ce– de îndată ce masa se sfârșea și se lăsa întunericul, nu mai era nimic de făcut.

Când se trezi, văzu cum luna plină coboară deasupra liniei orizontului. Îi luă câteva secunde să se dezmeticească și să-și dea seama ce se petrece în jurul ei. O mână îi astupă gura, pentru a înăbuși orice strigăt.

– Să nu țipi, se auzi Mike, aplecându-se deasupra ei. Sunt doar eu.

Și asta ar trebui să mă liniștească? se gândi ea, mușcând cu putere baza degetului mare a mâinii lui Mike.

Nick fu cel pe care-l strigă; după rapiditatea cu care ajunse, ai fi zis că se aștepta la una ca asta. Mike se lovi de el în ușa bordeiului și încercă să-l împingă la o parte cu un pumn îndreptat direct spre figură. În secunda următoare ofițerul era la pământ, cu o mână dusă la falca umflată. Restul bărbaților ieșiseră în fugă din căsuțele lor, dar n-aveau de gând să se amestece.

Deși era un om de nimic, lui Chandris nu i se putea reproșa că e fricos; se ridică repede de la pământ, îndreptând un pumn încordat spre pieptul lui Nick. Dar Nick nu reacționă la lovitură așa cum se așteptase ofițerul. Se trase într-o parte cu repeziciune și-l lovi în plină figură pe Mike, care rămăsese descoperit. De data aceasta, Chandris rămase la pământ. Fără să scoată o vorbă, doi membri ai echipajului, îl cărară într-una dintre căsuțe. Ceilalți se împrăștiară, încă nelămuriți în legătură cu cele întâmplate.

Numai când rămaseră singuri, Nick se întoarse spre Tara, care stătea în ușa bordeiului, privindu-l.

– Ești bine? întrebă el.

Ea clătină afirmativ din cap, încă prea șocată pentru a vorbi.

– Îți sângerează mâna, reuși ea să spună.

– Nu e de mirare. Bătăile cu pumnii nu ies niciodată frumos.

– Îmi pare rău.

– De ce? Că am oprit pe cineva care vroia să te violeze?

I se înroșiseră obrajii.

– Nu cred că ar fi mers atât de departe.

– Încă nu-l crezi în stare de așa ceva? întrebă el ironic. Ce trebuie să-ți mai facă să te convingi? Chandris nu venise la tine ca să stați de vorbă, în niciun caz la ora asta. Cred că hotărâse că trecuse destul timp...

Tara ridică mână în semn de protest.

– Nu era așa. Azi-dimineață încercam doar să...mă opun.

– Nu chiar așa de mult, după câte am văzut eu...

– Nu e corect! izbucni ea. Ce altceva puteam să fac? Tu ești la fel de bine făcut ca el și ți-au trebuit doi pumni ca să-l răpui. Dacă aș fi încercat să dau în el, nici n-ar fi simțit.

– Ai fi putut să strigi. Acum a mers destul de bine.

– De unde să știu că e cineva în apropiere? Se opri în încercarea de a se calma. Nu ți-am mulțumit nici pentru azi-dimineață; nu ești un om căruia să-i poți mulțumi ușor.

– Poate pentru că prefer să nu-mi arăți recunoștința ta. O fixă cu privirea câteva secunde, apoi continuă. Oricum, n-are rost să vorbim despre asta. Dacă nu ești rănită, ai face bine să te intorci în pat. Nu cred că te va mai deranja nimeni în dimineața asta.

– Nick. Se opri. Nick, eu nu mai pot continua așa.

– Cum?

– Știi la ce mă refer. Nu trebuie să-ți explic...Bine, m-am convins: n-am încredere în Mike Chandris și mi-e teamă de el. Am nevoie de ajutorul tău.

Bărbatul izbucni în râs.

– Adică, ai nevoie de protecție. Ce te face să crezi că nu sunt și eu la fel ca Chandris? În lipsa unui răspuns, el continuă cu ironie. Înțeleg. Dacă tot e nevoie să alegi, sunt mai sigur eu decât Chandris. Sunt flatat. Păcat că n-ai studiat diplomația înainte să pornești în excursia asta.

– Dacă ar trebui să aleg, pe tine te-aș alege; dar acum nu fac asta, replică ea, cu sinceritate. Ți-am cerut ajutorul, atât!

– Tu ceri un sfânt, spuse el abrupt. Ce-ai zice dacă ți-aș spune că pentru protecție cer același preț ca și Chandris?

– Nu te-aș crede, răspunse ea, după ce trase cu putere, aer în piept.

Expresia feței lui se schimbă brusc; se apropie de ea.

– E timpul să-ți zdruncinăm credința.

Tara nu se împotrivi când o împinse cu spatele în căsuța de palmieri. Îi simți mâinile căutând formele corpului ei prin materialul subțire al rochiei. Un zgomot înfundat, ca de tobe, cauzat de bătăile puternice ale inimii, îi astupase urechile. Puse palmele în pieptul lui și-l împinse la o parte; nu știa dacă să fie bucuroasă sau tristă când o eliberă.

– Incă îmi mai vrei ajutorul? întrebă eldupă o tăcere apăsătoare.

– Da. Se concentră să-și revină. Da, vreau. Poți să-mi zdruncini credința, dar nu să mi-o distrugi.

Nu te-ai putea coborî atât de jos încât să forțezi o femeie să...

– Nici nu cred că e cazul să fac asta, spuse cu ironie. Dar, cum vrei tu. Vrei să mă mut aici, astă– seară?

– Aici? În seara asta? întrebă, năucită.

– Unde altundeva? Singura modalitate prin care-l pot ține pe Chandris departe, e să fac să pară că ești cu mine. N-o să prea creadă asta, dacă stăm în locuri separate.

Căuta să se opună, dar nu găsi nimic de zis decât:

– Și ceilalți?

– Ceilalți?

– Păi...n-o să...cum o să apărem noi doi? întrebă, confuză.

– O să pară exact așa cum trebuie să pară. După ce s-a întâmplat, nimeni n-o să fie surprins.

– S-ar putea să aibă...obiecții.

– Atunci, va trebui să mă descurc cu ele, nu? De ce cauți atâtea scuze? Mă vrei sau nu mă vrei de partea ta?

Da, dar nu la propriu, se gândi ea. Nu avea însă curajul să refuze.

– Da.

– Bine, atunci mă duc să-mi aduc lucrurile. Zâmbetul îi descoperi dantura albă. E loc destul aici pentru amândoi; trebuie doar să te miști un pic mai la dreapta.

Nick se înapoie înainte ca măcar să fi așezat patul de frunze. Era ceva în tăcerea cu care el își așeza puținele lucruri, care o opri să-i mai pună vreo întrebare. Era ciudat să doarmă cu altcineva în coliba de palmieri. Ciudat, dar nu neapărat neplăcut. Nick Bryant era un bărbat în adevăratul sens al cuvântului, capabil să

stârnească în ea sentimente împotriva cărora abia dacă putea lupta. Dar era singura ei protecție împotriva unui bărbat pe care-l ura mult mai mult decât îi era frică de Nick. Ar fi vrut să-l poată înțelege mai bine. Bărbatul ăsta e o enigmă! Știa că fusese căsătorit, că are o fată, deși nu-l auzise vreodată vorbind despre niciuna dintre ele. Deși sărutul lui fusese forțat, nu fusese brutal.

– Culcă-te! N-am de gând să-ți fac nimic.

Capitolul 4

Mike Chandris era tăcut dimineața următoare, îngrijindu-se de vânătaia care-i apăruse sub ochiul drept. Plecă pe cont propriu, după masă, luând cu el unul dintre arcuri și câteva din săgețile de lemn. În ciuda a tot ce se întâmplase, Tara simțea o vagă părere de rău, dar nu mai putea face nimic acum. Ceilalți membri ai echipajului se abținuseră de la orice fel de comentariu, deși Tara putea observa privirile ironice și răutăcioase îndreptate în direcția ei. Până și Nick era privit cu alți ochi; nu numai că pusese la pământ un bărbat, dar luase singura femeie de pe insulă numai pentru el. niciunul dintre ei nu-și făcea mari probleme pentru brusca schimbare de situație. Până acum, în orice caz.

Nick era plecat când se trezise, dar patul pe care reușise să și-l încropească lângă al ei era o dovadă că lucrurile din seara trecută se întâmplaseră cu adevărat. Nick o privea de fiecare dată, vădit amuzat. Dar mai bine să râdă de ea decât să înceapă să ia situația

în serios. La cine s-ar mai fi putut întoarce acum, dacă Nick se decidea să-și însușească atributele de soț?

Dar atât zilele cât și nopțile treceau fără prea mare deranj, așa că în câteva zile, reuși să se relaxeze și să accepte prezența lui în casa de palmieri ca pe un lucru obișnuit. Nu putea să nu se întrebe cum, în tot timpul în care dormise lângă ea, nici nu încercase s-o ia în brațe.

Mike Chandris nu arătă că ar vrea să se răzbune în vreun fel pe omul care-l pusese la pământ. Se putea observa o sclipire în privirea lui, de câte ori se întâlnea față în față cu Nick. Speranța că salvarea ar putea sa apară din moment în moment, începea să se stingă. Oamenii deveneau din ce în ce mai triști, din ce în ce mai tăcuți. Câțiva propuseră să plece înapoi pe mare, preferând să înfrunte din nou riscurile oceanului, decât să rămână captivi pe o insulă în care decăderea psihică nu era străină pentru nimeni.

În dimineața celei de-a zecea zile, Nick o invită să-l însoțească într-o mică expediție pe dealurile insulei. Tara nu putea să-l refuze, nefiind încă sigură că poate fi în siguranță în prezența lui Chandris.

Iși făcuseră cu toții sandale din fibră de palmier, care deși se uzau ușor, erau lesne de înlocuit. Luară mâncare cu ei și câteva nuci de cocos în loc de apă și porniră la drum. Nick purta arcul pe umărul stâng și săgețile legate cu o cârpă din vechea lui cămașă. Pielea lui era atât de neagră, încât n-o mai puteai distinge de cea a unui indian din Caraibe. Mergea înainte printre crengile joase ale copacilor, de parcă ar fi fost perfect adaptat felului acesta de viață. Era pentru prima oară când mergea mai departe de câteva sute de

metri de tabără. Ajunşi pe dealurile din mijlocul insulei, putu să vadă întreg ţărmul micului lor"paradis", înconjurat de apă în toate părţile, ca un gardian care nu-i lasă să plece. Nick îi arătă şi golfuleţul unde se stabiliseră ei. Un singur om se plimba de-a lungul plajei, înainte şi înapoi, târând piciorul stâng şi încercând să calce în el.

– E tânărul Tarent care se chinuie să-şi exerseze piciorul.

– Nu are să se mai vindece vreodată, nu-i aşa? întrebă ea cu tristeţe.

– N-o să mai poată să-l îndoaie. Are nevoie de specialişti.

Era clar că nu era niciun specialist pe insulă. Avea să fie devastator pentru Ronny. Nick se aşeză pe un smoc de iarbă, încercând să spargă o nucă de cocos. Fără să-l privească, întrebă:

– Crezi că ar trebui să plecăm?

– Unii dintre noi ar trebui să plece cu siguranţă.

Ea îşi întoarse speriată privirea spre el.

– Nick, doar n-ai de gând...

– ...să te las la discreţia dragului de Chandris? Ridică din umeri. Alegerea e a ta!

– Nu prea e cine ştie ce alegere.

– Asta e tot. Ridică o nucă de cocos şi i-o întinse. Privirile lor se întâlniră. Suntem la sute de mile depărtare de orice rută de navigaţie. Dacă putem să împletim un fel de pânză şi dacă ne ajută vânturile, avem şanse să ajungem pe continent. Aş zice că sunt vreo opt sute de mile...

– E cam mult. Nu cumva Galapagos e mai aproape decât continentul?

– Mai aproape, dar mai greu de găsit. Fără busolă, oricum o să fie greu, dar cel puțin America de Sud e o țintă mai mare.

Căută argumente împotriva plecării.

– Și ce-o să folosiți pentru pânză?

Nick zâmbi ușor.

– Fusta ta ar face ceva...

– Mulțumesc. Și eu ce-ar trebui să fac? Nu-i răspunse la zâmbet.

– Să-ți stabilești prioritățile. Ai putea s-o înlocuiești cu iarbă. Cu materialul pe care-l luăm de la fusta ta și cu alte două-trei cămăși, am face o pânză pe cinste. Zâmbea deschis acum.

– Asta numai dacă ți-o dau de bunăvoie?

– Aș lua-o și fără să-ți cer voie. Nu poți să-ți dai seama că sunt lucruri mai importante decât demnitatea personală? Nimeni nu-ți cere să mergi dezbrăcată.

– Dar nici departe de asta. Tara își dădea seama că dreptatea e de partea lui, dar nu accepta să cedeze. E ușor pentru tine să vorbești dar tu nu ești...

– Adică n-am aceleași forme ca ale tale? Nu trebuie să ascunzi lucrul ăsta. Nu e nimeni pe insula asta care să nu știe pe de rost fiecare curbură a corpului unei femei. De altfel, nici felul în care ești îmbrăcată acum nu are darul să îndrepte atenția în altă parte. Nu ți-a spus nimeni că imaginația face nouăzeci la sută din plăcere?

– Termină! Ai spus mai mult decât trebuie. Și tu erai cel care îl acuza pe Chandris de lipsă de finețe!

Privirea lui se îngustă.

– Faci vreo comparație?

– Nu. Știa că trebuie să fie precaută.

Spun doar că nu e necesar să mergi atât de departe pentru a dovedi că ai dreptate.

– Ba tocmai asta trebuie să fac, dacă vreau să te conving. Ridică mâna, nerăbdător. Hai s-o lăsăm baltă. Nu te-am adus aici ca să ne certăm toată ziua.

Dar de ce m-ai luat cu tine? gândi întrebarea pe care se decise să n-o mai pună.

– Crezi că restul bărcilor au fost descoperite de vreo navă comercială? întrebă ea, rupând tăcerea.

– Nici nu putem fi siguri că au ajuns cu bine pe mare...

Tăcu cât timp îi trecură prin minte imaginile oamenilor pe care-i cunoscuse: căpitanul, frații Anders, inginerul șef...

– Spune-mi despre insula ta, Nick. Seamănă cu asta?

– Mataleta? Ridică din umeri. E asemănătoare. Insulele din Pacific tind să adopte aceleași detalii topografice. E puțin mai mare decât aceasta și cultivată, desigur. Cafea și copra.

– Tu și partenerul tău vă ocupați de toată insula?

– Cu ajutorul celor câteva sute de insulari. Populația albă este de șase persoane.

– Stau toți în aceeași casă?

– Nu. Familia Newall locuiește în cealaltă parte a plantației. La Silverwood nu stau decât eu, mama și Jenny.

– E un nume frumos pentru o casă.

– E o casă frumoasă. Bunicul meu a construit-o pe locul uneia mai vechi. Ar trebui să mai dureze câteva zeci de ani.

– Și fiica ta? Întrebarea fu pusă cu reținere.

– Dacă vrea să rămână acolo, casa o să fie a ei.

Își schimbă tonul vocii. Ce vrei să mai știi?

Tara își dădu seama că bărbatul nu vrea să vorbească despre fiica lui. Lovi nuca de cocos de una dintre pietrele pe care le găsise la picioarele ei, pentru a ajunge la miez.

– Ai spus că sunteți șase persoane. Până acum nu te-am auzit vorbind decât de cinci. Partenerul tău are și el copil?

– Nu, John și Olivia stau singuri. Am angajat un manager cu câteva luni în urmă; nu e tocmai genul de om care să-mi placă, dar se pare că se descurcă destul de bine. E destul de greu să găsești pe cineva care să vrea să stea mai mult de câteva luni pe Mataleta.

Oare din cauza aceasta nu-i reușise mariajul? se întrebă în sinea ei Tara. Unei femei îi e foarte greu să renunțe la lumea exterioară. Dar nu și dacă dragostea era una adevărată. Și-apoi, mai era și problema copilului: ce femeie și-ar lăsa de bunăvoie copilul? Ar fi vrut să-l întrebe dacă soția sa trăiește încă, dar își dădu seama că întrecea măsura.

– Sper să ajungi curând acasă, îi spuse cu vocea șoptită.

– Dacă n-o să pot face asta, n-o să fie pentru că am încercat. O privi cu atenție, sprijinindu-și cotul în iarbă. Dar tu? Nu vrei să te întorci acasă?

– Nu am la fel de multe lucruri la care să mă întorc. Nici măcar o slujbă. Nesăbuință, parcă așa o numeai. Încăpățânare prostească, cred că e mai aproape de adevăr. Uite unde ai ajuns acum!

– Dar, dar uite câtă experiență adun. Aș putea să scriu o carte despre asta când o să mă întorc și să vând milioane de volume peste noapte. Are tot ce-i trebuie unei cărți. O fată și zece marinari, singuri pe o insulă. Gândește-te ce vâlvă o să facă presa pe chestia

asta. Ii mai trebuie doar o...tăcu o clipă și ocoli ideea. Mai trebuie să vină cineva să ne salveze.

– Dar noi n-o să așteptăm până când se va întâmpla asta. Nick își întinse mâna înspre ea. Tara, vino aici!

Se holbă la el, cu teamă în privire, dar simțindu-se vulnerabilă. Mâna lui întinsă o făcea să se simtă mai în siguranță. Fără să mai stea pe gânduri, se așeză pe iarbă lângă Nick, punându-și mâna mică în palma lui.

– O să plecăm de aici, spuse el cu o voce șoptită. Nu numai asta, dar o să mergem până la capăt. N-o să începi să-ți pierzi speranța, pentru că n-o să te las. Înțelegi? N-o să te las!

Ea dădu din cap, fără să mai poată scoate o vorbă. Nu se opuse când o trase spre el, ci se lăsă în voia mâinilor lui puternice; o sărută și ea îi răspunse.

Tremura la fiecare atingere a lui; știa că Nick n-o iubește, dar ea îl iubea. Își dăduse seama de asta în ultimele zile. N-ar mai fi avut rost să-l respingă.

Brusca retragere a capului său o lăsă uimită. Nick se ridică rapid în picioare, în timp ce ea, cu gâtul uscat, abia putu să rostească:

– Nick, eu...

– Liniște! se răsti el cu o voce gravă, îndreptându-și privirea către cerul senin. Auzi?

– Ce să aud? Chiar în timp ce rosti aceste cuvinte, zgomotul unui avion îi ajunse la urechi. Se ridică repede, îndreptându-și plină de speranță privirea spre cer. Ăla e un avion, Nick, e un avion!

– Acolo. Îndreptă mâna spre un obiect argintiu care se îndrepta cu viteză spre insulă, lăsând în spate o dâră de fum care tăia seninul cerului în două. Vine spre noi!

– Ia asta! Își rupsese fusta cu degete tremurânde. Agit-o în aer! Trebuie să ne vadă, trebuie!

– Agit-o tu! Se grăbea spre vârful dealului. Am construit un rug aici, special pentru asta.

Avionul era prea sus dar se mișca încă spre insulă. Tara flutura disperată fusta deasupra capului. Auzi sunetul de lemn arzând în spatele ei. Desigur, se gândi ea, parafina! Păstraseră ce mai rămăsese din parafina de pe barcă pentru a aprinde focul mai repede. Cu mâinile în aer, aruncă o privire și în josul plajei; ceilalți, care abia auziseră avionul, ieșiseră în mijlocul plajei, țipând și sărind cu mâinile în aer în direcția avionului.

Când își întoarse privirea, avionul aproape că ajunsese deasupra capetelor lor, fără să pară că i-ar fi văzut cineva; se îndrepta zgomotos spre nordul insulei. Nick se întoarse lângă Tara.

– Dacă nu ne-au văzut până acum, n-or să ne mai vadă.

– Trebuie să ne vadă! Tara începu să miște mai repede din mâini, nevrând să accepte o asemenea posibilitate. Te rog, începu să se roage pentru sine, te rog, nu ne lăsa aici!

– Se întoarce! Chiar și Nick începuse să-și piardă controlul urmărind cum avionul argintiu mai dă un ocol insulei. Avionul coborî la câteva sute de metri deasupra insulei; Tara reuși să distingă capul pilotului care măsura insula cu ochii. Tara țipă de bucurie când pilotul semnaliză în semn de recunoaștere. Chipul

fetei se întristă când avionul se reîntoarse la înălțimea inițială, pierzându-se iarăși în orizontul albstru.

– N-ar fi putut să ne ia pe toți, nici măcar să aterizeze. Dacă e vreme bună, s-ar putea să ne trimită un hidroavion. Dacă nu, atunci trebuie să mai așteptăm alte câteva zile pentru vreo navă.

Primele îndoieli apărură.

– Ești sigur că și-a dat seama că suntem naufragiați aici? întrebă ea.

Nick zâmbi reconfortant.

– Era un avion de recunoaștere. Mai mult ca sigur a făcut fotografii ale insulei. O să ajungem pe prima pagină ale marilor ziare.

Tara își privi picioarele și coapsele dezgolite și simți cum ia foc de rușine. Îmbrăcă în grabă fusta; când își ridică privirea, Nick avea același zâmbet pe buze.

– Sper să nu fi făcut nicio fotografie. M-aș simți îngrozitor!

Râsul lui Nick avu darul s-o liniștească.

– Haide, am face bine să ne întoarcem pe plajă. Nu mai are rost să rămânem aici.

Nu mai avea rost, într-adevăr; Tara avea să fie acasă în câteva zile și refuză să mai insiste asupra a ceea ce se petrecuse înainte ca Nick să audă avionul. Oricum, își putea da seama că nu înseamnă mare lucru pentru Nick. Ceilalți erau încă veseli și bucuroși când ei ajunseră pe plajă. Până și Chandris renunțase la tăcerea și răutatea din ultimele zile; vorbea și glumea cu toți.

Spiritele se mai domoliră la căderea nopții, când nu apăru niciun avion. Doar argumentele lui Nick mai domoliră spiritele,

convingându-i pe bărbați că n-au motive de îngrijorare. Chiar dacă pilotul ar fi trimis vestea prin radio, tot n-ar fi putut să trimită un avion după ei. Nimeni nu s-ar fi încumetat să aterizeze pe o porțiune necunoscută de apă după căderea întunericului. Le pierise tuturor pofta de mâncare, erau mult prea tensionați ca să se gândească la altceva în afară de posibilitatea unui eșec al misiunii de salvare.

Când Nick intră în bordei după înserat, nu știu cum să se comporte față de el.

– Nu mai ești nevoit să mai dormi aici! Nu mai e nevoie, așa-i?

– Nu m-am gândit la asta! Vocea lui părea calmă. Oricum, e prea târziu să mă mai mut acum.

– De ce? Pentru că ar putea să se creadă altceva? Ți-e teamă să pierzi respectul oamenilor? Tăcerea apăsa greu timpanele amândurora. Când îi răspunse, Nick o făcu pe un ton liniștit.

– Sper că știi ce faci!

– Și ce-ar trebui să însemne asta pentru mine?

– Înseamnă că dacă vrei să mai continuăm ce-am început în după-amiaza asta, mergi într-o direcție total opusă. Asta vrei să faci?

– Da. Se răsuci cu fața spre învelișul cu frunze de palmier. Lasă-mă în pace, Nick!

– Deci, poți să treci așa ușor peste asta? După câteva secunde, continuă: recunosc, am profitat de situație. Poate că în ochii tăi, asta mă coboară la nivelul lui Chandris, dar să mă abțin, ar fi însemnat să mă mint. Ai un corp frumos și ești de-ajuns de mare pentru a putea să faci dragoste.

– Și eu eram dornică de asta– asta incerci să-mi spui. Crezi că am venit lângă tine pentru că vroiam să fac dragoste cu tine.

– Nici nu cred că știai ce vrei. Te-am avertizat că nu sunt sfânt și că lucrurile între noi s-ar putea să meargă mai departe decât te așteptai. Dacă avionul acela n-ar fi sosit atunci, îndrăznesc să spun că acum ai ști mai multe despre viață...Mă-ntreb dacă experiența te-ar fi maturizat în vreun fel.

– Vrei să spui că sunt imatură? Să fii adult nu înseamnă să...să te culci cu primul om care-ți iese în cale.

– De acord. Reușise să-și păstreze calmul. Pentru început, ar trebui să te controlezi, țipi la mine și asta nu face decât să-mi dea dreptate. Făcu o mică pauză. Să nu crezi că sunt atât de impresionat de o femeie care e libertină când vine vorba de sex. Majoritatea bărbaților preferă să fie ei primii. Nu încercam să mă leg de lipsa ta de experiență. Vroiam să te fac să vezi lucrurile dintr-o altă perspectivă. Ce s-a întâmplat în după-amiaza asta, a fost inevitabil. Aveai nevoie de un contact emoțional și eu ți l-am oferit.

– Ce modest ești!

– Ăsta-i adevărul. Lucrurile stau altfel acum, văd. Dar nu trebuie să-ți faci griji că mă voi atinge de tine în seara asta. Sunt obosit. Făcu o pauză și spuse ironic: desigur, m-ai putea convinge tu.

– O să mă gândesc la asta, răspunse ea, întorcându-i un zâmbet malițios.

– Bine. Acum, hai să dormim. A fost o zi epuizantă și noaptea o să fie una lungă...

Mai lungă pentru mine decât pentru tine, se gândi Tara, ascultând respirația ușoară și ritmată a partenerului de locuință. Asta avea să fie ultima oară când mai avea de gând să doarmă cu el. Nu făcea decât să-i îngreuneze nopțile. Era evident că nu reprezenta decât un episod pasager din viața lui. În viața ei, însă, Nick începuse să câștige teren. Cum avea să e simtă după ce n-avea să-l mai vadă?

***

Se treziră toți în zumzetul motorului de avion. Sosise în dimineața zilei următoare și după câteva ture de recunoaștere, ateriză într-un golfuleț apropiat de cel în care își așezaseră tabăra.

O trapă se deschise și unul dintre piloți împinse o șalupă pe valurile calme. Doi dintre oamenii din avion se urcară în mica șalupă și începură să vâslească spre țărm.

– Ați pățit-o rău de tot, oameni buni! Celelalte bărci au fost găsite în două zile. Am renunțat s– o mai căutăm pe a voastră în cea de-a zecea zi. Ne-am gândit că niciunul dintre voi n-a putut supraviețui mai mult de-atât.

– Ne-am gândit și la asta. Au supraviețuit toți? întrebă Nick.

– Nu știm până când vedem cine mai e cu voi. Își aruncă o privire peste cele unsprezece persoane până când ajunse în dreptul Tarei. Hei, drăguță, ai făcut mare vâlvă pe uscat. Presa a aflat de poveste. Sute de ziariști așteaptă să vă întoarceți. Se mai uită odată printre oameni și ridică din umeri, privind în direcția lui Nick. Se pare că nu sunteți chiar toți, până la urmă. Căpitanul Saratogăi nu era nici în celelalte bărci.

– Înțeleg. Nick nu reacționă în niciun fel. Începem îmbarcarea?

Nu avem ce să luăm cu noi. Nu prea putem face nimic cu barca de salvare.

– Nu, o să rămână aici să putrezească. Bine, atunci, să începem. Putem să luăm patru oameni pe rând. În trei ture am terminat. Cine e primul?

Tara fu împinsă în față de către bărbații din apropierea ei.

– Întâi femeile și copiii.

– Nu avem copii, se auzi o voce din spate.

După ce urcă în șalupă, restul bărbaților se îmbulziră care să urce primul.

Ultimul care se urcă la bordul avionului fu, în mod previzibil, Chandris. Nick rămăsese pe insulă.

Zâmbetul apăru pe fața celor trei bărbați care se urcaseră împreună cu ea, de îndată ce avionul părăsi apa. Tara privi insula până când ajunse doar un punct mic și galben, dispărând treptat într-o mare de albastru.

Capitolul 5

Camera hotelului era decorată în stil spaniol și oferea un adăpost răcoros față de căldura de afară. Tara se trezi buimăcită și deși somnul o scăpase parțial de oboseala ultimelor zile, nu avu puterea să se ridice din pat, ci rămase întinsă câteva ore, cu ochii deschiși, gândindu-se la tot ce se întâmplase.

Sosirea în capitala panameză fusese un adevărat calvar, presa se năpustise asupra lor din toate părțile aeroportului. Spiritele s-au calmat doar când, ajunși în salonul hotelului, ziariștii încetară să-i mai hărțuie. Ambasada engleză făcuse două rezervări pentru ea și pentru Nick; aici, reușiseră să facă rost de o copie a ziarului de dimineață,

Povestea ajunsese pe prima pagina, înfățișând o poză cu ei doi, făcând semne avionului de căutare.

" Supraviețuitorii de pe Saratoga teferi și nevătămați. Calvarul femeii britanice ia sfârșit".

Nick nu reacționase în niciun fel, deși era vădit enervat de povestea pe care o relata articolul.

– Las-o baltă! o sfătui el. Sunt în stare să exagereze orice.

Deși știa că are dreptate, Tarei îi venea greu să accepte toate insinuările care apăruseră pe seama lor. N-o liniștise nici faptul că-l văzuse pe Mike Chandris acordând un interviu unuia dintre reporteri. În jurul lui Nick, cunoscut prin aceste părți, se creaseră discuții grozave. Frații Regan se îmbarcaseră într-un avion înapoi spre Anglia după ce, timp de o săptămână, așteptaseră vești despre ceilalți dispăruți. De căpitan, nimeni nu știa nimic. Era singurul care nu reușise să scape; cum se întâmplase asta, nu exista nicio explicație. Mike Chandris fusese ultimul care-l văzuse, după cum el însuși recunoscuse. Punând lucrurile cap la cap, Tara se gândi că, în lașitatea lui, Mike l-ar fi lăsat pe căpitan să se descurce singur.

Nick. Numai la auzul acestui nume, dorința chinuia trupul și mintea Tarei. Faptul că-l iubea și că n-avea curajul să facă nimic pentru asta, era un chin imens. Gândindu-se că, în viitorul apropiat, va trebui să se despartă de el, odată cu plecarea în Anglia, îi făcea durerea și mai crâncenă. Nu avea nicio idee despre cât de mult aveau să mai dureze formalitățile de întoarcere: trebuia să-și cumpere alte haine, să încaseze o parte din bani pe cecurile de călătorie, să semneze sute de acte și de procese verbale. Unul dintre ziariști îi propusese o importantă sumă de bani pentru un articol exclusiv asupra naufragiului. Nick nici nu vrusese să audă de așa ceva.

Ciocănitul la ușă o dezmetici și o readuse în prezent.

Se uită în jur, căutând cu privirea ceva haine cu care să se îmbrace, dar hainele sumare cu care venise de pe insulă dispăruseră. Rămase în pat, acunsă sub plapumă.

– Intră.

O cameristă intră, având brațele pline de cutii și de pachete sigilate. Le așeză cu grijă pe un scaun gol la capătul patului și se întoarse zâmbind către Tara.

– Domnul Bryant spune că speră că totul e bine pentru domnișoara. O să vă facă o vizită peste o oră, spuse femeia într-o engleză stricată.

Tara îi mulțumi cameristei și îndată ce aceasta închise ușa în urma ei, se ridică din pat și se îndreptă spre cutiile de la capătul patului. Le deschise cu o curiozitate copilărească. Înăuntru găsi o selecție de lenjerie feminină, croită din cea mai fină mătase, cu șireturi delicate, fiecare articol vestimentar fiind așezat cu grijă în hârtie chinezească. Cu mâini nesigure, deschise și celelalte două cutii, așezând pe pat fiecare haină pe măsură ce le scotea din cutie. Găsi un costum italian de bumbac, asortat cu o eșarfă bej, care se potrivea perfect cu restul hainelor, două perechi de pantofi și o rochie de zi, albastră. Privind toate hainele întinse pe pat, Tara înghiți în sec gândindu-se că nimeni altcineva în afară de Nick n-ar fi putut să le cumpere. Gestul o uimi. Încercă să și-l închipuie pe Nick drept omul elegant și politicos care se gândește la toate și cu un asemenea gust pentru haine. Nu reuși. Ar fi vrut să-l cunoască pe omul acesta de care se îndrăgostise complet. Dar nu mai era timp pentru asta...în câteva zile avea să plece în Anglia, sau poate că el avea să se întoarcă pe Mataleta în mai puțin timp și...

Era îmbrăcată și aranjată când Nick bătu la ușă exact la ora la care promisese că vine. O măsură din cap până-n picioare, aprobând din privire noua ei înfățișare.

– Ești frumoasă!

– Mulțumesc. Brusc, i se făcu rușine în fața acestui bărbat care i se înfățișa pentru prima oară în acest fel. Nick îmbrăcase un costum scump, cămașă albă, își răsese barba, iar părul îl avea aranjat. Cred că ție trebuie să-ți mulțumesc pentru toate astea, spuse, făcând un gest spre hainele pe care le purta.

– Nu în totalitate. A trebuit să-ți ghicesc mărimea.

– Ai nimerit perfect. Se întoarse cu spatele la el pentru a strânge hainele de pe noptieră. Să-nțeleg, după felul în care ești îmbrăcat, că trebuie să pleci în curând?

– Nici pe departe. Dacă tot trebuie să rămânem aici câteva zile, de ce să nu profităm de timpul ăsta? M-am gândit că o cină în oraș e mai bine decât una la hotel.

– Câteva zile? Rapiditatea mișcărilor sale îi trădă bucuria. Dar credeam...

– Ce? O privi întrebător. Credeai că o să te las să te distrezi singură până când se rezolvau lucrurile? Făcu o pauză și își domoli tonul vocii. O să vorbim despre asta la cină.

Restaurantul fu o surpriză plăcută; construit în stil clasic, într-una din suburbiile vechi ale capitalei, avea numai clienți selecți. Nick comandă mâncare pentru amândoi cu aerul omului care e obișnuit cu asemenea medii, lăsându-i și ei timp să se acomodeze. De îndată ce plecă chelnerul, se întoarse spre ea.

– Vrei să mănânci înainte să vorbim?

Tara ridică din umeri cu un aer de nepăsare, menit să-i ascundă bătăile puternice ale inimii și neliniștea interioară.

– Dacă vrei să-mi spui neapărat ceva, nu văd de ce-ar trebui să așteptăm până mai târziu.

– Nici eu. Vorbi cu o voce calmă. Vreau să te întorci cu mine pe Mataleta!

Speranța prinse viață în ea și focul din privire se reaprinse.

– Vrei să spui, ca un fel de guvernantă pentru fiica ta? întrebă ea nesigură.

– Ai putea să spui și așa, cred. Părea amuzat. Vreau să te căsătorești cu mine.

Uită să mai răspundă. Cererea lui o uimi atât de mult, încât îi pierise vocea. Când își reveni, spuse în șoaptă:

– Nu sunt sigură că înțeleg.

Sprâncenele lui Nick se arcuiră în semn de întrebare.

– Ce e așa de greu de înțeles la o cerere în căsătorie?

– Motivele tale...tu nu mă iubești.

Răspunsul pe care-l așteptă, fără să respire, nu veni. Focul din privirea ei se stinse. Nick ridică din umeri.

– Nu e absolut necesar ca doi oameni să se iubească pentru a face un mariaj de succes. De fapt, fără iubire e mai bine.

Trase adânc aer în piept, încercând să se controleze.

– Nu e un mod cam rece de a privi problema?

– E modul cel mai bun. Sentimentele nu fac decât să complice o relație.

– Vorbești din propria experiență?

Răspunsul fu unul simplu.

– Da. M-am căsătorit prea tânăr și din cele mai greșite motive. Nu intenționez să fac aceeași greșeală de două ori.

– Ești divorțat? întrebă ea, neștiind dacă merge prea departe cu indiscreția.

– Nu, soția mea a murit la trei luni după nașterea lui Jenny.

– Îmi...pare rău.

– Nu văd de ce. A trecut mult timp de atunci. Eu vorbesc despre un fel de acord mutual în avantajul amândurora. Jenny are nevoie de o mamă iar, după spusele tale, nici tu nu prea ai motive să te întorci în Anglia.

– Vrei să spui...să accept o căsătorie din interes?

– Dacă vrei să-i spui așa. Nu contează ce nume îi dai atâta timp cât acordul e comun. Eu vreau o soție, tu vrei o casă. Doar despre asta e vorba. Așteptă, urmărind-o cu o privire fixă. Deci?

Tara își scutură capul ca să se dezmeticească și să se asigure că nu e totul un vis.

– Trebuie să ai și alte motive în afară de astea...

– Adică preferi să aștepți un bărbat de care să te îndrăgostești nebunește? S-ar putea ca această experiență să te dezamăgească teribil. Cel puțin așa, am ști de unde pornim.

– De ce eu? întrebă ea schimbându-și nesiguranța în curiozitate. Dacă vrei o mamă pentru Jenny, cred că sunt o mulțime de femei care ar fi gata să accepte ce ai de oferit.

– Poate, numai că de cineva ca tine are ea nevoie– ești destul de tânără să-i fii prietenă și destul de matură să ai autoritate asupra ei.

– Vorbești de parcă ar fi foarte neastâmpărată.

– Este.

– Îmi imaginez. Simți nevoia să fie rea. Poate că dacă ai fi petrecut mai mult timp cu ea și n-ai fi lăsat-o în grija altora, n-ar fi nevoită să facă toate lucrurile pe care le face. Te-ai gândit vreodată că ar prefera poate s-o cerți din când în când, decât să o neglijezi în felul ăsta?

Privirea lui deveni amenințătoare.

– De ce ești așa de sigură că am neglijat-o?

– Ai spus că ești plecat de două luni și sunt sigură că asta nu e prima oară când o lași singură atâta timp. Nici măcar nu vorbești despre ea cum vorbește un tată despre copiii lui.

– Mă cunoști așa de bine? Întrebarea era plină de sarcasm. O privi îndelung, și-i răspunse după ce reuși să se liniștească. Ai dreptate, sunt plecat de două luni; or să se facă trei până când ajung acasă, dar asta e prima oară, de la moartea mamei ei, când o las singură mai mult de câteva zile. Problema lui Jenny e că a fost răsfățată de o bunică înțelegătoare dar puțin cam naivă; lucrul ăsta se întâmplă des în familii incomplete. Tu ne-ai face un bine tuturor.

– Adică eu să fiu cea care absoarbe orice tensiune din familie.

– Nu. Tu să fii fundația pe baza căreia putem începe ceva nou. E prea mult pentru tine?

Prea bine pus la punct, se gândi ea. Ceea ce-i oferea Nick, era, în unele privințe mai rău decât dacă nu i-ar fi oferit nimic. Știa însă de pe-acum că răspunsul avea să fie da. Chiar acceptând condițiile care i se impuseseră ,era mai bine decât să-l piardă pentru totdeauna. Și de unde avea să știe ce se putea întâmpla dacă

accepta propunerea lui. Poate, cu timpul,va ajunge s-o iubească și Nick, la rându-i.

– Nu. Bine, Nick, am să mă căsătoresc cu tine, dacă asta vrei.

– Mulțumesc. Răspunsul lui era sincer. Mâine trebuie să cauți tot ce-ți trebuie pentru nuntă, cât timp fac eu toate aranjamentele. Ne putem căsători poimâine, și după aceea luăm primul avion spre insule. Ajungem în Mataleta înainte de sfârșitul săptămânii.

– O să...anunți pe careva?

– Am făcut-o deja. În telegrama de azi-dimineață, i-am avertizat că o să vin cu o soție. Se pare că nu m-am înșelat.

Remarca o duru.

– Aseară totul părea diferit.

– Pentru că aseară vorbeam despre lucruri diferite. Un zâmbet apăru pe buzele lui. N-ai de ce să-ți faci griji în privința asta. Doar nu te așteptai la o relație de abstinență?

– Desigur că nu!

Aspectul acesta nu-i trecuse niciodată prin minte, de când începuseră discuția despre căsătorie. Se părea că nici nu avea prea mult timp să-l ia în considerare. Bărbații puteau să facă dragoste și fără să fie îndrăgostiți. Încă mai spera ca el să se îndrăgostească de ea, la rându-i. Până atunci, sentimentele ei trebuie să fie de-ajuns de puternice pentru amândoi. O, Doamne, fă-l să mă iubească, fă-l să mă iubească! se gândi disperată.

Căsătoria lor fu mai degrabă o ceremonie civilă, într-o primărie modestă din Ciudad de Panama. Avu loc o scurtă schimbare de inele și jurăminte, care n-avu darul să schimbe starea de spirit a Tarei. Nici costumația ei nu fu prea pretențioasă, o rochie simplă,

albă, și o pălărie de mătase cu un buchet de flori cusut pe o parte. Când ofițerul stării civile o felicită, îi luă puțin timp să înțeleagă că numele ei este Tara Bryant.

Se dovedise aproape imposibil să găsescă un avion în acea seară, așa că erau nevoiți să mai petreacă o noapte în plus în oraș. Nick închiriase o cameră la un alt hotel, pentru a evita orice fel de intervenție a presei. Mituise angajații hotelului să nu comunice niciunui ziarist prezența lor acolo, decât după ce ar fi plecat din țară. Restul zilei, Nick o luă într-un tur al orașului, iar seara o duse la un restaurant, unde se putea dansa.

Abia când se îndreptară spre hotel, își dădu seama că seara aceasta avea să fie diferită, și că de data asta o va împărți cu Nick în calitate de soție. Deși n-o iubea, păruse destul de convins că ea va accepta să facă dragoste cu el. Îndoiala puse stăpânire pe Tara. Cum a putut crede, chiar și pentru o clipă, că un asemenea aranjament va funcționa?

Dacă Nick simțise neliniștea ei, nu se arătase preocupat de ea. Urcară tăcuți până la etajul unde era camera lor.

– Ce-ai zice de o cafea? propuse ea, îndată ce intrară în cameră. Cred că serviciul de cameră e încă disponibil.

– Probabil, dar nu cred că are rost să-i deranjăm. Se îndreptă spre baie. Mă duc eu primul, cât timp te ocupi de lucrurile pe care voi, femeile, le considerați așa de esențiale înainte să vă duceți la culcare.

Să-mi scoți și mie o cămașă nouă pentru dimineață și, dacă n-ai ce face până ies, să schimbi lenjeria de pat. E una nouă în valiza mea.

Tara aşteptă să audă zgomotul duşului şi aruncă o privire prin cameră. Făcu aşa cum îi ceruse Nick, schimbă lenjeria cu una nouă scoasă din valizele cu care fuseseră la cumpărături. În ciuda tuturor rugăminţilor ei, Nick îi cumpărase atât de multe haine, încât nici n-avea ce face cu ele, mai ales pe o insulă ca Mataleta.

Îşi schimbase cecurile de călătorie într-o sumă destul de mare de bani, dar Nick nu vrusese să accepte nimic pentru haine. O sfătui să şi-i pună în bancă pe numele ei, şi-i promise că va avea el grijă de toate detaliile.

Tot datorită împotrivirii lui Nick, nu cheltui mult nici pe cadourile pentru Jenny şi pentru mama lui.

– E prea mare pentru păpuşi şi n-o să-i poţi câştiga dragostea dacă îi cumperi o jucărie scumpă.

Replica fusese nedreaptă, dar Tara nu mai găsi de cuviinţă să se împotrivească. Până la urmă îi cumpără fetiţei o carte care se numea" Lumea în care trăim" şi pentru bătrână, un pulovăr de mohair.

Zgomotul duşului încetase. Puse grăbită o nouă cămaşă pe umeraş. Uşa băii se deschise.

– Gata. E toată a ta!

Purta un halat lung, sub care abia se zăreau picioarele ude. Părul era dat pe spate şi încă ud. Ea îşi adună toate lucrurile de care avea nevoie şi se strecură pe uşa întredeschisă fără să scoată niciun cuvânt. Totul mergea spre mai rău, nu spre mai bine. Omul acela străin de afară era soţul ei. Un străin pe care-l iubea, îşi aminti ea, în timp ce dădea drumul la duş. Valul de speranţă care o ajutase să reziste în ultimele zile se destrăma acum sub

picioarele ei. Făcuse o greșeală incredibilă. Dar mai era încă timp pentru a o repara. Căsătoria putea fi încă anulată.

Nick stătea întins pe pat, când își făcu destul curaj să intre în cameră. O privi zâmbind din cap până-n picioare.

– Arăți că o școlăriță. Una foarte frumoasă. Întinse mâna spre ea, la fel cum făcuse în ziua în care erau singuri, pe insulă. Vino aici, dragă!

Dragă? Ce ușor o spune, deși pentru el nu înseamnă nimic. Rămase pe loc, rezemată de tocul ușii de la baie.

– Îmi pare rău, Nick...nu...nu pot!

El nu reacționă în niciun fel.

– Ce nu poți?

– Știi la ce mă refer, nu mă obliga să fiu explicită! Eu...noi am făcut o greșeală! Nu poate să meargă, trebuie să înțelegi!

Nick rămânea în continuare la fel de calm.

– Eu n-am făcut nicio greșeală și e cam târziu acum să te gândești la asta. Ești soția mea, Tara– ăsta e un fapt. Acum, gata, nu fi ridicolă. Am zis că arăți ca o școlăriță, nu mă așteptam să te comporți la fel.

– Nu e prea târziu, spuse ea, aproape implorând. Încă mai putem să anulăm căsătoria.

– Putem pe dracu! Sărise în picioare și o privea cu furie. Doamne, ce enervantă ești!

Nici nu cred că știi ce spui! Poate că a fost greșit să grăbim lucrurile cum am făcut-o, dar nu părea să avem niciun motiv serios pentru care să așteptăm. Mâine o să râzi de toate prostiile astea, crede-mă.

– Mâine n-o să gândesc sau să simt altfel; nici peste o săptămână, nici peste o lună. Asta nu e căsătorie, Nick! E doar un simulacru.

– Atunci,simulacru să fie! Și începe chiar de azi. Dacă ai fi avut șaptesprezece sau nouăsprezece ani, aș mai fi așteptat până când te vei fi simțit pregătită, dar la naiba dacă aștept o femeie de douăzeci și doi de ani să se împace cu viața.

– S-ar putea să fii nevoit s-o faci. Vocea îi tremura. Dacă nu vrei să fii disprețuit!

– Îmi asum riscul! Făcu un gest spre ea, întinzându-i din nou mâna. Vii tu aici, sau te iau pe sus?

Tara rămase pe loc. Timp de jumătate de minut, Nick făcu același lucru. Apoi, brusc, se ridică și repezindu-se la ea, o luă în brațe, neținând seama de împotrivirile ei.

– Nu, Nick, te rog! Nu în felul ăsta!

– Trebuie să te maturizezi!

Eu vreau o soție, nu o altă fiică.

Împotrivirile ei nu durară mult. După un timp,se supuse și cedă, încetul cu încetul. Nick nu se grăbea. Trezi dorințe în ea, de care nu mai fusese conștientă, până acum. O iubi ca un amant perfect.

Târziu, în noapte, stând lungită în brațele lui, încerca să uite că tot ce se întâmplase nu însemna pentru Nick mai mult decât o satisfacere a nevoilor fizice. Era, evident un amant cum nu multe femei puteau să aibă. De ce nu se putea mulțumi cu ce avea?

Mataleta apăru la orizont ca o mică ridicătură de pământ, încercuită de apele nesfârșite ale oceanului. Pe măsură ce vaporul

se apropia de țărm, își dădu seama că insula era mult mai mare decât părea de la depărtare.

– Insula e un vulcan stins. Dar nu-ți face griji, n-a mai erupt de trei sute de ani.

– Unde e Silverwood? întrebă ea.

– Acolo. Arătă cu degetul un loc din estul insulei, la poalele unei ridicături de pământ. O să acostăm în maximum o jumătate de oră.

Și avea să-i întâlnească familia – Tara nu vrusese să gândească prea mult timp la asta– avea de gând să se ocupe de lucruri pe măsură ce-i ieșeau în cale. Își dăduse seama că în felul ăsta își face viața mai ușoară. Acum, când stătea alături de Nick, regreta că se opusese atât de mult acestei relații. Avea tot ce și-ar putea dori vreodată o femeie: un soț bogat care era, pe deasupra, un amant desăvârșit, o casă frumoasă, chiar și o fiică de care să se poată ocupa.

– La ce te gândești? Arăți ca cineva care tocmai a pariat pe viața lui.

– Da? întrebă ea râzând. N-am făcut niciodată pariu pe nimic. Tu? Doar când sunt sigur că o să câștig! Își puse amândouă mâinile pe coapsele ei. Ca acum. Mai ai regrete?

– Nu. Își rezemă capul pe pieptul lui. Sper ca Jenny să mă placă.

– S-ar putea să fie puțin mai greu la început. Nu și-a cunoscut mama.

Așteptă ca el să continue, dar n-o făcu. Nu știa nimic despre această soție misterioasă; doar că murise cu ani în urmă. Oricum,

problemele erau destul de mari în prezent, pentru a mai pierde timpul răscolind trecutul. Sentimentele față de Nick se schimbaseră, deveneau din ce în ce mai profunde și observa această schimbvare și la el, în ultimele zile. Se pare că a începe cu stângul nu e întotdeauna greșit. Poate că până la urmă, aveau s-ajungă să se iubească.

Portul principal al insulei se numea Ruru; țărmul era acoperit de depozite purtând sigla Bryant-Newall. Acostară, însoțiți de o flotilă de bărci mai mici, pline de oameni, care ieșiseră în larg să-i întâmpine. Pe docuri, muzica era în toi și erau prezenți mulți băștinași. Tara se pomeni cu zeci de șiraguri de flori în jurul gâtului, de îndată ce puse piciorul pe țărm. Nick îi puse mâna în jurul umerilor și o trase spre el, conducând-o prin mulțime și zâmbind totodată oamenilor, pe care-i știa pe nume.

– Astea sunt pentru tine. E o petrecere de bun venit pentru mireasă. Își apropie capul de urechea ei. În cântecul pe care-l auzi, ne urează să avem mulți fii: nu trebuie să-i dezamăgim, așa-i?

O femeie, care abia de se distingea în mulțimea înconjurătoare, își făcea loc prin mulțime ca să ajungă la ei. Era înaltă, cu păr cărunt și ochi blânzi, iar figura ei încă mai păstra urmele unei frumuseți trecute. Își puse mâinile în jurul fiului ei și lacrimile începură să-i curgă pe obrajii albi. El îi adresă câteva cuvinte, după care se întoarse spre Tara, trăgând-o mai aproape.

– Salut-o pe nora ta.

Anne Bryant își întinse mâinile, cu un zâmbet larg pe față.

– Draga mea, dacă ai ști ce bine îmi pare că te întâlnesc. Am auzit vestea salvării voastre, apoi telegrama lui Nick, am fost atât

de speriată…în fine. Se opri, privindu-i pe amândoi deodată. Hai să mergem la mașină. Presupun că vrei să conduci, Nick. I-am dat liber lui Tamu pentru restul zilei. Oamenii abia dacă îi lăsară să plece, dar până la urmă reușiră să ajungă la mașina din capătul cheiului. Tara era încântată de tot acest ritual. Îi salută pe copiii care se țineau după mașină până când aceștia rămaseră în urmă.

– Mă gândeam că asta se petrece numai în filmele cu aventuri. Ce primire frumoasă.

– Ce scuză eficientă pentru a nu mai munci! adăugă Nick caustic. O să petreacă până mâine dimineață.

– Și de ce nu? interveni Anna Bryant. Nu vin mirese în fiecare zi pe insula asta!

– Nu. Doar o dată la unsprezece ani. Nu-și întoarse capul. E în ordine, mamă: Tara n-are nicio problemă cu Helen. Înțelege prea bine.

– O, rosti ea cu o voce ciudată. Bine! Tara privi în fața mașinii, gândindu-se ce ar avea de spus mama lui dacă ar fi știut că era singura dată când Nick rostise numele soției sale.

– Să-nțeleg că Jenny n-a vrut să vină să ne întâmpine?

– Nu…am putut s-o găsesc. A ieșit la joacă după prânz și probabil că a uitat de ceas.

– Sunt sigur de asta. Tonul lui Nikc era circumspect. Ai avut probleme cu ea încă de când ai primit telegrama de la mine.

– Nu, cel puțin nu în felul în care crezi.

– Câte feluri sunt?

– Hai, Nick, te rog! Își puse mâna pe umerii lui, cu o privire îngrijorată. Jenny e doar un copil. Nu vrea să rănească pe nimeni.

A avut niște momente grele de când ai plecat. Cu toții am avut. Nu poți să sosești cu o veste ca asta și ea să reacționeze cum vrei tu...

– Ce vrea mama ta să spună, e că nu poți să-i ceri lui Jenny să mă accepte așa din senin, interveni Tara. De fapt, asta ai spus și tu, când eram pe vapor. Las-o să se împace cu ideea.

– Asta intenționez să fac dar asta nu înseamnă că e iertată că n-a vrut să vină să ne întâmpine. Am să-i spun câteva cuvinte.

Nu și dacă pot eu face ceva, se gândi Tara, fără să-și mai pună gândul în cuvinte. Aveau destul timp să vorbească despre asta, odată rămași singuri.

Silverwood, fermecătoarea casă a lui Nick, avea să fie, începând de acum, a ei. Cum fusese a lui Helen cu unsprezece ani în urmă, se auzi cealaltă voce a conștiinței. Oare Helen să fi stat cum stă ea acum, minunâdu-se de toate aceste lucruri? Drumul se îndepărtă de port și continuă pe lângă o plantație de palmieri, care umbreau totul în jur.

Noaptea era aproape; la tropice, lucrul acesta se simțe mai bine decât oriunde.

Tara își aminti nopțile de pe cealaltă insulă; lungi, fierbinți, sufocante chiar, cu nesiguranța pentru ce va urma. O clipă, își dori să se mai afle acolo, împărțind cu Nick acea colibă mică. Numai că, în acest caz, n-ar mai purta pe deget inelul dăruit de el. Zilele acelea trecuseră pentru totdeauna.

Mataleta era insula căreia trebuia să învețe să-i spună casă. Cu toate aceste frumuseți în jur, nu-i va fi greu.

– Ce face John? întrebă Nick brusc.

I se păru o eternitate până auzi răspunsul Annei.

– Cred c-ar fi trebuit să-ți spun din primul moment, începu ea, dar n-am vrut să-ți stric întoarcerea acasă. John a murit acum trei săptămâni, Nick, a murit liniștit în somn. A doua zi am auzit de scufundarea Saratogăi. Nu pot să spun ce-am simțit atunci.

– Olivia? Cum a primit vestea?

– Nu prea ușor. Nimeni nu s-a așteptat că Nick va muri atât de repede, deși eram pregătiți pentru ce-i mai rău. A stat la noi pe timpul funeraliilor, dar apoi s-a dus înapoi acasă. Vine în seara asta la cină. Nu vă deranjează?

– De ce să ne deranjeze? Acum că John nu mai este, ea moștenește o bună bucată din Mataleta.

– Așa este, spuse Anna. Vrei să-i cumperi proprietatea?

– Dacă ea vrea asta, altfel n-o pot forța să-mi vândă.

– Acum nu mai are pentru ce să rămână aici, nu?

– Nu. Dar o să vedem.

Tara se trezi strângându-și inconștient mâinile în poală. Olivia. Simțise ceva ciudat în felul în care rostise Nick acest nume. Desigur, Nick era afectat de moartea partenerului său, chiar dacă nu lăsase să se vadă. Iar în opinia lui, văduva acestuia merita simpatie și înțelegere, nu ostilitate.

Casa lui Nick avea două etaje, cu balcoane mari în care creșteau flori viu colorate. Era înconjurată de o grădină minunată în care văzu un bazin cu nuferi, o cascadă mică, hibiscuși și magnolii.

Mașina opri chiar în fața ușii de la intrare și Nick coborî pentru a le ajuta pe cele două femei.

Un cuplu de servitori îmbrăcați în salopete imaculate apăru să le ia bagajele.

Intrară într-un hol mare, primitor, cu o scară de fier forjat care urca spre etajele de sus. Mici nișe în pereții de piatră expuneau vaze cu flori, ale căror culori vii se reflectau pe mesele de sub ele. Se deschise o ușă și apăru o fetiță îmbrăcată în blugi, cu părul negru lăsat pe umeri.

– Bine ai venit, tată, spuse copila.

– Jenny? El nu-i zâmbi, privind-o cu vădită dezamăgire. Asta este tot ce poți să-mi spui?

Ea se gândi o clipă, apoi adăugă:

– Îmi cer scuze că n-am putut veni să vă întâmpin. Am uitat cât este ceasul.

– Vrei să spui că în mod deliberat ai stat mai mult la joacă pentru ca să nu vii să ne întâmpini, o corectă el. Nu este cazul să minți.

– Dar nu mint, se apără copila. Niciodată nu crezi ce-ți spun!

– Foarte bine. Pe moment, vom da uitării acest incident. Vino să-ți cunoști mama vitregă.

Nu așa! ar fi vrut să strige Tara, văzând privirea pe care i-o aruncase fata.

Încercă să-i zâmbească, să pună în acel zâmbet toată căldura de care era capabilă.

– Bună, Jenny!

– Bine ai venit, îngăimă Jenny, apoi se întoarse spre bunica. Putem lua ceaiul acum?

Nick vru să spună ceva, negru la față, dar se rezumă la a-i spune doar:

– Mergem chiar acum.

O luă pe Tara de braț, fără a mai privi în direcția unde se afla Jenny.

– La ce oră este masa?

– I-am spus Oliviei să fie aici la opt și jumătate. M-am gândit că vreți să vă odihniți și să vă schimbați.

– Foarte bine.

Tara se întoarse înainte de a urca pe scară.

– Ne vedem mai târziu, Jenny. Iar după ceai, îți voi da cadoul. Și tata are ceva pentru tine.

Tara văzu o scânteie în ochii fetei, dar se stinse imediat când întâlni privirea tatălui ei.

– Fără încercări de mituire. Darurile mai pot aștepta până când vor fi meritate.

O discuție în contradictoriu nu era un început bun pentru ea într-o familie nouă. Și Nick se înșela, nu așa trebuia să trateze copila. N-o putea forța pe Jenny să reacționeze pedepsind-o. În acest fel, tot ce putea să obțină era respingerea fetei.

Nick o conducea spre apartamentul lor, mergând înainte pentru a-i arăta drumul.

– Ar trebui să te trec peste prag, îi spuse. Așa este tradiția.

– Dacă voiai s-o faci, trebuia să-ți amintești la intrarea în casă. Acum este prea târziu.

– Adevărat? Nick se aplecă și o ridică repede de la pământ, apoi o trecu pragul și o depuse cam neceremonios pe patul dublu aflat în mijlocul încăperii.

– Nick, n-o învinui pe Jenny. Sunt sigură că-și va reveni când vei înceta s-o mai forțezi să facă ceva.

Știi, îți seamănă foarte mult când se încăpățânează.

– Nici vorbă, seamănă tot mai mult cu maică-sa, spuse el cu răceală. Și nu va primi nimic de la niciunul până nu va învăța să se poarte.

– Ești crud! ripostă Tara.

– Uneori este necesar. Nu încerca să-mi spui cum trebuie să-mi cresc fiica. Nu accept ca Jenny să devină un subiect de discuție între noi.

Tara îl urmări cum se îndreaptă spre fereastra care oferea o priveliște superbă a oceanului, slăbindu-și nodul cravatei.

Tara se simți pierdută și neajutorată. Discuțiile cu Nick se terminau întotdeauna în același fel. Refuza să accepte punctul ei de vedere. Uneori avea dreptate. Dar acum, nu. Cum era bine să procedeze cu el?

I se păru normal să lase deoparte acest subiect deocamdată. Se uită prin încăperea pe care urma s-o împartă cu el de acum. Și avea ce să vadă: era minunat decorată, în alb și turcoaz cu niște scaune joase, adunate în mijloc, formând o zonă pentru discuții, cu lămpi așezate pe mese joase. Flori răspândind miresme dintr-un ulcior de piatră, aflat într-un colț.

– Încăperea este minunată, spuse ea. Atât de spațioasă!

– Da. Ușa de acolo duce la garderobă. Baia este dincolo. Nick își scosese haina pe care o așezase pe spătarul unui scaun. Cu toate acestea, atmosfera nu era bună. Tara se ridică să se îndrepte spre el, dar se opri pentru că se auzi o bătaie în ușă.

Li se adusese bagajul precum și o tavă cu ceai și sandvișuri de către o localnică, o tânără cu ochii negri, de vârsta Tarei. Ea

răspunse în engleză când i se adresă Nick, cu un glas plăcut, zâmbind spre Tara.

– Probabil am cam exagerat față de Jenny, se scuză Nick. Dar după ce am auzit de moartea lui John.

– Îți era prieten? îl întrebă Tara.

– Da, un vechi și drag prieten. Apoi îi spuse: tu bea ceai dacă dorești, eu am nevoie de ceva mai tare.

Nick își turnă whisky, apoi se îndreptă spre fereastră. Tara lăsă jos ceașca de ceai și se îndreptă spre el.

– Îmi place mult insula asta, Nick, murmură ea, dorindu-și să fi avut curajul să continue: și tu îmi placi foarte mult. Spera că el va lăsa paharul jos, o va lua în brațe, dar n-o făcu. Mi-ar fi plăcut să-ți cunosc și partenerul de afaceri, dar se pare că mă voi mulțumi cu văduva lui.

Coborâră la opt și un sfert; un bărbat înalt, atrăgător și elegant, îmbrăcat în smoching și o tânără cu o siluetă de invidiat, dar cu inima grea de nesiguranță. Când ajunseră o mașină opri în fața intrării și din ea coborî o brunetă apetisantă, într-o rochie de șifon viu colorată. Așadar, aceasta era Olivia.

Femeia o aprecie repede din priviri, apoi se întoarse spre Nick și chipul ei căpătă alte frumuseți și profunzimi.

– Bănuiesc că Anna ți-a spus? Nu așa aș fi vrut să te întâmpinăm, Nick.

– Nici eu nu mi-am imaginat că așa se va întâmpla, spuse el pe un ton pe care Tara găsi greu să-l definească. Tu ce faci, Olivia?

– Atât de bine cât se poate în aceste condiții, nu mi-am revenit încă din șoc. Apoi, o privi pe Tara. Trebuie să mă prezinți soției

tale. Cred că vom avea multe în comun, fiind amândouă englezoaice.

– Îmi pare foarte rău de soțul tău. Tara se forță să-i întindă mâna. Cred că ești foarte îndurerată.

– Așa este, confirmă Olivia. Ea îl privi îndelung pe Nick. A venit mai repede decât am anticipat, dar într-un fel a fost o eliberare. John nu era genul de bărbat care să ducă o viață de constrângere.

Anna Bryant ieși dintr-o încăpere aflată în dreapta și o întâmpină cu un zâmbet pe Olivia.

– Am auzit mașina. Ai condus tu?

– Sigur că da. Știi că nu suport să conducă altcineva.

– Bem ceva înainte de masă? sugeră Nick, apoi le conduse pe cele două tinere spre camera de unde tocmai ieșise mama sa.

Desigur, se discutase despre timpul petrecut de ei doi pe insulă, cu toate încercările lui Nick de a trece peste detalii. Tara spusese foarte puțin, conștientă de ochii negri ai Oliviei care o fixau.

– Cred că te-ai temut permanent, remarcase ea la un moment dat, apoi, după o scurtă pauză, continuase: dar l-ai avut pe Nick alături. Am auzit un reportaj la radio care vorbea despre o "tânără singură între unsprezece bărbați". Oricum, speculațiile care se pot face nu mai pot avea acum o bază.

– Iar dacă ne-am căsătorit, am potolit curiozitatea celorlalți. Nick spusese acestea pe un ton de amuzament. O privi pe Tara, care stătea foarte liniștită în fața lui la masă. Era firesc ca numele noastre să fie menționate împreună, pentru că am fost singurii pasageri.

Chiar și echipajul avea tendința să ne lase tot timpul singuri. Ești obosită, Tara?

Întrebarea lui o făcu să reacționeze în cele din urmă.

– Da, un pic.

– Atunci ,ne vom culca devreme în seara asta, spuse Olivia. Când văzu că Tara voia să protesteze, ea ridică mâna pentru a o opri. Eu n-am probleme deosebite. Îmi voi reveni după o noapte de somn bun. Nick, mașina mi-a făcut probleme pe drum. Crezi c-ai putea să vezi ce are? Nu cred că e ceva grav.

– Sigur.

Nick ieși; după un moment, se auzi motorul mașinii. Tarei i se păru că sună bine, dar ea nu conducea. Pe chipul Oliviei nu se putea citi prea mult, iar observațiile ei avuseseră darul să facă mai ușoară trecerea timpului și nu să contribuie în vreun fel la detensionarea situației. Fuma o altă țigară când se întoarse Nick.

– Merge mai greu, fu el de acord. Ar putea fi carburatorul. Ar fi mai bine să rămâi aici peste noapte, iar dimineață o voi repara.

– Prefer să ajung acasă, spuse ea după o scurtă ezitare. Știu că este o prostie ce spun, dar cred că m-ar afecta singurătatea de aici.

– Nu trebuie să riști, spuse el. Te duc acasă, apoi îți trimit mașina după ce o repar.

Olivia zâmbi și ridică din umeri, apoi îi aruncă o privire ciudată Tarei. Cred că n-ar mai fi trebuit să-ți amintesc. Scuză-mă, draga mea. Chipul lui Nick nu trădă nimic când se aplecă să-și sărute soția pe obraz.

– Nu întârzii mult, spuse el. Nu mă aștepta, culcă-te, ai nevoie de odihnă.

Tara încercă să nu-și privească soacra, atunci când și-au condus musafira până la ușă. Apoi, după ce a închis ușa după ea, a rămas în fața Annei, cu umerii căzuți.

– Cred că mă duc la culcare, dacă nu te superi.

– Nu, sigur că nu. Cealaltă femeie întinse încet mâna și-i atinse obrazul. Tara, mă bucur că te-a găsit Nick. Ea ezită, iar chipul ei oglindi această ezitare. Este fiul meu, chiar dacă trebuie să admit că nu este un om pe care să-l poți înțelege prea ușor. Dacă-l iubești, va trebui să manifești multă înțelegere pentru ce-a fost în trecut.

Tara o privi lung.

– Vrei să spui în privința Helenei?

– Știu că vorbea aiurea când a spus că ai fost înțelegătoare în privința ei. nicio alta n-ar fi putut manifesta înțelegere. Ar fi trebuit să-ți spună ce s-a întâmplat, dar mă întreb... se întrerupse brusc văzând figura Tarei. Ce ți-a spus despre Helen, de fapt?

– Nu prea multe. Că a murit când Jenny era foarte mică. Cred că a considerat că nu trebuie să aflu mai mult.

Anna făcu un gest impacientat.

– Consideră că n-ai nevoie de detalii. Eu nu sunt de acord cu el. Dacă n-a vrut să-ți spună mare lucru, o voi face eu.

Tara ar fi vrut să afle amănunte de la mama lui Nick, din dorința de afla despre cel cu care se căsătorise.

– Nu cred că este cazul să...

– Eu nu gândesc așa, o întrerupse Anna. Cred că pentru a-l înțelege pe Nick trebuie să știi tot adevărul. Vino înapoi, mai bea puțină cafea și ascultă-mă.

Tara o ascultă, pentru că nu voia să intre în conflict cu ea chiar de la început.

– Nick avea douăzeci și trei de ani când a adus-o pe Helen la Mataleta. Era cu un an mai tânără și foarte drăguță, dar de cum am văzut-o, am știut că nu se va stabili aici, pe insulă. Era genul de femeie care nu poate trăi fără petreceri și lume în jur. Sunt sigură că pe atunci era îndrăgostită de Nick... Problema este că într-o căsătorie sentimentele trebuie să se amplifice dar la ea n-a fost așa. Voia să se mărite cu Nick, dar și să-l arate lumii întregi ca pe soțul ei. Anna făcu o pauză destul de lungă, apoi continuă: desigur, n-a durat mult până ce Nick s-a săturat de drumurile pe care trebuia să le facă alături de ea.

Și nu erau călătorii scurte. A durat totuși vreun an până când Nick a pus piciorul în prag. Își luau vacanțe dese de câte șase săptămâni și plecau pe continent, dar între ele trebuia să se mulțumească cu viața de aici de pe insulă. Nick a angajat un director pe vremea aceea, pentru a-și însoți nevasta în lungile și desele voiaje.

– Asta era înainte ca John Nevall să devină partenerul lui? întrebă Tara.

– Nu, John era deja aici pe insulă. Au fost colegi la școală și la facultate. Iar când părinții lui John au dat faliment, el a venit aici și l-a rugat pe Nick să-i vândă o parte din insulă, spunându-i că este singurul loc unde s-a simțit acasă. John se ocupa de pământul lui și de oamenii lui, iar cu Nick împărțea doar facilitățile. Cu optsprezece luni în urmă, a cunoscut-o pe Olivia. După câteva luni de la căsătorie, John a contractat o boală tropicală severă. Aici,

tonul Annei se modifică; mă așteptam ca Olivia să-l părăsească imediat ce a aflat că nu se mai însănătoșește. N-am crezut că este capabilă să îngrijească un soț fără perspective. Mă bucur că m-am înșelat. John o diviniza. Cred c-ar fi murit imediat ce Olivia l-ar fi părăsit. O, realiză ea, dar m-am îndepărtat de subiect. Voiam să-ți lămuresc problema lui Nick și uite unde am ajuns! Așadar, Nick a angajat un director, pe Paul Ravel, un om pe care toți l-am considerat potrivit pentru slujba asta. Avea în jur de treizeci de ani și multă experiență. Un om care părea dedicat muncii, un caracter solid. Asta până a plecat cu Helen cu o barcă într-o noapte, și au murit amândoi. Numai după ce am descoperit că Helen își luase multe lucruri ne-am dat seama că, de fapt, fugiseră împreună. Paul voise să-i ofere tot ce-i lipsise pe Mataleta.

Tara trase aer în piept.

– A fost o lovitură teribilă pentru Nick… N-a bănuit înainte?

– Nu. Ar fi făcut ceva înainte de a se ajunge prea departe.

– Și Jenny? N-au făcut nicio încercare s-o ia cu ei? Tara găsi singură răspunsul la întrebare; nu n-au făcut, altfel s-ar fi înecat odată cu ei… Biata Jenny!

– Da, biata Jenny. Ar fi fost poate mai bine în unele privințe, dacă ar fi plecat cu ei. Știu că sună îngrozitor ce-ți spun, dar este adevărul. Îmi iubesc mult nepoata, dar…

– Dar Nick n-o iubește. De ce, pentru că-i amintește de Helen?

– Asta este doar o parte. În principal, pentru că nu crede că este fiica lui.

– O, nu! Tara duse o mână la gură, cu ochii plini de durere. Revăzu cu ochii minții chipul fetiței.

Sunt sigură că Nick se înșală, fata îi seamănă mult.

– Și eu cred asta uneori, dar va trebui să te străduiești să-l convingi. Nu va spune asta prea des, dar te rog să insiști.

– Dar trebuie să existe un mijloc de a... Tara se opri la timp. Ea personal nu putea face nimic, atâta timp cât Nick nu-i încredința acest secret. Dacă Nick nu se hotăra să aibă încredere totală în ea, nu-l putea ajuta. Și Nick n-o va face, era sigură de asta.

– Nu vreau să-i găsesc justificare că este foarte dur cu Jenny, continuă Anna. De obicei, nu este așa de dur cu ea, decât atunci când o merită. De fapt, îi oferă tot ce poate avea un copil...

– Totul, în afară de dragostea de părinte. Și eu, se gândi Tara, știu ce simte fetița. Știi c-a amenințat-o c-o va trimite la o școală cu internat?

– Da, a mai spus asta înainte de a pleca. Plecarea lui miss Cartright a umplut paharul. Jenny i-a pus un păianjen mare în pat; era dintr-o specie care nu face rău omului, dar ca aspect era înfiorător pentru oricine nu cunoștea specia. Biata femeie a plecat mâncând pământul de aici.

– Jenny a regretat?

– Nu, de loc. Nici măcar când a pedepsit-o Nick pentru asta.

– Seamănă cu el ca încăpățânare.

– Asta este adevărat. De fapt, îmi amintesc că și el a făcut ceva asemănător când era de vârsta ei și nu l-am putut face nicicum să-și exprime regretul. Am făcut eu lecțiile cu Jenny de patru luni de când a plecat miss Cartright, dar nu prea mă mai descurc, deși Nick a cumpărat foarte multe cărți...

– Poate voi reuși eu să fiu de ajutor... spuse Tara.

– Tu ești, oricum, mai aproape de anii de școală decât mine, zâmbi Anna. Eu nu cunosc metodele moderne de predare. O să discutăm toate astea după ce te vei odihni, poate zilele următoare. Nick sunt sigură că abia așteaptă să se apuce de muncă. Tara, crezi că tot ce ți-am spus acum te-a ajutat să-ți faci o imagine asupra felului în care stau lucrurile pe aici?

– Da, mi-am explicat multe....răspunse Tara cu multă grijă. Pot să-mi imaginez cât a fost de greu. Tara se ridică; cred că este mai bine să urc în cameră, înainte ca Nick să se întoarcă. Se va întreba de ce nu m-am culcat până acum.

– Ar fi trebuit să-l trimită pe Tamu s-o ducă pe Olivia acasă, ca să nu mai străbată atâta drum și să te lase singură în prima ta noapte aici. Ar trebui să-i atragi atenția.

Ar trebui să ignor asta, se gândi Tara.

Nu adormise încă, atunci când auzi mașina întorcându-se. Lui Nick îi luase o oră și jumătate să străbată câteva mile dus și întors, calculă ea cu emoție. Îl auzi intrând în casă, auzi alte glasuri. Când intră în camera lor se prefăcu adormită.

Nick intră la garderobă foarte încet ca să n-o deranjeze, apoi la duș, o operație care Tarei i se păru că durează o veșnicie. Nu aprinse nicio lumină când veni în dormitor. Tara simți cum ridică încet cearșaful, apoi se așază pe pat cu spatele spre ea. Oftă ca un om cu probleme, iar ea îl urâ din toată inima în acel moment.

Capitolul 6

Când se trezi dimineață, partea de pat pe care dormise Nick era goală, dar mai păstra conturul trupului lui. Tara găsi restul familiei la micul dejun, pe o verandă acoperită. Jenny nu ridică ochii din farfurie și ignoră salutul ei.

– Te-am lăsat să dormi mai târziu, îi spuse Anna. Acum că te-ai trezit vom comanda cafea proaspătă. Își privi nepoata și vru să adauge ceva.

– De când a plecat Nick? întrebă Tara, așezându-se la masa de fier forjat.

– De peste o oră, avea foarte multe de făcut. Leo a făcut minuni, dacă avem în vedere lipsa lui de experiență.

– Leo?

– Directorul de acum, Leo McKearn. Nick l-a adus aici când s-a îmbolnăvit John. Este tânăr și dornic să se afirme, dar și să învețe.

Tara digeră informațiile înainte de a spune:

– Dacă nu are experiență, nu este periculos pentru Nick să-l lase să lucreze singur atât de mult timp? Mai ales că John nu se simțea bine.

– A avut motivele lui, sunt sigură.

– Nu ți-a spus care sunt acelea?

– Nu prea. Avea prea multe pe cap.

– E adevărat că plec la școală? întrebă Jenny fără altă introducere, dar Tara era sigură că stătea să plângă, pentru că-i tremura buza de jos.

– Nu, răspunse Tara foarte categoric, ceea ce le făcu pe cele două să ridice uimite capul.

– Tara, începu Anna, apoi se opri cu un gest de neputință.

– Vorbești serios, sau doar așa... spuse Jenny privind-o lung, pentru prima oară de când apăruse.

– Cât se poate de serios. Nu putu să nu-și imagineze cât de furios va fi Nick, dar oricum, era o problemă pe care o va rezolva ea. Poate când vei mai crește, să zicem pe la doisprezece ani, va fi o idee bună, dar deocamdată nu văd de ce eu și bunica nu putem să te ajutăm la lecții.

– Tu? Jenny o privi ușor disprețuitor, deși nu ca la început. Și tu ești profesoară?

Și tu ești profesoară? repetă Tara în gând. Cine mai fusese în aceeași situație?

– Nu sunt calificată ca profesor, dar vom învăța împreună. Ar fi simpatic, nu crezi?

– Lecțiile n-au cum să fie simpatice, i-o reteză Jenny. Și nu vreau să fac lecții cu tine, o prefer pe bunica.

– Și dacă ar fi puțin prea mult pentru ea? Nu este ușor să faci programa unei eleve de nouă ani.

Ochii cenușii ai fetei o fixară din nou.

– Parcă adineauri spuneai c-o să fie simpatic.

– Am spus c-ar putea fi. Tara începea să înțeleagă care era problema lui Jenny. Fata era inteligentă și rapidă și nimeni nu se putea măsura cu ea. Semăna foarte bine cu Nick în această privință. Cum oare nu vedea asta și singur? Este nevoie de două persoane pentru a te simți bine. Ce-ar fi să-mi arăți cărțile după care înveți în dimineața asta, ca să putem prefigura un program?

– Sâmbăta se presupune că nu fac lecții, o informă Jenny cu răceală și dispreț în glas și-n priviri. Apoi se ridică de la masă. Mă duc la plajă.

Privirile Tarei și ale Annei se încrucișară deasupra capului fetei.

– Cred c-am dat-o în bară din nou, adăugă aceasta după ce se ridică.

– Eu cred că te-ai descurcat destul de bine având în vedere situația, o liniști Anna.

După plecarea fetei, Anna adăugă:

– Crezi că Nick va accepta propunerea ta?

– Va trebui s-o facă. Jenny este prea mică pentru a pleca de acasă, spuse Tara cu mult calm. În plus cred că este foarte sensibilă.

– Și tu ai observat asta? Sunt sigură că te vei descurca, draga mea. Tara nu mai zise nimic.

Anna îi arătă casa după ce terminară micul dejun. Văzând încăperile spațioase, frumos decorate, cu mult bun-gust, Tara se

întrebă dacă va veni vreodată vremea când va considera Silverwood casa ei. Nick și mama lui aparțineau acestui loc, dar ea era o intrusă. Și într-un fel, și Jenny. De aceea se simțea cumva aproape de copilă.

Întorcându-se pe la unsprezece în camera ei ca să-și ia o batistă, se simți atrasă din nou de priveliștea care se vedea de la fereastră, pe care abia o zărise noaptea trecută. De aici putea să vadă până la plaja albă, unde valurile se unduiau leneșe. De acolo începeau recifurile. Cam toate insulele aveau aceeași formă, în zona asta, îi spusese Nick.

Tara îmbrăcă un costum de baie și un halat, dorind să se îndrepte spre plajă. De pe terasă cobora o cărăruie care trecea printre palmieri și imortele, apoi ajungea aproape de locul unde se afla Jenny. Își scoase sandalele și halatul și se îndreptă spre ea.

– Ai găsit ceva interesant?

Nu știa dacă fata o văzuse venind; oricum, nu se arată deloc surprinsă.

– Nu, îi răspunse. Vrei să înoți?

– Da. Dacă ai costumul de baie, nu vrei să înotăm împreună?

Răspunsul a fost greu de contracarat.

– Nu-mi place să înot.

– Oh! exclamă Tara. Dar știi să înoți, nu?

– Sigur că da, spuse copila pe același ton disprețuitor. Toată lumea de aici știe. Poate mai bine decât tine.

– Nu m-ar surprinde, spuse Tara, eu n-am unde să practic înotul. Sper că nu sunt curenți puternici pe aici.

– Pe partea asta a recifului ești în siguranță.

Nici tata nu se avântă mai departe. Stau aici și te urmăresc, dacă vrei.

– Sigur, apoi ne întoarcem împreună. Tara intră în apă până la mijloc, apoi începu să înoate, nu fără dorința de a o impresiona pe copilă.

Înotase destul în ultimele zece zile pe cealaltă insulă și-și mai exersase mușchii, așa că putea să înoate acum fără probleme pe distanțe destul de mari, fără să obosească. Când în cele din urmă se opri făcând pluta, observă cu mirare cât de departe ajunsese. Zări copila îndepărtându-se de mal printre copaci. Îi făcu un semn cu mâna și observă cu mulțumire că ea îi răspunse.

Ajunse mulțumită pe plajă, unde o lăsase pe Jenny. Când ajunse pe mal abia trăgându-și sufletul ,Jenny o privi cu același dispreț.

– N-o să poți ține pasul cu tata; el înoată ca un rechin.

– Sunt convinsă că așa este, spuse Tara, conștientă de mândria care răzbătuse din vorbele copilei. Iubirea ei pentru Nick era evidentă. Cum putea oare Nick s-o ignore? Își stoarse părul, scuturându-l ca să scape de apă. Cred că este mai bine să mă întorc și să mă schimb până la ora mesei.

Jenny nu-i răspunse, dar îi simți privirea când se aplecă să-și ia halatul de baie.

Tara nici nu știu cum reuși să-și înăbușe strigătul de teamă la vederea acelei insecte mari și păroase, care-i fusese pusă în halat. O scutură fără să lase să i se vadă repulsia.

– Ciudat cum o fi ajuns până aici, spuse fără a se uita spre Jenny. Se pare că preferă iarba nisipului.

– Probabil s-a rătăcit, spuse Jenny, care nu mai părea atât de stăpână pe sine. Nu ți-e frică de insectele astea? Miss Cartright le ura. Țipa ca o apucată ori de câte ori vedea vreuna.

– Iar dacă știai asta, n-a fost prea bine să-i pui una chiar în pat, nu? sugeră Tara cu blândețe și văzu cum copila se schimbă la față.

– Presupun că tata ți-a spus despre asta, nu?

– Nu. Dar dacă tot m-ai întrebat, află că bunica ta mi-a spus, numai pentru că am întrebat-o de ce a plecat guvernanta ta.

– Ei bine, mie nu-mi pasă, răspunse Jenny, care redevenise stăpână pe sine. Era o tipă oribilă și o uram! Spunea tot felul de minciuni despre mine.

– Neadevărate?

Se făcu o pauză destul de lungă.

– Nu. Dar nu făceam întotdeauna lucrurile de care mă învinovățea. Sau mă rog, nu le făceam înadins.

– Sunt sigură că nu le făceai. Nimeni nu poate fi o oroare tot timul.

Jenny rânji.

– Asta crezi că sunt?

– Cred că asta vrei să fii. Numai că de mine nu vei putea să te descotorosești, pentru că-l iubesc pe tatăl tău. Tara îi spuse acestea cu foarte mult calm. Nu te-ai gândit vreodată că trebuie să-l împarți cu cineva?

Chipul fetei arăta că este cam dezorientată:

– Cu mine, vrei să spui?

– Și cu bunica ta. Nimeni nu poate iubi sau fi iubit de o singură persoană. Sunt mai multe feluri de iubire, asta este. Privind copila,

Tara decise că era destul pentru prima zi. Mă duc să mă schimb. Vii și tu? Nici nu ți-ai văzut darurile.

Ochii fetei începură să strălucească.

– Tata spunea că nu le voi primi decât când le voi merita.

– Desigur, în ceea ce-l privește va decide singur. Apoi își spuse că deși Nick va considera că vrea să se dea bine pe lângă fiica lui, ea o va face pentru că avea nevoie de un avantaj. Am ceva și pentru bunica ta. I l-am putea aduce înainte de masa de prânz.

– Bine, vin, spuse Jenny zâmbind încântată.

Tara dobândise o mică victorie. Putea fi una deșartă, dar era oricum un început.

Nu întâlniră pe nimeni pe drumul de întoarcere. Ajunsă în camera ei, Tara luă pachetul din dulapul unde-l pusese și i-l întinse fetei:

– Sper să-ți placă.

Prima reacție a fost de dezamăgire.

– O, spuse Jenny, o carte. Am destule deja.

– Dar nu o aveai pe asta. Tara se așeză pe un fotoliu și începu s-o răsfoiască. Uite, îți spune cum a fost creat pământul, cum a început viața. Există aici o secțiune despre vulcani și alta despre spațiu, despre mări și deșert, păduri și toate creaturile care trăiesc acolo.

– Uite, ăsta seamănă puțin cu păianjenul pe care l-am pus în patul lui miss Cartright, exclamă Jenny deodată, punând degetul pe pagină. Cel păros. A ieșit dintr-un mănunchi de banane.

Tara privi și ea, simțind dintr-o dată înțelegere pentru plecarea intempestivă a guvernantei.

Jenny întorcea singură paginile acum, examinând când și când câte o figură care-i atrăgea atenția. Păreau total absorbite de ceea ce făceau când apăru Nick.

– Interesant, murmură el, dar se vedea că-i face plăcere ceea ce vede.

– Jenny mi-a arătat plaja, am înotat puțin.

– Mi-am închipuit.

– Acum, fugi și pregătește-te de masă, îi spuse fiicei sale.

– Pot să iau cartea cu mine? întrebă aceasta șovăitor.

– Da.

Tara o urmări cu privirea până ieși din încăpere, apoi îi spuse lui Nick:

– Ai fi putut să arăți puțin interes, spuse. Abia începusem să discutăm.

– Iar eu ce-ar trebui să fac ca să pot începe să discut cu tine? Vocea lui părea calmă, dar se ascundea ceva sub acel calm aparent. Parcă am spus că nu trebuie să-i dai cadoul.

– Parcă ai spus că nu trebuie să-l primească decât atunci când îl va merita. Iar eu consider că astăzi s-a purtat bine. Tara trecu sub tăcere episodul cu insecta. Doar nu trebuia să aștept ca să primesc acceptul tău!

– Fără sarcasm! exclamă Nick. Nu ne jucăm!

– Crezi că eu nu știu asta? Răspunsul ei a fost scurt și tăios, lucru care l-a făcut să se întoarcă spre ea.

– Ce vrei să spui?

– Nimic. Tara făcu un gest mic de neajutorare cu mâna. Știu că nu este un joc. N-a fost niciodată un joc pentru mine, Nick. M-am

măritat cu tine în speranța că mă vei trata ca pe un adult responsabil de actele sale, dar...

– Atunci, comportă-te ca atare, o opri el. Nu știi că este ceva obișnuit pentru un copil să ațâțe adulții între ei?

– Lucrurile nu stau chiar așa. Jenny face totul doar pentru a atrage atenția asupra ei.

– Ai mai spus asta.

– Știu. De ce nu-i acorzi puțină atenție, de ce n-o îmbrățișezi, așa cum face orice tată?

Nick era crispat.

– Eu nu sunt ca toți tații, iar Jenny nu este ca toți copiii.

– Ce afirmație profundă!

Nick făcu un pas înainte, apoi se opri.

– Tara, cred că exagerezi. N-am de gând să mă cert cu tine în privința lui Jenny nici acum, nici altădată. Poate să păstreze cartea, dar pe viitor te rog să găsești altă modalitate de a te apropia de ea.

– Nick, îl opri Tara, nu mă scoate din viața ta astfel.

– De ce spui asta? Cum să te scot din viața mea? El se opri, privind-o nedumerit. Cum să fac asta? Porți numele meu stăm în aceeași casă...ce-ți lipsește?

– Puțină înțelegere. Văzu cum Nick ridică din sprâncene și continuă: știu că ne-am căsătorit fără să ne fi iubit, dar am văzut că făceai eforturi pentu ca să avem o viață normală. Nici măcar nu m-ai sărutat de când am pus piciorul pe această insulă.

– A, asta era, spuse el, răsuflând ușurat. O prinse în brațe; este o problemă care se va rezolva imediat. Urmă un sărut brutal, lipsit de tandrețe. Nick era încă nervos când o lăsă la loc pe pat.

Satisfăcută, sau renunțăm la masă?

Palidă, Tara rămase cu capul în jos. Se simți brusc ridicată din nou. Reuși să-și așeze capul pe pieptul lui.

– Te rog să nu mai faci asta, spuse el.

– Am reținut, zise Tara. Probabil prin felul de a fi am cerut asta.

Nick îi mângâie ușor chipul, iar privirea lui exprima emoții greu de definit.

– Nu vreau să -mi cer scuze. Am avut o dimineață proastă, iar acum am pus tot răul pe seama ta. Asta este tot.

– Probleme?

– Da, destule. Am lipsit prea mult. Nick o sărută cu blândețe pe frunte. Haide, acum grăbește-te, vom întârzia la masă.

Nick venise în cele din urmă cu ramura de măslin, se gândi Tara scoțându-și costumul ud în baie. Era din nou pace între ei, dar cu ce preț? Ar fi acceptat chiar și violența dacă i-ar fi fost adresată, dar nu fusese cazul.

Au luat masa tot pe terasă, Nick a spus foarte puțin despre problemele sale, iar Anna n-a încercat să-l facă să se destăinuie, vorbind despre insulă în general, despre ce se mai întâmplase în lipsa lui.

– Urmează o mare sărbătoare aici, i se adresă ea Tarei. Este un fel de prinos anual adus zeului vulcanilor. Știu cu toții că este stins, dar tradiția este tradiție. Jenny nu scoase o vorbă în timpul mesei. Numai spre sfârșit spuse:

– Tara a afirmat că nu voi pleca la școală.

Se lăsă o pauză stânjenitoare, timp în care Tara urmări o pasăre cu penele albe și capul albastru care se tot așeza într-un copac de

magnolie. Când Nick vorbi în cele din urmă, nu spuse nimic din ce-ar fi vrut să audă.

– Dacă așa spune Tara, nu vei pleca. Sau cel puțin nu deocamdată.

– Îmi promiți? insistă fata.

De data asta, el nu mai făcu nicio pauză.

– Da, promit.

Jenny o privi lung pe Tara și spuse:

– Dacă tata spune, așa va fi. El își ține promisiunile întotdeauna.

Nick încercă să nu zâmbească.

– Ce facem după-amiază?

– Eu mă voi odihni, veni răspunsul Annei.

– În acest caz, vom ieși noi trei, decise Nick. Îi vom arăta Tarei insula.

***

Numai după ce trecură câteva zile, Tara începu să fie sigură că Jenny o acceptase. Trecuseră zile în care nu făcuseră niciun progres, sau dacă se făcuse într-o zi un pas înainte, în ziua următoare se trezea în același loc, luând totul de la început. Oricum, nu se mai simțea respinsă de copilă ca la prima întâlnire.

Weekendul petrecut cu Nick fusese de mare ajutor. Nick făcuse eforturi pentru îmbunătățirea relației lor.

Sub atenția lui, Jenny parcă înflorise, nu mai era aceeași. Nick nu spusese nimic, dar Tara îl surprinsese de multe ori urmărindu-și fiica într-un fel anume, de parcă ar fi vrut să recunoască ceva la ea.

Luni dimineața se dovedi o piatră de încercare; Nick insistase ca lecțiile să se desfășoare în mod susținut, iar ea nu vedea de ce acest lucru n-ar fi posibil. Avea deja programa stabilită de predecesoarea ei.

Primul lucru la care se gândi fu să desfășoare orele în grădină, cât mai des cu putință. Chiar dacă afară existau mai multe elemente care să-i distragă atenția lui Jenny, cel puțin respira aer curat. În fața casei se afla un foișor unde-și putea depozita echipamentul mai voluminos, care le oferea și umbră. Pe la mijlocul săptămânii, operația de sortare era în plină desfășurare, sub supravegherea Annei.

– Eram chiar disperată, i se confesă Anna Tarei. N-am fost niciodată o elevă prea studioasă; sunt sigură că tu te vei descurca mult mai bine, deși nu mi se pare normal să faci tu asta.

– Îmi face plăcere, îi spuse Tara. Astfel îmi ocup timpul cu ceva util și mă pot apropia de Jenny... Tara lăsă fraza neterminată, observând privirea atentă a soacrei ei. Oare aceasta intuise ce multă nevoie avea să se apropie de cineva? Era conștientă de distanța dintre fiul și nora ei? Nu-i putea face mărturisiri Annei, deși ar fi vrut s-o facă. Deocamdată trebuia să-și ducă singură toate temerile.

Olivia nu mai venise din acea primă noapte, nici Nick nu-i mai menționase numele. Cu toate acestea, Tara își putea imagina că la

ea se ducea atunci când pleca dis-de-dimineață, sau întârzia până la miezul nopții. Anna îi spusese că de cele mai multe ori fiul ei nu venea la masă, pentru că mânca în casa familiei Newall.

Încercă totuși ca sămânța îndoielii să nu prindă rădăcini în inima ei. De fapt, nu avea nicio dovadă concretă că între Nick și Olivia era ceva, în afară de prietenie. Iar dacă iubea acest bărbat trebuia să-l iubească așa cum era, cu bune și cu rele, dar trebuia să existe o limită în ceea ce era dispusă să accepte.

Trecuse deja prima săptămână la Mataleta când îl cunoscu pe Leo McKearn. Nick îl aduse într-o după-amiază, lăsându-l pe terasa unde ea și Anna beau ceaiul.

– Sper că mă veți scuza c-am venit pe neanunțate, doamnă Bryant, spuse tânărul. Nick vrea să-mi dea rapoartele pe care le-a verificat, așa că m-a rugat să vin acum cu el.

– Mă bucur, spuse Tara zâmbind, plăcându-i chipul lui deschis, prietenos, tenul lui pistruiat. Avea douăzeci și șapte de ani, își aminti spusele Annei. Părea mult mai tânăr, oricum nu era genul de bărbat pe care te-ai fi așteptat să-l găsești în funcția de director, mai ales lucrând pentru un tip dificil ca Nick. Deși nu părea prea sigur de sine, trebuie să fi avut niște calități care să-l recomande pentru ceea ce făcea. Era și timpul să ne cunoaștem, adăugă Tara.

– Te servesc cu un whisky, Leo? sugeră Anna.

El scutură din cap.

– Un ceai ar fi mai potrivit, dacă nu vă deranjez, mai ales că este foarte devreme.

Luă cana din mâinile Annei, privind-o lung pe Tara:

– Bănuiesc că ați părăsit de curând Anglia, doamnă Bryant.

– Da, de câteva luni, spuse Tara. De unde sunteți din Scoția?

– Mă credeți că n-am fost niciodată în Scoția? M-am născut la Reading. Părinții mei au locuit acolo douăzeci de ani. Tara îi zâmbi.

– Am crezut că ți-ai pierdut accentul, fiind plecat de prea mult timp. Cum ți se pare această parte a lumii?

– Sunt îndrăgostit de ea! Acasă am lucrat în domeniul forestier o vreme, dar tropicele m-au atras întotdeauna. Când ești obligat să străbați kilometri prin ceață și prin ploaie nu te gândești decât la locuri ca acesta, unde soarele strălucește toată ziua, iar nopțile sunt calde.

– N-ai apucat nicio furtună tropicală, interveni Nick care li se alăturase. Așeză un dosar în fața lui Leo. Puțin cam încurcat, dar cifrele sunt OK.

– Scuze, Nick, n-am găsit pe nimeni să mă ajute la contabilitatea primară.

– Important este că ies cifrele.

Tara fixă ceașca de cafea pe care o avea în față.

– Nu rămâi la cină, Leo? spuse fără a se gândi. Cred că te simți foarte singur.

Se lăsă tăcerea, o tăcere prelungită nefiresc.

– Sunteți foarte amabilă, spuse el în cele din urmă, dar nu sunt îmbrăcat adecvat.

– Te poți duce acasă să te schimbi, cred că nu sunt mai mult de câteva mile. Orice loc de pe Mataleta este la distanță de câteva mile.

– De ce nu? îl auzi pe Nick. Este o idee bună.

Mă duc s-o aduc și pe Olivia. Dar n-ar fi mai bine să organizăm un grătar pe plajă?

Leo se uita de la unul la altul, un pic cam dezorientat și nesigur. Anna confirmă invitația.

– A trecut cam mult timp de când n-am mai făcut asta. Lui Jenny îi va plăcea teribil!

– Și mie, confirmă Tara. Îi simțea brațul așezat pe spătarul scaunului ei. Nick era fără îndoială nervos, dar nu știa ce anume îi declanșase această stare. Doar îi oferise cea mai bună scuză pentru a o aduce și pe Olivia; ce-și putea dori mai mult? Se ridică. Mă duc să-i spun lui Tem Gan să nu mai prepare carnea de vițel. Iar tu, Leo, adu-ți un costum de baie și vom organiza o petrecere pe cinste pe plajă!

Nu se mai întoarse pe terasă după ce făcu aranjamentele necesare, ci se duse s-o caute pe Jenny și o găsi în camera ei, unde tăia reviste vechi, apoi le introducea într-o mașină de tocat hârtie.

– Am decupat ce era mai interesant, spuse copila, nesurprinsă de apariția Tarei.

– Ce colecționezi?

– Fotografii de actori.

– Jenny, organizăm un grătar pe plajă după-amiază. Tata spune că poți participa și tu. Vine și domnul McKearn și mătușa Olivia.

– Nu este mătușa mea. Și nici nu-mi place, că tot veni vorba.

Aveau încă un element în comun. Fără să realizeze prea bine din ce motiv, Tara se înveseli subit.

– O să-ți placă, sunt sigură. Nu vrei puțin ceai?

– Nu. Urmă o pauză, apoi Jenny adăugă: mulțumesc, oricum.

Se auzi motorul unei mașini. Acesta trebuie să fie Leo, presupuse Tara. Se întrebă dacă și el simțise atmosfera tensionată de aici și dacă da, ce gândea despre toate acestea? Îl pusese într-o situație dificilă și bietul de el nu avusese cum să refuze invitația. Cu toate acestea nu-l putea face să înțeleagă că făcuse toate astea pentru a ajunge la Nick. Nu era sigură că ar fi înțeles-o pe ea sau motivele ei. De fapt, nici ea nu se mai înțelegea.

Încercă să-l evite pe Nick toată după-amiaza, dar nu la infinit. Se întâlniră în dormitor în timp ce ea încerca să aleagă ce va purta seara.

– Ai probleme cu alegerea toaletei? o întrebă el ironic.

– Nu chiar. Încercă să-i răspundă pe un ton obișnuit. Numai că având atâtea haine noi pe care n-am apucat să le port, îmi este greu să aleg.

– Dacă vei înota în seara asta, n-ai nevoie decât de un costum și de un halat. Asta dacă nu vrei să faci o impresie specială.

Nu la impresie se gândise ea, ci la felul în care va reuși să țină steagul sus. Nick îi alese o rochie bleu cu model floral alb și jachetă asortată.

– Se potrivește cu ochii tăi. Nu știu dacă Leo îi va vedea prea bine în întuneric, dar dacă se apropie...

– Chiar era necesară aceasta remarcă?

– Tu cred că știi mai bine, tu ești cea care abia așteaptă petrecerea ca să-l revadă.

Tara îl privi lung cu capul într-o parte, apoi îi răspunse:

– Poate că am simțit nevoia companiei unei persoane necomplicate, sincere, care nu are nimic de ascuns.

– Dar și susceptibile. Un bărbat de acest fel, care n-are o femeie a lui și trăiește cu una și cu alta, este foarte posibil să-și piardă capul în preajma primei femei care-i arată interes.

– Atunci, de ce nu-i găsești o femeie? îl întrebă Tara. Poți da chiar un anunț. Ceva de genul: se caută nevastă pentru un director singuratic, care muncește pe o insulă. Asta le-ar aduce aici în cârduri! Nu te gândești la binele angajaților tăi?

– Ba da, mai mult decât îți imaginezi. Nick părea destul de amuzat. O privi cum îngenunchează în fața unui pantofar.

– Acum, ce problemă ai? Nu găsești sandale asortate?

O ridică purtând pe chip același aer ironic.

– Dacă te simți neglijată este doar vina ta. N-ai prea fost o soție caldă și îmbietoare în ultimele zile.

– Era cumva stipulat în contractul nostru că sunt disponibilă oricând? Simți strânsoarea mâinilor lui în jurul taliei și exclamă: Nick, mă doare!

– Intenționat am făcut-o. Tara reușise să-i alunge acel aer ironic în cele din urmă. Nu prea știi unde să te oprești! O privi cu ochi reci; bine, dacă este vorba de un contract, să acordăm mai multă atenție la ceea ce trebuie să faci. Despre mine nu este cazul să discutăm, eu îmi respect obligațiile!

– Dar n-ai cerut nimic chiar de la început, ci ai luat! îi reproșă ea.

– Observ că nu sesizezi diferența, dar o vei face. M-am săturat să tot merg în vârful picioarelor ca să nu-ți deranjez sensibilitățile!

Tara făcu un pas înapoi, eliberându-se din strânsoarea lui și-i spuse fără a-i mai păsa de reacțiile lui:

– Şi eu m-am săturat. De tine, de toate încurcăturile tale. Ţi-am spus că n-o să meargă.

– Da, este adevărat, se pare c-ar fi trebuit să te ascult. Nick îşi vârî mâinile în buzunare cu un gest din care ea înţelese c-ar fi vrut s-o strângă de gât, sau să evite asta. M-am însurat cu tine sperând că voi face ceva bun, dar n-am realizat că eşti încă un copil lipsit de maturitate. Păcat. Dacă nu te vei maturiza rapid, o vei face într-un mod dureros. Indiferent cum ar fi, căsătoria nu se destramă.

Tarei îi era acum foarte clar; se însurase cu ea în efortul de a şi-o alunga din minte pe soţia fostului său partener de afaceri, dar când revenise pe insulă o găsise liberă pe aceasta. Totul era evident; fusese evident încă din prima seară. Adevărul răzbătuse din fiecare vorbă rostită de Olivia.

Nick încercase, era adevărat; existaseră şi momente de tandreţe, înainte de întoarcerea la Mataleta. Momente în care sperase că vor exista şi momente fericite împreună. Dar acum realiza că totul se terminase, poate chiar înainte de a începe cu adevărat. Se terminase? Căsătoria nu se va destrăma, spusese Nick, dar cum va continua astfel? De ce continua s-o ameninţe, când era îndrăgostit de altă femeie? Parcă auzea vocea lui Jenny:"tata îşi ţine promisiunile întotdeauna..."

Nu-l mai putea privi. Simţea cum moare încet pe dinăuntru. El nu făcu nicio încercare de a o opri când îşi adună lucrurile şi se duse în camera alăturată, închizând uşa.

Capitolul 7

Petrecerea pe plajă luă o întorsătură cu totul neașteptată. Se pare că toată comunitatea de insulari auzise de petrecere, pentru că începură să apară încă de la apusul soarelui. Oamenii aprinseră focuri pe plajă și aduseră diferite feluri de mâncare pe lângă cea adusă din casa lui Nick. Când familia lui ajunse la plajă, acolo răsunau cântece, se dansa, chiar și copiii participau.

– Aici, orice activitate care se petrece în aer liber devine a întregii comunități, remarcă Anna, observând cu strângere de inimă cum Jenny dispare cu bucurie în mulțime. Tuturor le place să petreacă.

Cei care au venit pe insulă ne-au spus că aici locuiesc cei mai veseli oameni din tot Pacificul.

Tara era înclinată s-o aprobe. Se simțea mulțumită printre acești polinezieni, care se bucurau din plin de orice eveniment. Îi invidia că reușeau să nu-și complice viețile.

Nick se aşeză între ea şi Olivia şi se purtă ca un bărbat obişnuit, însă ea nu putu să nu simtă că avea ceva împotriva ei.

Olivia arăta minunat, într-o rochie lungă, verde, de mătase, care parcă strălucea în întuneric. Nu era greu de ghicit pe cine voia să impresioneze, se gândi Tara cu cinism, mirându-se că nu simţea nimic faţă de această situaţie. Probabil nu-i mai păsa de acum o oră şi jumătate, când avusese discuţia cu el. Trecuse abia o săptămână de la căsătoria lor şi iubirea ei pentru Nick murise, dacă fusese vreodată vie. Fusese mai mult o iluzie.

– Ce te-a făcut să accepţi o slujbă pe o insulă ca aceasta? se trezi întrebându-l pe Leo. Nici măcar nu simţi nevoia să faci o schimbare? M-am gândit că la vârsta ta îţi doreşti ceva mai mult decât poate să-ţi ofere Mataleta.

El scutură din cap, zâmbind.

– Niciodată nu mi-am dorit prea mult, doamnă Bryant. Nu ştiu să mă descurc în prezenţa femeilor, nici nu ştiu să dansez.

– Dar cu mine ştii să discuţi, observă ea, şi dacă lui Nick îi spui pe nume, de ce n-ai face asta şi cu mine? El se uită fără să vrea spre bărbatul ei, care discuta pe un ton jos cu Olivia.

– Păi, tu Tara eşti... diferită.

– În ce sens?

– Nu mă faci să mă simt lipsit de importanţă.

– Nu ştiu cum te poate face altcineva să te simţi aşa ; doar dacă tu te consideri astfel, adăugă ea cu candoare şi văzu că faţa lui căpătă un aer ciudat.

– Poate tocmai acesta este necazul. Până acum, n-am făcut o impresie bună în lume. Am doi fraţi cu funcţii executive în firmele

la care lucrează și o soră mai mică, avocat. Eu n-am făcut nici facultate. Am terminat un colegiu cu profil agricol. Am mai lucrat într-o comisie agricolă. Slujba de aici am obținut-o pentru că n-a mai concurat nimeni pentru ea. Nu aveam nici vârsta, nici experiența necesară.

– Unde ai fost înainte să vii la Mataleta?

– În Brazilia, răspunse el zâmbind. De unde vin nucile.

– Nick spunea că te descurci destul de bine.

Privirea lui se însufleți brusc.

– Adevărat? Ce bine îmi pare să aud asta! Uneori mi se pare că regretă ziua când m-a angajat.

– Probabil că este un mijloc de a te ține mereu în priză. Are nevoie de tine, nu se poate descurca singur cu toată insula.

– Ba cred c-ar putea, dacă ar fi cazul. Acum, doamna Newall preferă să-mi transmită ordinele prin Nick.

Tara își imagina asta. Aruncă o privire rapidă peste umăr, dar cei doi erau prea adânciți în conversație ca să audă ce spunea Leo.

Mâncarea era delicioasă, dar Tarei nu-i era foame. Se ridică și se îndreptă spre țărm, schimbă câteva amabilități cu femeile locale și privi luna ivită parcă deasupra recifului. Marea era calmă și o invita să înoate. Fără a se mai gândi se dezbrăcă și intră în mare.

Din apă vedea totul ca pe o scenă, luminile focului dansând pe chipurile mesenilor. O distingea foarte ușor pe Olivia, apoi pe Nick. Leo discuta cu Anna, care purta pe umeri șalul alb dăruit de ea. Nimeni nu-i observase lipsa. Probabil n-ar întreba nimeni dacă nu s-ar mai întoarce niciodată.

Nick îi spusese clar că nu va accepta divorțul.

Nu se simțea bine pe insula aceasta. Dacă s-ar fi putut îndrăgosti de alt bărbat, poate lucrurile i-ar apărea în altă lumină. Dar aici nu exista decât Leo pe care-l plăcea mult și de care nu se vedea îndrăgostindu-se. Pentru asta era nevoie de doi oameni.

Era momentul să se întoarcă. Călcă apa și simți deodată ceva moale sub picior, apoi o arsură. Privi în jur cu disperare după cineva cunoscut, căruia să-i spună de durerea care-i avansa de la coapsă la genunchi.

Simțea apa care i se scurgea printre degetele de la picioare, piciorul care -i devenea tot mai imobil și se luptă să rămână la suprafață, deși durerea era tot mai puternică. Reuși, nu fără efort, să se îndrepte spre plajă, pentru că apa era relativ calmă. Se simțea foarte rău, iar lacrimile îi curgeau pe obraji.

Auzi zgomotul apei undeva în spatele ei și se simți prinsă de mijloc.

– Ce naiba faci aici singură? o întrebă Nick furios, luând-o în brațe. Apoi, când îi văzu fața , deveni mai blând. Ce este, Tara?

– Piciorul. Cred că m-a mușcat o meduză.

Nick nu mai pierdu timpul cu alte întrebări. O duse înapoi spre plajă. O cără pe nisip, apoi prin mulțimea adunată ; zeci de chipuri tuciurii îngrijorate, aplecate deasupra ei la primul foc de pe plajă.

Piciorul era plin de sânge, iar durerea i se intensifică la contactul cu aerul.

Anna îi puse un prosop și o strânse de mână simpatizând cu ea.

– Știu cât de rău doare, am pățit-o și eu, dar curând vei scăpa de durere.

Nick o luă din nou în brațe.

– O duc în casă s-o tratez; tu ai grijă de ce se întâmplă aici. Leo s-o ducă pe Olivia acasă.

Tara suferea prea mult, ca să mai acorde atenție la ce se întâmpla în jur. Își îngropă fața la umărul lui Nick, mulțumită că scăpase de mulțimea de ochi curioși și de încurajări. O duse spre casă printre copaci. O transportă direct în baie și umplu cada cu apă.

– Se dizolvă mai ușor în apă multă, o lămuri el. Îi îndepărtă o șuviță căzută pe față, cu chipul îngrijorat. Nu va lua mult.

După ce o așeză în cadă, dispăru și se întoarse cu o sticlă plină cu niște cristale albe, pe care le agită ca să se dizolve mai repede. Apoi îngenunche în fața căzii. Durerea Tarei nu se diminuase, dar nici nu mai crescuse. Tara îl privi.

– O să te anestezieze imediat. Va trebui să-ți scot costumul de baie. Cred că ar fi mai simplu să-l tai.

Tara observă cum scoate o foarfecă din dulap.

– Nick, te rog, lasă-mă pe mine. Te rog.

– Nu poți face asta singură. O privi lung, spunându-i: nu vreau să mă cert cu tine, Tara. Te poți ridica?

Ea reuși să se ridice cu ajutorul lui, desigur, ținându-se și de suportul pentru prosoape, lacrimile curgându-i pe obraji.

Nick îi tăie costumul pe părți, apoi scoase bucățile cu grijă, privind-o îngrijorat.

– Acum, stai în cadă până-ți trece durerea. Eu voi fi în dormitor; strigă-mă, dacă ai nevoie de ceva.

În zece minute durerea scăzu ca intensitate devenind suportabilă, după care se îmbrăcă în halat și se duse la el.

Nick se afla în dreptul ferestrei, privind plaja pe care străluceau zeci de luminițe.

– Te simți mai bine? o întrebă.

– Mult mai bine, mulțumesc. Vocea ei sună un pic ciudat, când se strădui să adauge: îmi pare rău că m-am comportat ca un copil, Nick. Numai că n-am putut...

– N-ai putut suporta atingerea mea după cele întâmplate după– amiază, încheie el. Asta încercai să-mi spui?

– Ceva în genul acesta, presupun. Se așeză pe cel mai apropiat scaun, pentru că-i tremurau picioarele. Poate că am reacționat copilărește, dar durerea a fost mare.

– A fost o reacție copilărească, spuse el îngrijorat. Nici eu poate că n-am fost prea blând. Nici nu mai știu ce ți-am spus.

Ea ezită o clipă înainte de a-i spune:

– Să înțeleg că de fapt n-ai vrut să-mi spui toate astea?

Nick o studie cu o expresie ciudată în priviri.

– Nu, dar felul în care le-am spus a făcut să capete altă tentă. Am vrut să-ți spun că te-am lăsat în ultimele zile să te obișnuiști cu viața aici la Mataleta și poate că n-aveai nevoie de această pauză. Dacă am fi avut mai mult timp împreună înainte de a veni aici, poate mi-ar fi fost mai ușor să te înțeleg. Dar așa, prăpastia dintre noi a crescut enorm de când am venit, acasă. Trebuie să ne înțelegem, ca să ne putem face o viață împreună. De acord?

– Până la un anumit nivel. Tara privea peste capul lui pe fereastră. Numai că viața noastră aici nu are prea multe șanse de reușită, indiferent ce-am face. Vezi...aici, Tara înghiți de câteva ori pentru a scăpa de nodul din gât. Știu de Olivia.

Pauza nu se mai termina. Ea nu îndrăznea să-l privească, dar se simțea fixată de el.

– Te superi dacă te întreb ce știi despre Olivia? o întrebă într-un târziu.

– Ce simți pentru ea. Tara refuza să-și ridice privirea. Nu te învinuiesc, Nick. Ai făcut cum ai crezut mai bine, n-aveai de unde să știi că John va muri atât de curând. În cele din urmă, ridică privirea spre el. Nu negi, nici nu confirmi?

– Nici nu confirm, nici nu neg nimic, până nu-mi spui ce gândești.

Tara îl imploră:

– Te rog, Nick, nu face lucrurile și mai grele decât sunt. Cred că nu este prea ușor să te îndrăgostești de soția celui mai bun prieten în condiții normale, dar apoi a intervenit și boala lui John. Plecarea de aici a fost singura soluție.

– Și căsătoria cu tine? Și ăsta a fost singurul lucru pe care-l puteam face?

– Da, în contextul de atunci. Eu eram liberă... nu aveam rude care să-ți facă probleme. Făcu o pauză, încercând să gândească logic. Și eram destul de tânără ca să mă poți forma așa cum voiai tu.

– O compensație potrivită, de fapt?

– Nu chiar potrivită, pentru că n-am putut să te fac să n-o mai dorești pe Olivia.

– Nu, fu el de acord cu cruzime deliberată, nu m-ai făcut să n-o mai doresc pe Olivia. Nici măcar n-ai încercat să mă faci să n-o mai doresc. Draga mea, chiar spunând acestea, nu te-ai apropiat

de înțelegerea situației. Ai avut dreptate, ai intuit bine motivul pentru care am părăsit insula. N-am vrut să trădez încrederea prietenului meu. Dacă vrei să știi mai mult, l-am invidiat din prima clipă când am văzut-o pe Olivia. Este o femeie adevărată.

– Iar eu nu.

– Nu, nu ești.

Nici măcar nu-ți dai șansa de a fi!

Nick scutură din cap impacientat, când ea încercă să vorbească. O, te pot face să răspunzi bine la mângâieri, dar asta este ceva elementar. Acum vorbesc despre barierele pe care le-ai ridicat în căpșorul tău.

– Nu poți pune stăpânire pe o persoană în totalitate. Sunt o persoană matură, Nick.

– Ești soția mea, i-o reteză el. Dacă nu-ți place că suspin după altă femeie, fă ceva în acest sens.

Tara îi răspunse, furioasă:

– N-am de gând să lupt pentru atenția ta!

– Nu, tu faci totul ca să n-ai atenția mea. Așadar, de ce să-mi fac probleme când fac dragoste cu tine după bunul meu plac?

– Faci același lucru și cu Olivia, bănuiesc!

El o privi lung:

– Din păcate, n-am avut-o pe Olivia... încă. Înainte n-am făcut-o din cauza lui John, iar acum pentru că m-am întors cu o nevastă. Chiar dacă ți se pare ciudat, am niște principii.

– Dacă le ai, sunt convinsă că vei găsi cum să le depășești.

Tara se ridicase acum, iar durerea din coapsă era o nimica toată pe lângă durerea din piept.

– Nu prea pui preț pe nimeni, nu? Ai fost afectat o dată și te asiguri că nu se va mai întâmpla, chiar dacă ar putea fi altcineva afectat în acest proces!

– Asta crezi tu? Ochii lui cenușii aruncau flăcări. Acum câteva clipe erai convinsă că m-am culcat cu Olivia!

– Cu câteva clipe în urmă te mai consideram un om cu sentimente normale. Acum...vocea îi tremură. Acum consider că nu poți iubi, Nick.

– Ce naiba știi tu despre dragoste? Nick se înfuriase din nou, buzele i se albiseră. Te-ai măritat cu mine cu ochii deschiși, așa că nu-mi bate câmpii despre sentimente! Dacă n-ai fi fost... Nick se opri, obsevând că Tara era lividă, că buzele îi tremurau. Furia îi pieri imediat; ar fi mai bine să te așezi ca să nu cazi. Du-te în pat; o să-ți aduc două aspirine.

Tara rămase pe loc, iar el trecu pe lângă ea și se duse la baie. Numai când îl auzi deschizând dulapul de medicamente își scoase halatul și îmbrăcă o cămașă de noapte. Părul îi era încă umed, dar nu mai conta.

Rămase în pat cu ochii deschiși când veni el cu aspirinele. După ce le luă, îl întrebă:

– Nick, ce vom face?

– Nimic. Eu voi dormi pe canapea, să nu te deranjez, iar până mâine va ieși toată otrava din corpul tău și te vei simți mai bine.

– Nu la asta m-am referit.

– Sunt convins. Nu mai discutăm în seara asta, s-au spus deja lucruri foarte grave.

– N-o putem lăsa așa. Eu nu pot continua în acest fel.

– Nu ai alternativă.

– Trebuie să fie o alternativă.

Nick o privi cu chipul îndurerat.

– Ne-am căsătorit în mai puțin de două săptămâni. Nu vreau să aud de divorț. O să reluăm discuția altă dată, să vedem ce se poate face.

– Cu sau fără Olivia?

El ridică din umeri.

– Asta depinde numai de tine. Dacă te-ai strădui să mă înțelegi, așa cum ai făcut cu Jenny, n-am mai avea această discuție.

– Jenny are nevoie de tine mai mult ca de oricine. Nu este vina ei că mama ei a... murit.

Nick tresări.

– Nu știi nimic despre acest lucru.

– Te surprinde? Nu mi-ai spus nimic niciodată. Despre tine, sau despre Helen. Cum să pot înțelege o persoană atât de introvertită ca tine?

Observă cum strânge din pumni.

– Ce-ar fi de spus? Helen a dispărut de mult, nu ne mai afectează cu nimic, acum.

– Eu cred că ne afectează, dacă din cauza ei ești așa închis în tine. Mi-ai spus cândva că te-ai căsătorit prea tânăr, din motive nepotrivite. Oare dragostea ar putea fi unul din ele? Poate dragostea să fie total greșită?

– Oarbă, este cuvântul potrivit. Nu vreau să discutăm acum despre Helen, Tara. Este din trecutul meu și acolo va rămâne. Încearcă să dormi. Eu fac un duș.

– De ce nu te duci la Olivia? Sunt sigură că este cea cu care te poți înțelege foarte bine! exclamă ea cu vehemență.

– Ai dreptate, noapte bună.

Umflătura și roșeața trecuseră, deși se mai vedeau semnele mușcăturii de meduză. Așa a petrecut tot weekendul, fără să-i pese ce face. Chiar dacă Anna a văzut semne de neînțelegere între ea și fiul ei, n-a spus nimic.

Jenny însă o făcu.

– Te-ai certat cu tata, nu? o întrebă pe Tara foarte deschis. Bunica spune să-mi văd de treabă, dar nu pot. Cred că nici n-ați început să vă placeți unul pe altul, nu?

Tara se forță să-i zâmbească și încercă să-i răspundă:

– Sigur că ne placem; oamenii căsătoriți nu încetează să se placă doar pentru că au opinii diferite.

– Cu mine așa se întâmplă. Îl iubesc tot timpul pe tata, dar nu-mi place întotdeauna. Nu mai este drăguț deloc când se înfurie.

Cât este de adevărat! se gândi Tara. Cu o seară în urmă, se spuseseră lucruri grave de ambele părți. Apoi își aminti că dacă voia să-l împingă pe Nick în brațele Oliviei, trebuia să continue la fel.

Nu era sigură că știe cum să lupte împotriva celeilalte femei. Capitularea fizică se pare că nu era de-ajuns pentru un bărbat ca Nick. Trebuia să posede o femeie atât fizic cât și psihic. Iar ea nu putea să se lase subjugată într-atât.

Poate că nu-l iubea îndeajuns.

– Ce-ai zice de o plimbare după-amiază? îi propuse lui Jenny. Am putea porni pe plajă, întorcându-ne prin plantație.

– Bine, spuse Jenny oftând. Voi, maturii, schimbați subiectul când nu mai vreți să discutați o problemă. Mi-aș dori să cresc mai repede!

– Nu te grăbi, nu este o fericire! o sfătui Tara.

– Poate că nici tu nu ești o adultă în adevăratul sens al cuvântului, ca tata și ca bunica. Amândoi sunt bătrâni. Tata are treizeci și cinci. Bunica mi-a spus că ai douăzeci și doi de ani.

– Când este ziua tatălui tău? o întrebă Tara.

– Săptămâna asta, pe douăzeci și șapte. Nu i-ai luat un dar?

Tara scutură din cap.

– N-am știut înainte de a pleca din Panama, altfel i-aș fi cumpărat ceva de acolo.

– În acest caz nu poți decât să-i faci unul, o consolă Jenny. Sper c-o să-i placă ce i-am făcut.

– Sunt sigură c-o să-i placă. Poți să-mi spui despre ce este vorba?

– Nu, e secret.

Tara nu insistă. Jenny avea dreptul să păstreze secretul darului pentru tatăl ei. Își petrecu restul dimineții gândindu-se ce ar putea alcătui pentru evenimentul care se apropia. Trebuia să-i ofere lui Nick ceva care să-i marcheze ziua.

Ca de obicei, Nick nu apăru la masa de prânz. Tara nici nu-l mai așteptă. Ea și Jenny plecară pe la două și jumătate la plimbare, îmbrăcate cam în același fel; blugi și tricou alb, cu sandalele în mână.

Le trebui cam o oră de mers să ajungă în golful unde le plăcea să facă plajă; cu multe opriri să adune scoici cu forme mai ciudate.

La un moment dat, jucară un fel de volei cu un grup de copii localnici, aflați pe plajă cu profesorul lor.

Orele clasă erau respectate cu strictețe aici, află Tara de la profesor, care nu era localnic și avea în jur de treizeci de ani. Regulile nu erau impuse de Nick, ci de un comitet ales prin vot de oamenii insulei, un fel de miniparlament, la care Nick participa doar când era cazul să ia vreo decizie. Profesorul îi spuse cu părere de rău că pe insulă nu existau cadrele necesare care să le asigure copiilor o educație adecvată. Chiar dacă Tara nu avea o pregătire în acest sens, putea fi de mare ajutor; iar Jenny putea beneficia de participarea la clasele uneia din cele două școli locale.

Porniră înapoi spre casă după ora patru și traversară plantațiile unde oamenii obosiți de munca de peste zi se adunaseră în grupuri mici, așteptând sosirea camioanelor în care să încarce marfa. Tara și Jenny au fost salutate cu oarecare curiozitate.

Un bărbat îi spuse ceva lui Jenny în dialectul local, arătând spre zona în care se îndreptau ele. Jenny îi răspunse, apoi o privi pe Tara.

– Omul m-a întrebat dacă vrem să mergem acasă la directorul plantației; nu este departe de aici.

Casa lui Leo. Tara simți dintr-o dată dorința să-i vadă figura deschisă. Leo nu era un bărbat complicat ca Nick. Cu el, Tara nu se simțea atât de nepotrivită.

– Să trecem pe la el, spuse Tara sub impulsul momentului. Îmi este sete și mai avem drum lung până acasă. Poate ne duce el cu mașina la întoarcere.

– Da, ne va duce dacă o să-i ceri asta.

Îmi place domnul McKearn. E simpatic.

Tara nu-şi mai amintea să fi primit aprobarea lui Jenny până acum pentru ceva, sau s-o fi auzit spunând că-i place cineva. Grăbiră pasul în direcţia pe care le-o arătase omul.

Era un bungalou mic, dar foarte curat. Avea şi o mică grădină cu câteva straturi de flori, şi o verandă pe care se ajungea urcând nişte trepte de piatră.

Leo se ridică imediat din fotoliul de trestie când le văzu venind; părea surprins, dar şi oarecum jenat. Era îmbrăcat cu pantalonii cu care fusese toată ziua, cu o cămaşă pătată de transpiraţie şi cu tenişi. Tara îşi imagină că-l deranjase.

– Îmi pare rău, spuse ea, ţi-am tulburat odihna. Treceam pe aici şi ne-am gândit că....se opri în mijlocul frazei, realizând că remarca ei era absurdă deşi nu primise ca răspuns decât zâmbetul lui cald. Şi ne-am gândit să-ţi facem o vizită, încheie ea.

– Şi poate dacă tot am ajuns până aici să ne duci acasă, încheie Jenny. Tara a obosit şi-i este sete. Ne poţi oferi ceva de băut?

– Sigur că da, spuse el. Sau mai precis, Kim Lee o va face, până mă schimb cu haine curate. El roşi din nou. Îmi pare rău că m-aţi găsit aşa. De obicei, lenevesc jumătate de oră înainte de a mă schimba.

– Nu-ţi face probleme, îl linişti Tara şi eu fac la fel uneori. Tara nu mai ştia ce să spună ca să-l facă să se simtă în largul lui.

Când reveni Leo, băuseră doar jumătate din sucul de portocale rece adus de Kim. Jenny cutreierase prin toată casa după ce-şi terminase sucul. Leo reveni cu pantaloni albi curaţi şi cămaşă bleumarin, regăsindu-şi stăpânirea de sine şi se aşeză lângă Tara.

– Acum e mai bine, zise el. Nick n-a spus că veniți pe drumul acesta.

– Nici n-a știut. A fost și el aici?

– Astăzi s-a dus spre vest.

Cel puțin n-a petrecut ziua cu Olivia, se gândi Tara. Nu că ar fi fost vreo diferență.

– Ce faci, Leo, când ai timp liber? îl întrebă și văzu că ridică din umeri.

– O, nu prea multe. Citesc mult, ascult muzică.

– Nu te plictisești aici?

El zâmbi.

– M-ai mai întrebat și în seara în care ai avut acea problemă. Sper că s-a rezolvat cu bine.

– Nu mai simt nimic acum, spuse Tara. N-ar fi vrut să discute despre acea seară. N-ai apucat să-mi răspunzi atunci, de aceea am repetat întrebarea.

– Nu mă simt singur, începu el. Am învățat limba de când am venit aici; pot comunica și în engleză, pentru că mulți oameni au învățat-o. Unii din ei vin deseori aici, iar eu le întorc vizitele. Sunt oameni foarte sociabili. Apoi Leo făcu o pauză, după care adăugă: am invitație deschisă să vin la voi, când mă simt singur.

– Lucru pe care l-ai făcut o singură dată de când am venit aici. De ce, Leo?

El ridică din umeri.

– Este o diferență să vii în vizită la un om care locuiește doar cu mama și fiica și unul care de acum are soție.

– Dar Anna și Jenny sunt mereu acasă.

– Și nu-ți place asta? Leo roși; îmi cer scuze, n-ar fi trebuit să spun asta. Numai că toate cuplurile au casa lor... măcar la început.

– Da, în perioada de adaptare, murmură Tara. Nu nu mă deranjează prezența lor. Ele aparțin acestui loc, mai mult decât mine. M-am gândit că mi-ai putea da un sfat, Leo. Peste câteva zile este ziua lui Nick și nu pot să-i ofer niciun dar. Mai precis, n-am știut că nu voi putea găsi nimic de cumpărat aici, la Mataleta. Mă gândeam că mi-ai putea sugera ceva.

– Păi... începu el cam încurcat. De obicei, comandăm din cataloage ce ne trebuie și ni se aduce cu vasul următor. Există obiecte realizate manual pe insulă, dar nu cred că sunt potrivite pentru acest scop.

– În acest caz, o să mă mulțumesc cu ele. A fost doar o idee. Tu i-ai cumpărat ceva?

– Da, spuse el cu o ezitare, dar nu sunt sigur că vei considera că este un dar potrivit. Se ridică și se scuză pentru câteva minute.

Se întoarse cu o cutie plată care făcu un zgomot greoi când o așeză pe măsuța de răchită dintre ei.

– A fost ideea unei mătuși de cadou de Crăciun. Nu l-am folosit niciodată și nici nu cred c-o voi face.

Era un set de birou sculptat în lemn de trandafir, cu stilou și suport de argint. În acest loc unde se aflau părea nefiresc dar pe biroul lui Nick ar fi arătat perfect, se gândi ea. De aceea spuse nu fără oarecare regret:

– Ar fi fost ideal, Leo, dar nu pot accepta cadoul tău. Mulțumesc oricum pentru ofertă.

– Nu văd de ce nu l-ai accepta, spuse Leo foarte convins.

Mie nu-mi este de niciun folos! Îl am de un an aici, fără să-l fi desfăcut măcar! Sunt bucuros să scap de el.

Tara se uită lung la obiectul aflat încă în ambalaj.

– Vă trebui să accepți să ți-l plătesc, cred că este destul de costisitor.

– Aș prefera să-l accepți.

– Știi că nu pot face asta. Tara își mușcă buzele, dorindu-și să nu fi pus acea întrebare. Nu-i trecuse prin minte că Leo ar putea să apară cu o soluție la problema ei. Ești foarte generos, dar cred că este mai bine să dăm uitării întrebarea mea.

– Foarte bine, spuse el, resemnându-se. Poți să mi-l plătești dacă vrei, iar eu voi cumpăra altceva din aceeași gamă.

– Leo, eu...

– Te rog, acceptă-l, Tara. Mă voi simți complet idiot dacă n-o faci.

Nu banii erau problema, ci faptul că-i oferea lui Nick un dar care fusese destinat altcuiva, dar nu voia să-l supere pe Leo.

– Îți mulțumesc, Leo. Crezi că-l poți păstra aici? O să-l iau când se apropie ziua lui Nick. Nu vreau să-l găsească.

– Sigur că da. Mai vrei suc de portocale?

Tara scutură din cap.

– Cred că este mai bine să ne întoarcem. Știi pe unde ar putea fi Jenny?

– Cred că este în spatele casei, cu Iggy.

– Iggy?

– Un pui de iguană pe care l-am găsit abandonat, sau pierdut. Am reușit să-l îmblânzesc. Acum nu mai pleacă de aici.

– Dacă l-ai crescut de mic, este natural. Iar acum, chiar trebuie să plecăm.

– Am scos mașina pe drum. O putem lua pe Jenny din spatele casei. Leo ezită, apoi spuse: îmi pare bine că m-ai vizitat, Tara. O să-ți păstrez suportul de birou până la ziua lui Nick.

Tara realiză că va trebui să vină singură să-l ia, nu era bine ca Jenny să știe de unde venea cadoul. Mai trebuia să alcătuiască o poveste credibilă pentru Nick. Întreaga poveste se cam complica, dar cum o putea rezolva altfel?

Probabil lui Nick nu-i păsa dacă-i oferea un dar sau nu, era doar mândria ei în joc.

Capitolul 8

Leo le lăsă în fața casei, refuzând invitația Tarei de a rămâne la ceai.

– Am multe acte de rezolvat în seara asta. Mâine avem o livrare, ceea ce înseamnă că voi sta pe chei toată ziua.

– Am putea să mergem și noi să privim, Tara? o rugă Jenny. Îmi place să mă uit la macaralele care lucrează.

– Cred că putem. L-am putea ruga pe Tamu să ne ducă. Nu crezi că vom încurca lumea pe acolo?

Leo zâmbi și scutură din cap.

– Nici vorbă. Toată lumea știe ce are de făcut. Probabil că Nick vă va aduce .

Tara avea rezerve în această privință, dar le păstră doar pentru ea.

– Ne vedem mâine, Leo. La revedere și mulțumesc pentru tot.

– Îmi pare bine c-am fost de folos.

Iar tu, Jenny, vino cât de curând s-o vezi pe Iggy.

– Mi-aș dori și eu una, spuse Jenny, în timp ce urcau treptele casei. Mă întreb dacă domnul Mc Kearn nu poate găsi un alt pui rătăcit. Unul care are nevoie de cineva care să-l ocrotească.

– Nu cred că tatăl tău ar fi foarte fericit cu o iguană în casă, zise Tara. Cred că ar fi mai indicat un pisoi, sau un cățeluș, dacă vrei să ai un animal. Sau un ponei? Ai luat lecții de echitație?

– Nu prea. Tata avea cai când eram mică, dar s -a descotorosit de ei când s-a îmbolnăvit unchiul John, pentru că n-avea timp să facă exerciții cu ei. Nu cred c-ar fi de acord cu un ponei.

La naiba cu acest Nick, se gândi Tara. Dar cu voce tare spuse doar atât:

– Un cățeluș cred că ar fi cel mai indicat. Dar n-am prea văzut câini pe insulă.

– Sunt câțiva, mai ales cei care rămân aici când pleacă vapoarele. Ochii fetiței începură să strălucească; crezi c-am putea găsi unul care are puișori?

– Cred că da, dar mă gândeam la un animal cu pedigriu, un cocher spaniel sau un labrador, deși ar fi cam greu de găsit în această parte a lumii. Tatăl tău știe mai multe despre asta.

– N-o să fie de acord, spuse Jenny întristându-se brusc, sunt sigură că n-o să vrea.

Am făcut o greșeală, își spuse Tara.

– Cred că va fi de acord, deși va dura o vreme până să ajungă aici; depinde și de unde vine.

– Nu mai contează cât va dura; pot să aștept și să-mi fac speranțe dacă știu că-l voi avea, spuse copila.

Când îl întrebi pe tata? În seara asta?

– Cred c-ar fi mai indicat să așteptăm până joi, nu ne poate refuza chiar de ziua lui.

Jenny nu era prea convinsă.

– Bine, oftă ea, așteptăm până la ziua lui.

Nick apăru pe alee, privindu-le încruntat. Se schimbase deja pentru masă și privirile lui nu prevesteau nimic bun.

– Ce s-a întâmplat? Ați plecat de la ora două și este cinci acum!

– La două și jumătate mai exact, spuse Tara cu calm. Ne-a luat mai mult drumul de întoarcere. Am trecut pe la Leo și ne-a adus el. N-a vrut să rămână la ceai.

– Nu mă miră. Nick își privi cu ochi critici fiica; ar fi bine să te duci să te piepteni, ai părul ca o căpiță.

Jenny începu să râdă.

– M-am jucat cu Iggy, m-a tras de păr.

Nick așteptă până când Jenny dispăru în casă, apoi începu să bodogănească.

– I-am spus lui Leo să scape de creatura aia, nu se știe ce microbi îi aduce.

– Dar este îngrijit, nu are ce să se întâmple, protestă Tara. Cred că s-ar simți singur fără ea. Mi s-a părut drăguță, acum.

– N-o să mai spui asta când o să crească. Doar nu este animal de casă!

Tara găsi că era momentul să menționeze dorința lui Jenny, dar n-o făcu. Nick era un temperament imprevizibil și nu putea să riște.

– Leo ne-a spus că mâine încărcați un vapor.

Te deranjează dacă vin cu Jenny să privim?

El ridică indiferent din umeri.

– De ce m-ar deranja? Vă duc eu de dimineață și vă aduc înapoi la masă.

– N-am putea lua mâncare cu noi ca un fel de picnic? îndrăzni Tara. Lui Jenny i-ar plăcea.

– Sunt sigur că i-ar plăcea, dar nu va fi timp.

– Niciodată nu este timp, zise Tara și porni înaintea lui.

El o prinse din urmă în hol. O întoarse cu fața spre el.

– Este momentul să-ți precizez două lucruri: eu am o afacere aici și nu o tabără de vacanță. Și vorbind de timp, nu ți se pare că petreci cam mult cu Jenny?

Tara își pierdu cumpătul.

– Nu pentru asta m-ai angajat?

Nick se opri, ca secerat. O privi cu un chip dur, înspăimântător și o prinse strâns de braț, înfigându-și unghiile în brațul ei. O duse spre biroul lui, închise ușa în urma lor și o privi cu ochi reci.

– Repetă ce-ai spus.

– Nick, îmi pare rău...

– Ar trebui să primești o lecție dură pentru asta...

– Am spus deja că regret, că-mi pare rău...

– Și cu asta crezi că-ți speli toate păcatele?

– Nu. Tarei îi pieri repede mânia, la fel de repede cum izbucnise. Nu, sigur că nu. Chiar regret ce-am spus. Mă crezi? Îmi pare rău, Nick.

– Și mie îmi pare rău. Nick îi dădu drumul. Luă o țigară, o aprinse și trase cu nesaț câteva fumuri. Când o privi în cele din

urmă, o făcu fără mânie. Acum înțeleg de ce își ucid bărbații nevestele!

Tara se rezemă de ușă, pentru că-i tremurau picioarele.

– Și tu mi-ai spus lucruri regretabile. Vina îți aparține în egală măsură.

– Nu neg asta. Cea mai mare vină a mea este că am lăsat să se adâncească diferența de vârstă dintre noi.

– Doisprezece ani ți se par prea mult?

– În situații normale n-ar trebui să fie așa de mult, dar în cazul nostru se dovedește de netrecut. Nick se opri și mai trase din țigară. Cred că ai nevoie de un tată, nu de un soț, rol pe care eu nu am de gând să-l joc, sau mă rog, nu cu prea multă ușurință.

– Nu este adevărat!

– Nu? El o privi lung, observându-i părul răvășit de vânt și chipul îmbujorat. Cum ești acum, nu pari mai mare ca Jenny...

Tara se simți afectată.

– Eram altfel când te-ai hotărât să te însori cu mine?

– Cred că da. Poate că ai învățat ceva de la mine, deși nici eu nu pretind că sunt vreun sfânt. De ce te-ai măritat cu mine, Tara?

Pentru că mă îndrăgostisem de tine, ar fi vrut să-i spună; numai că acum știa că nu fusese adevărat. Nu-l iubise pe acest bărbat, ci produsul imaginației ei. Acum vedea lucrurile clar. Dar acest om era soțul ei; cel care o ținuse în brațe. Dacă mai simțea ceva pentru el, nu putea defini cu certitudine. Tot ce știa, era că avea puterea de a o răni așa cum nu mai putuse nimeni s-o facă înainte.

– Nu știu, spuse. Poate că simțeam nevoia de siguranță.

– Nimic altceva?

Privirile li se întâlniră, iar ea roși.

– De ce mai întrebi, dacă știi răspunsul? Ai știut de prima oară când m-ai sărutat că m-ai putea face să...bănuiesc că toți bărbații știu asta.

– Din experiență, nu? El ridică din umeri. Nu pot nega că am mai avut câteva experiențe înainte de tine, ai ceva împotrivă?

Ea scutură din cap.

– Pot să accept acest fel de experiență.

– Dar n-am mai avut o fostă soție. Dacă ți-aș fi vorbit despre Helen, crezi c-ar fi fost vreo diferență? Am fi fost aceiași oameni, cu aceleași probleme.

– Dar mai aproape ca înțelegere. Cred c-ai iubit-o foarte mult pe Helen.

El ridică din umeri din nou.

– Cu siguranță, mai mult decât am fost iubit de ea. Helen s-a înecat în timp ce fugea cu alt bărbat. Ăsta este un răspuns la multe din întrebările tale?

– Poate. Tara își alegea cuvintele cu grijă. Ai spus că Jenny îi seamănă.

– Este la fel de egoistă, devine foarte irascibilă când nu-i convine ceva.

– Jenny nu devine irascibilă. Se retrage în sine, dacă o rănește cineva. Nick încercă să zâmbească.

– Se pare că tu ai reușit să-i pătrunzi în suflet mai mult decât am reușit eu în nouă ani.

– După opinia ta, nici eu nu sunt decât un copil; poate astfel se explică.

– Nu-mi atribui lucruri pe care nu le-am rostit. Nu va face bine nimănui. Uită-le.

– Nick....Jenny ar putea fi singurul tău copil. Nimic din ce ți-aș fi putut spune nu trebuie să te facă să te îndoiești de asta. Tara realiză imediat că nu trebuia să dezvăluie nimic din ce-i mărturisise Anna în prima seară. Oricine poate vedea că Jenny îți seamănă mult. Am văzut asta de prima oară.

– Mi-ai spus atunci. O privea insistent, de parcă aștepta altceva de la ea.

– Altă observație?

– Nu. Se feri din calea lui, conștientă că spusese deja prea mult. N-are rost să mai discutăm; ar fi o greșeală.

– Dacă este o greșeală, trebuie să trăiești cu ea, într-un fel sau altul. Nick stinse țigara în scrumieră. Nu te duci să te schimbi?

Tara plecă fără alte argumente. Nu mai avea de ce să rămână. Tot ce făcuseră înrăutățise situația.

A fost o seară lungă în care Tara a jucat scrabble cu Jenny, și a fost uimită când Nick li s-a alăturat.

– Este un exercițiu bun, le spuse el. Să găsești cuvintele potrivite. Toți avem nevoie de asta. Jenny însă are nevoie de un pretext să nu se culce devreme.

– Bunica spune că și tu făceai la fel când erai ca mine.

– Bunica vorbește prea mult, răspunse el.

– Nu uiți ce mi-ai promis pentru mâine? insistă Jenny.

– Nu uit. Ce-ați zice să vă duc la Tubai după ce termin încărcarea vasului?

– O, da, ar fi grozav! Vin și Tara și bunica?

– Eu nu, mulțumesc, spuse Anna zâmbind. Dacă vreau să mă duc la plajă, o pot face și aici. Eu m-aș putea odihni pe verandă.

– De fapt a fost ideea Tarei, mamă, spuse Nick, după ce Jenny se duse la culcare. Consideră că-mi neglijez copila prea mult. Apoi ridică privirea spre Tara; ce-ai zice de o plimbare?

– Mi-ar face plăcere.

– Nu vă grăbiți să vă întoarceți, le spuse Anna. Eu voi asculta Bach în seara asta, Nick nu-l suportă, adăugă ea pentru Tara. Cred că trebuie să-mi procur echipament audio în camera mea.

– Cu sistem de antifonare foarte bun, sper, adăugă fiul ei.

Era o noapte fără stele; porniră pe cărarea care șerpuia printre bananieri și piersici, ieșind pe stânca de la capătul golfului. Nick nu prea vorbise de când plecaseră, atingând-o doar când era necesar pentru a-i orienta pașii.

– N-am fost pe aici, spuse Tara când el se opri să-și aprindă o țigară. Fuma mai mult decât și-ar fi închipuit ea. Cât de mare este insula asta, de fapt?

– Este de mărimea insulei Wight, cred că o știi.

– Am petrecut câteva zile acolo.

– Cu părinții?

– Prima oară, da. Apoi am fost cu o prietenă, când aveam șaisprezece ani.

– Ai cunoscut băieți interesanți?

– Unul, zâmbi ea. Avea optsprezece ani și era un tip foarte sofisticat. El și prietenul lui ne-au dus pe Sheila și pe mine la un restaurant șic. Când chelnerul i-a turnat vinul să-l guste, a spus că are gust de dop și că trebuie schimbat. Din locul în care stăteam,

am văzut cum chelnerul a pus la loc dopul, a adus aceeași sticlă și am fost teribil de șocată când Jeremy nici n-a realizat c-a fost păcălit.

Nick ridică din umeri.

– Înțeleg că idila voastră s-a terminat acolo. N-aș spune că te-ai schimbat prea mult de atunci.

– Dacă te referi la noi, nu este același lucru. N-am început cu niciun fel de iluzii, doar cu o speranță care nu s-a împlinit.

– Poate pentru că n-am avut timp sau ocazia necesară. Am trăit mai mult ca frate și soră, decât ca soț și soție de când am venit la Silverwood.

– A cui este vina?

El o privi lung.

– Vrei să știi de fapt de ce n-am făcut nimic cu promisiunea pe care ți-am făcut-o? Asta este ce-ți dorești: un soț care să nu-ți ofere o alternativă. Nu ți-a trecut niciodată prin minte că un bărbat vrea mai mult de la o femeie decât... disponibilitate?

– Parcă spuneai că am reacționat...

– Da, ai făcut-o, dar n-ai niciodată inițiativă. Dacă vrei să faci dragoste, trebuie să mi-o arăți.

– Adică să fiu o femeie adevărată? Îmi pare rău că-mi lipsește experiența cu care te-ai obișnuit!

– Pentru numele lui Dumnezeu, oprește-te, Tara! Nick strivi țigara și o aruncă. Întinse mâinile spre ea și o prinse în brațe. Trebuie să-ți realizez o schiță ca să înțelegi ce vreau să spun? Poate o s-o fac. Bine, o să începem cu începutul. Sărută-mă.

Ea îl privi cu ochii mari, fără a înțelege nimic.

– Nick, eu...

– Nu vorbi ... acționează. Ori faci eforturi ca relația noastră să meargă, ori fac eu ce cred de cuviință!

– Trebuie să existe mai mult decât atât Nick, pentru orice început!

– Se pare că asta este tot ce avem. Așadar, vom face relația să meargă doar din asta. Vei participa, Tara, sau trebuie să te învăț eu ce poate să facă un bărbat brutal?

– Mă vei face să te urăsc. Nu-ți pasă?

– Nu. Cel puțin, știu că simți ceva față de mine. Am spus să mă săruți!

Tara îl sărută fără să simtă nimic. După ce-l sărută și se desprinse din îmbrățișarea lui, el nu încercă s-o oprească, dar o privi cu același zâmbet ironic.

– Vei învăța. Va trebui s-o faci, dacă vrei să mă ții departe de patul Oliviei; știu că asta te deranjează, nu?

– Dacă m-ai lăsa să plec, te-ar primi cu brațele deschise. Una ca ea nu merită ceva mai bun!

– Mai încet, draga mea, ce spui este degradant!

Nick o prinse de umeri, întorcând-o în direcția din care veniseră.

– Căsătoria noastră poate că nu este perfectă, dar am impresia că de acum înainte va căpăta un farmec anume. Ești mult mai atrăgătoare când îți ieși din pepeni.

Ar fi trebuit să realizez asta.

– Ești un ticălos! exclamă Tara, eliberându-se din mâinile lui și rupând-o la fugă. Era de așteptat să se împiedice și să cadă, pentru

că era întuneric printre copaci. Când încercă să se ridice, Nick o ajută și-i oferi o batistă.

– Tara, ne-am mai confruntat cu certuri ca asta. Numai că acum tu ai o atitudine diferită față de mine.

– Nick, te rog, nu te mai purta așa, îl rugă ea lăsând mândria la o parte. La ce bun?

– Pentru mine, prezintă o serie de avantaje. Te-am abordat cu blândețe; acum este momentul să facem un pas înainte. Dacă nu ne descurcăm altfel, ne vom baza pe atracția fizică. Și nu nega că există. Să ne întoarcem acasă.

Tara îl urmă, pentru că nu avea unde să se ducă. Nick îi dăduse un ultimatum; făcea ceea ce-i cerea el, sau căuta consolare la Olivia. Nick nu era capabil de emoții profunde. Helen îl lăsase și fără această capacitate.

Îi aruncă o privire, era întunecat, nemilos și greu de intuit. Nick voia o dedicare totală de la ea pentru o căsnicie, care ei nu-i oferea mai nimic din ce dorea. Sau poate voia prea mult? Oare în toate căsniciile există un echilibru, sau un partener întotdeauna iubește mai mult decât celălalt? În acest caz, poate va învăța să accepte situația, pentru că la ei va avea rolul celui mai implicat. Oricât ar fi vrut să nu-i pese, îi păsase deja prea mult.

Când intrară în casă era liniște, luminile erau reduse ca intensitate, fotoliul Annei era gol. Când se uită la ceas, văzu că trecuseră două ceasuri de când plecaseră. Probabil că Anna se dusese la culcare; se retrăgea întotdeauna la zece și jumătate.

Nick nu făcu niciun comentariu la adresa mamei sale.

– Vrei să bei ceva? o întrebă.

Tara scutură din cap. Alcoolul nu era o soluție la problema ei. Trebuia s-o rezolve pe cont propriu.

– Voi urca în cameră, spuse.

– Foarte bine, nici eu nu întârzii mult.

După câteva minute, când urcă și Nick, Tara, care se pieptăna în fața oglinzii, se simți privită într-un fel anume. Trecuse mult de când Nick nu manifestase interes pentru ea. Dacă în seara asta trebuia să-i dovedească faptul că era un bărbat obișnuit, căruia pentru a-i ajunge la inimă trebuie să-i faci apel la simțuri, o va face. Iar dacă voia să-l facă pe Nick s-o iubească așa cum îl iubea ea, va face uz de toate darurile de la natură și va lăsa la o parte orice calcul.

Privirile li se întâlniră în oglindă, apoi Nick își agăță haina în cuier. Îl urmări cum își desface cravata, apoi gulerul cămășii.

Tara lăsă jos peria cu un gest nesigur. Numai când Nick îi puse mâna pe umăr instinctele ei reveniră la viață. Observă că privirea lui capătă o strălucire aparte, iar când o ridică și o întoarse spre el, i se dărui fără rezerve.

***

Plecară după nouă și jumătate la Ruru; vasul era tras la chei și încărcarea începuse. Nick le lăsă pe Tara și pe Jenny în biroul vamal unde Leo întocmea actele necesare tranzacției, spunându-le că de acolo puteau vedea tot.

– Mă întorc pe la unsprezece și jumătate, le spuse el. Zâmbetul pe care i-l aruncă Tarei a fost scurt, dar pornit din inimă.

– Chiar dacă Nick ne-a lăsat aici, nu este nevoie să ne găsească în același loc la întoarcere, îi spuse Tara lui Leo. De fapt, este cam cald aici; nu există vreun ventilator?

– Nu, dar dacă am găsi vreun tânăr care să vă facă vânt cu o frunză de palmier, s-ar rezolva problema.

– Aici ne plictisim, Tara, interveni și Jenny. Nu putem ieși la o plimbare?

Tara se gândi că dacă erau foarte atente nu se putea întâmpla nimic, chiar dacă lucrau două macarale. Dar nu voia să se mai certe cu Nick, măcar acum când reușiseră să ajungă la oarecare înțelegere. Observase o schimbare la Nick, dimineață; parcă nu mai era ca un arc încordat, ca la sosirea la Mataleta. Poate că mai era mult până să ajungă la ce ar fi vrut ea, dar oricum, era un început.

– Uite cum o să facem. Privește deocamdată de aici de pe trepte până se termină încărcarea din primul depozit. Atunci, macaraua nu va mai fi deasupra capetelor noastre.

– Da, este o cale de mijloc, remarcă Leo cu ironie, ceea ce o surprinse. El așteptă ca Jenny să iasă pe trepte, apoi o întrebă: când ai nevoie de darul pentru Nick?

Era o problemă care-i crea probleme Tarei, dar oricum, nu avea alternativă. Trebuia să-i ofere un dar lui Nick. Și-i va plăcea suportul de birou, era sigură de asta.

– Mâine, numai că nu sunt sigură când voi putea veni să-l iau. Crezi că i l-ai putea lăsa lui Kim?

– Sigur că da, dar ar fi mai ușor dacă ți l-aș aduce seara, iar tu te-ai putea strecura din casă ca să-l iei. Suntem ca un cuplu de conspiratori, râse Leo.

– Foarte bine. Mulțumesc, Leo. Ai putea veni pe la nouă și jumătate?

– Sigur ca da, voi parca la începutul aleii.

Iar ea va trebui să găsească o scuză pentru a se descotorosi de ceilalți, pentru un sfert de oră. Nu va fi prea ușor, dar ce era ușor pe lume?

– Ar trebui să te însori, Leo, îi spuse, ai fi un soț minunat!

– Pentru o căsnicie este nevoie de mai mult decât dorința de a o avea, observă el cu amărăciune.

Este nevoie să mă îndrăgostesc de acea fată, înainte de a mă gândi la căsătorie.

– Și nu ești îndrăgostit de nimeni, acum? Acasă, vreau să spun.

– Nu, nu mă așteaptă nimeni acasă. Dar îmi place una din profesoarele de la școala de aici. S-a născut pe insulă, dar dovedind că este foarte inteligentă, Nick i-a plătit studiile în afară. S-a întors aici cam în același timp când am început să lucrez și eu.

– A fost o condiție pusă de Nick?

– Nu, ea și-a dorit întotdeauna să studieze, dar să se întoarcă la Mataleta.

– Și tu vei pleca într-o zi, nu?

El nu-i răspunse imediat.

– Este posibil. Nu se știe ce-mi rezervă viața.

– Parcă te ocupai de facturile alea, Leo, se auzi vocea lui Nick. Iar tu, Tara, trebuia să ai grijă de Jenny, nu?

Tara aproape sări de pe scaun văzând că treptele pe care se afla Jenny erau goale acum.

– Dumnezeule, unde este?

– Am așezat-o pe o cutie goală de ambalaj și i-am spus să nu se miște de acolo. Leo, vino să vorbești cu șeful echipajului de pe Ballantyre, este un amic al lui Dan Anders.

Tara se întrebă dacă lui Nick îi displăcuse c-o găsise discutând cu Leo. Gelozie? Nu, nu era asta, poate doar simțul posesiei.

Nick nu se întoarse să le ia, dar îl văzu de câteva ori ridicându-și privirea spre cerul fără nori. Nu anulase picnicul.

Când în sfârșit apăru, plecară s-o ia pe Jenny, care era unde o lăsase el. Dacă stătuse acolo tot timpul, nimeni nu știa. Doar când urcară în mașină le spuse:

– Mă tem că va trebui să amânăm Tubai pentru altă dată. Nu este timp. Vom merge să mâncăm pe vârful Taki, nu este prea departe de casă.

– Tată, ai promis, doar! insistă Jenny.

Nick se crispă.

– Sunt situații în care trebuie s-o faci. Va trebui să înveți asta. Ai de ales, vârful Taki sau acasă.

Tara aștepta încordată să vadă alegerea lui Jenny și răsuflă ușurată când în cele din urmă aceasta spuse:

– Bine, atunci mergem la Taki.

Aproape ajunseseră la Silverwood când Nick o luă la dreapta pe una din acele cărărui care urca în vârful muntelui aflat în centrul insulei. Sub copaci creșteau ferigi mari. Se putea vedea oceanul când și când.

Jenny se înveseli când ajunseră în acel amfiteatru format de craterul vulcanului stins. După ce mâncară din coșul pregătit de Tern Gan, Tara îl întrebă pe Nick:

– Ce-ai zice ca Jenny să meargă măcar la unele ore de la școala de aici?

Nick răspunse după un moment de tăcere.

– Tu ai accentuat ideea că ar avea nevoie de școală.

– Mă gândeam că altfel ar fi limitată. M-aș mai putea descurca un an sau doi, după programa pe care a întocmit-o miss Cartright, dar fiind o viitoare adolescentă, are nevoie de companie. N-ai văzut cum a reacționat în prezența celorlalți copii, atunci pe plajă? Am discutat cu unul din profesorii de la școala de aici; mi-a spus că duc lipsă de personal. Poate că aș putea lucra măcar cu jumătate de normă.

– Nici nu te gândi! o opri Nick. Localnicii nu te-ar aprecia prea mult pentru asta. Iar dacă Jenny s-ar duce acolo, n-ar crea decât probleme.

– Pentru că este fiica ta?

– Parțial. Chiar dacă-ți place sau nu, familia Bryant este foarte stimată și nu se poate amesteca oricum cu alții. Poate este feudalism într-o oarecare măsură, dar n-am ce face. Așa vor și ei să rămână lucrurile.

– De ce să fie educați, dacă pot fi folosiți și așa? Nu critic pe nimeni, Nick, era o simplă remarcă.

– Deși tata le spunea că trebuie să-și educe copiii pentru a le oferi ocazia să decidă pentru ei înșiși când va veni vremea…

– Dar astfel putea rămâne fără forță de muncă.

– Nici vorbă. Mare parte din ei nu-și imaginează c-ar putea trăi altundeva. Unii totuși, au reușit....

– Leyita, de pildă?

– Cine ți-a spus de ea?

– Leo. Vorbeam despre ea când ai intrat și ne-ai întrerupt.

– Nu mi-am imaginat c-o cunoști. E o fată foarte dornică să învețe, cu intelect peste medie. Polinezienii preferă jocul, învățăturii.

Tara începu să râdă.

– Nu suntem toți așa?

– Nu avem aceeași atitudine față de viață.

– Dar sunt oameni muncitori.

– Da, muncesc îndeajuns pentru a-și procura cele necesare traiului pentru câteva zile. Apoi se odihnesc. De fapt, în afară de îmbrăcăminte n-au nevoie de altceva pentru că au propriile lor culturi. Și de fapt, nu există armonie perfectă la rasa umană. Unii au sânge franțuzesc de la strămoși.

– Este adevărat că francezii se gândesc mai mult la dragoste decât orice alt popor?

– N-aș spune că se gândesc mai mult, ci că-și fac mai mult timp pentru asta. Ai fi preferat să fiu francez, Tara? zâmbi el.

Ea scutură din cap și, observând că privirea lui poposește mai mult asupra gurii ei, îi spuse: s-ar putea întoarce Jenny.

– Și crezi c-ar fi șocată dacă m-ar vedea sărutându-te? Chiar și un copil de nouă ani trebuie să fie conștient că adulții se sărută astfel din timp în timp.

– Dar nu și noi. Sau cel puțin, nu deocamdată.

Jenny abia a început să mă accepte. O voi face geloasă și mă va urî.

– Geloasă! Dumnezeule, vorbești de un copil, nu de altă femeie!

– Dar este o viitoare femeie. Tara făcu o pauză scurtă, simțindu-și bătăile inimii. Și te iubește, Nick, chiar dacă tu n-o iubești.

Tara spera că el va nega acuzația, dar n-o făcu.

– Ești soția mea și cu cât Jenny va realiza asta mai repede, cu atât mai bine!

– Este fiica ta, Nick...

– Nu este. Vorbele îi scăpară printre dinți. Nu ți-a intrat încă în cap? N-a fost a mea niciodată!

O pală de vânt se stârni și întorcând capul, Tara zări figura aceea mică printre stânci, destul de aproape. De când se afla Jenny acolo? Nick sări în picioare.

– Urcați în mașină, le spuse chiar când vântul începu să bată cu putere, zburându-le coșul de picnic. Adun eu lucrurile.

Tara execută fără împotrivire totul, luând-o pe Jenny de mână, grăbind-o spre Range Rover. Din mașină, îl urmăriră pe Nick care venea spre ele într-un vârtej de praf, fum și de spirale de praf, care la un punct se transformau într-un turbion. Li se părea foarte curios că o furtună ca asta se pogorâse asupra lor din senin. Praful se ridica spre cer. Nick reuși să urce în mașină, apoi porni motorul și mașina începu să se clatine ca o barcă pe o mare zbuciumată.

– Ar fi trebuit să am destulă minte să nu vă aduc aici, le spuse după un timp.

Știam că vine furtuna, dar am crezut c-am calculat bine timpul înainte să lovească aici cu putere.

Așadar, acesta era motivul pentru care refuzase să le ducă la Tubai! Tara își dori să-i fi spus asta atunci. Îi aruncă o privire lui Jenny aflată pe bancheta din spate, dar copila avea fața întoarsă spre fereastră și atenția îi era asupra dezastrului de afară. Un copac căzu în apropierea drumului. Oceanul, care cu câteva minute fusese atât de calm și liniștit, se ridica în valuri gigantice înspumate.

Probabil și insularii recunoscuseră semnele de apropiere a furtunii. Tara se gândi la vasul Ballantyre încărcat în port, amintindu-și cuvintele căpitanului. Nu avuseseră timp să-l încarce complet.

– Durează mult? strigă spre Nick.

Acesta se lupta să păstreze mașina pe drum.

– Suntem în mâinile lui Dumnezeu acum, strigă el. Câteva ore sau zile. Dar în casă suntem în siguranță.

Dacă ajungeau acolo.

Tara se simți cuprinsă de teamă și strânse din dinți, prinzându-se cu mâinile de scaun. Jenny nu scosese o vorbă de când urcaseră în mașină, dar nu părea speriată. Probabil era obișnuită cu ororile vremii, așa că părea foarte calmă. Sau poate era prea adâncită în problemele ei personale pentru ca să mai acorde atenție și vremii. Tara spera să nu fi auzit ce spusese Nick. Ar fi fost o cruzime prea mare. Cum să poată înțelege un copil de vârsta ei sentimentele unui bărbat care trăise nouă ani cu îndoiala în suflet? Numai dacă ar găsi o cale de a-l convinge că se înșela în

privința ei! Dar cum s-o facă? Nick n-o va crede niciodată, pentru că nu voia s-o creadă; dacă accepta copilul Helenei, nu mai avea motiv s-o urască.

Ajunseră ca printr-un miracol la Silverwood. Anna îi aștepta în hol, cu obloanele casei trase, frângându-și mâinile.

– Doar nu pleci pe o vreme ca asta? strigă la Nick, văzând că după ce le adusese în casă pe cele două voia să plece.

– Trebuie să fiu acolo la chei, cât mă mai pot mișca, spuse el. Trebuie să ancorăm cumva vasul.

– Vrei să spui că poate fi și mai rău ca acum? interveni Tara.

– Există și posibilitatea asta. Să nu ieșiți din casă! Ai auzit, Tara? O să vin acasă când o să pot.

Tamu și alt servitor săriră să-i țină ușa deschisă când ieși, apoi ușa se trânti la loc. În casă nu se mai auzea urletul vântului.

– Nu-ți face probleme, Nick știe ce face, o liniști Anna. Unde erați când s-a stârnit vântul?

– Taki Hill. Nick a hotărât că n-are rost să riscăm pe Tubai. Cred că n-a vrut s-o dezamăgească pe Jenny. Tara aruncă o privire în direcția copilei. Îi este teamă de astfel de fenomene?

– N-am observat să-i fie, spuse Anna. Să bem niște ceai.

Conform predicțiilor lui Nick, înălțimea valurilor crescu foarte mult peste noapte. Jenny se culcă la ora obișnuită, după ce schimbase doar câteva cuvinte cu Tara după întoarcerea acasă. Poate că răceala ei se datora faptului că-i văzuse împreună, foarte apropiați. Tara spera să fie doar asta.

Nick îi spusese să nu-l aștepte, dar o făcu oricum. Nici ea, nici Anna nu se culcară.

Ascultară muzică, citiră, iar Anna se rugă ca generatorul să nu le lase.

Când vântul mai slăbi în intensitate în primele ore ale dimineții, resimțiră liniștea din casă ca pe ceva foarte ciudat. Se ridicară din scaunele în care stătuseră toată noaptea și ieșiră afară. Totul era devastat. Tara era îngrozită, dar Anna nu părea prea impresionată.

Acum când totul se liniștise, nu puteau face decât să se ducă la culcare. Tara încercă să nu-și facă prea multe probleme că Nick nu se întorsese. Desigur, avea multe de făcut acolo la chei înainte de a termina încărcarea vasului.

Tara se gândi pentru prima oară și găsi explicația faptului că insularii își construiau casele din materiale ușoare, care să nu-i accidenteze în cazul în care se dărâmau . Trecu mult timp până adormi.

Capitolul 9

Nick se întoarse după-amiază. Era posomorât și obosit, dar le spuse că nu fuseseră înregistrate pagube mari. Ballantyre plecase deja, iar acum oamenii se apucau să readucă lucrurile la normal.

– O să mănânc un sandviș și o să mă schimb; dacă începe să plouă acum, vor rămâne mulți oameni fără acoperiș deasupra capului. Am organizat echipele care să înceapă reparațiile, dar trebuie supravegheați ca să le facă la timp.

– Te pot ajuta cu ceva? întrebă Tara. Aici n-au fost probleme prea mari; le-au rezolvat servitorii oricum.

El îi aruncă o privire piezișă.

– Ai putea fi de folos la clinică. Cei de acolo cad din picioare de oboseală. Vin cu o mulțime de răni, de tăieturi. Găsește pe cineva care să taie niște cearșafuri să le folosim ca bandaje, până mă schimb. Nu prea mai erau nici articole sanitare.

Anna era la bucătărie, aranja masa pentru fiul ei.

Știind că Nick va refuza să mănânce, îi pregăti niște sandvișuri și cafea fierbinte. Cearșafurile pe care le ceruse Nick fuseseră deja rupte fâșii și ambalate.

Era trist să vadă de pe terasă copacii dezrădăcinați. Pe drum, observă cum oamenii, în pofida urgiei prin care trecuseră, cântau în timp ce munceau la reparații. Nu murise nimeni din fericire și casele puteau fi reparate.

Clinica era plină de oameni cu diferite răni care-și așteptau rândul în liniște. Tara cunoștea personalul medical. Cazurile mai serioase erau trimise pe insulele mai mari, unde existau spitale. Tânăra asistentă care se ocupa de acel schimb tocmai pansa capul unui copil. Îl lăsă cu plăcere în mâinile Tarei și se duse spre un altul, care era suspect de un braț rupt.

– Unii dintre acești bolnavi au așteptat o zi întreagă la rând, îi explică Tarei după plecarea lui Nick. Engleza ei era înceată și mecanică. Tânăra examină brațul copilului și constată că nu era rupt. După ce-l legă strâns, o întrebă pe Tara:

– Ați făcut cursuri sanitare?

– Din păcate, doar ceva simplu, spuse Tara zâmbindu-i. N-am rapiditate.

– Dar sunteți foarte grijulie, și asta este important. Vom lucra bine împreună.

După ce mai rezolvară câteva cazuri, Tara le oferi cafea celor care lucraseră în schimbul de noapte.

Îl găsi pe Nick lucrând alături de alți localnici la repararea acoperișului unei case, unde trăia o familie cu doi sugari. Nick coborî pe scară.

– Ți-am spus că te iau de la clinică înainte de a se întuneca.

– Știu, dar am terminat pacienții deocamdată, și m-am gândit că ți-ar prinde bine niște cafea; este încă fierbinte.

– Am mai băut cafea, dar las-o și pe asta aici. Mă gândeam să-l rog pe Leo să te ducă acasă, eu mai am de lucru aici.

– Pe întuneric?

– O să aprindem torțe. Leo poate lua o pauză, a muncit neîntrerupt de ieri-dimineață.

Leo era livid.

– Întotdeauna mă surprinzi când sunt mai murdar și mai dărâmat, îi spuse Tarei, când urcară în mașină s-o ducă acasă.

– N-ai avea cum să arăți ca scos din cutie în toată nebunia asta. Nu-ți mai face probleme pentru ceea ce nu contează, Leo. Te mai întorci acolo?

– Dorm două ore și mă întorc. Este mult de reparat. Nick nu va pleca de acolo până nu se termină treaba. Ce-ar fi să iei acum darul pentru el?

Tara a fost de acord, dar cu inima strânsă. Era foarte posibil ca Nick să nu fie acasă de ziua lui.

Leo o privi lung.

– Nu te simți bine, Tara? Ești foarte palidă.

Zbuciumată, ar fi fost cuvântul corect. Dacă Nick n-ar fi fost toată noaptea la Ruru, putea fi doar cu Olivia. Probabil că preferase să se ducă la ea decât să vină acasă.

– Mă simt bine, îi răspunse, întrebându-se dacă vocea ei suna normal. Puțin luată prin surprindere, asta este tot.

– Este firesc să ai astfel de reacție.

Cred că vântul puternic este cel mai înspăimântător fenomen natural, mai ales când scapă de sub control. Îmi amintesc cum o dată...

Tara îl lăsă să vorbească. Orice era mai bine decât s-o lase cu gândurile ei. Bungaloul lui Leo nu fusese prea afectat. Ea rămase în mașină, iar el se duse să aducă darul pentru Nick.

– Trebuie să ți-l plătesc, Leo, îi spuse în final.

– Te rog, Tara, nu mai spune asta.

Leo o duse acasă, plecând imediat ce Tara a coborât. Lămpile de pe verandă erau din nou aprinse; Anna îi ieși în întâmpinare, privind-o surprinsă.

– Era Leo cumva? întrebă ea văzând mașina care se depărta.

– Da, are două ore la dispoziție să se odihnească. Nick nu va veni prea curând, cred. Vine după ce se termină toate reparațiile.

– Așa este el, nu-i plac lucrurile neterminate. Anna aruncă o privire curioasă spre pachetul din mâna Tarei, dar nu făcu niciun comentariu.

Ți-e foame cred, îi spuse. Erau mulți răniți la clinică?

– Când am plecat, nu mai era nimeni.

Mâine vine și doctorul, deși nu cred că mai are ce face. Unde este Jenny?

– În camera ei, cred. A fost foarte tăcută toată ziua; sper să nu se îmbolnăvească.

Dacă se îmbolnăvea din dragoste pentru tatăl ei, o putea înțelege. Tara se gândi la copilă cu înțelegere și simpatie. Îi era clar acum că Jenny auzise ce spusese Nick. Nimic altceva n-ar fi putut s-o afecteze într-o asemenea măsură.

Se întrebă dacă ar fi bine să se ducă la ea; dar poate asta ar fi înrăutățit lucrurile. În ochii lui Jenny, era cea care precipitase lucrurile.

Copila avea dreptate, n-ar fi trebuit să se mărite cu Nick. Viața fără el n-ar fi fost prea bună, dar preferabilă.

Începu ploaia când erau la masă.

– Asta îl va aduce pe Nick acasă, spuse Anna cu oarecare satisfacție, văzând cum turna afară cu găleata. Nici el nu poate continua munca în astfel de condiții!

Anna avu dreptate; după vreo jumătate de oră se auzi mașina lui, iar apoi Nick intră în casă ud până la piele.

– Dacă ne mai lăsa câteva ore, am fi reușit să punem lucrurile la punct, mormăi el. Dar este totuși bine că fiecare are acoperiș deasupra capului, chiar dacă nu este foarte solid. Privirea lui zăbovi asupra Tarei.

– Să nu crezi că lucrurile astea se întâmplă prea des. Sunt doar capricii ale vremii.

Mă duc să mă schimb cu ceva uscat. Liah să-mi facă niște sandvișuri; nu-mi este foarte foame.

Tara evită privirea Annei, care sesizase că era ceva în neregulă.

Era mai mult preocupată de situația lui Jenny. Într-un fel sau altul, Nick trebuia determinat să vadă adevărul.

Când intră în cameră, el se afla în fața ferestrei, îmbrăcat cu halatul alb de baie; își uscase părul.

Se întoarse brusc spre ea.

– Am desfăcut pachetul, îi spuse luând tava cu mâncare din mâna ei. Era pentru mine?

– Da, pentru mâine. Am greșit că nu l-am pus deoparte, dar acum nu mai contează. Presupun că dacă stă ploaia te întorci la Ruru. Poate ar fi mai bine să-ți urez acum la mulți ani.

– Cu un cadou de la alt bărbat?

– Să nu dai vina pe Leo. I-am cerut o sugestie, Nick. Eram disperată că nu aveam nimic să-ți dăruiesc, pentru că n-am știut încă de la plecarea spre insulă și...

– Crezi că este atât de important pentru mine să primesc daruri de ziua mea? Dacă s-ar fi întâmplat să nu văd cutia asta printre lucrurile lui Leo când l-am ajutat să se mute la bungalou, aș fi apreciat gestul, cu toate c-aș fi întrebat cum ai ajuns în posesia lucrului respectiv. Nick făcu o pauză în care o privi lung, apoi continuă: dar de unde ai aflat de ziua mea?

– Mi-a spus Jenny. Voia să-ți facă ceva care să constituie o surpriză.

– Voia?

Tara ridică din umeri.

– Dacă n-o mai face acum, n-o poți condamna. Nu ești tatăl ei, nu-ți amintești?

Tu ai spus-o. Tara își pierdu cumpătul: cât ai de gând s-o mai învinovățești pentru ce ți-a făcut mama ei?

– Tara, nu știi nimic despre asta. Și nici mama, dacă tot a venit vorba! Și nu nega că de la ea știi!

Tara simți că i se va face rău; nimic nu mergea așa cum trebuia.

– A vrut doar să fie de ajutor, murmură ea.

– Dar n-a fost, neștiind cum a fost totul.

– Totul?

– Dacă vrei să vezi lucrurile doar în alb și negru, am dovada că Jenny nu este fiica mea. Acum mă lași în pace?

– Nu pot să te las. Ce fel de dovadă ai?

– Dacă i-ai fi cunoscut adevăratul tată, n-ai mai vorbi! Am avut și alte lucruri în comun pe lângă Helen. Dar eu sunt singurul tată pe care l-a cunoscut Jenny în persoană.

– Această dovadă trebuie să fie foarte concludentă, dacă te face atât de sigur.

– Este. Urmă o pauză cam lungă înainte ca Nick să continue: Helen mi-a lăsat o scrisoare în noaptea în care a fugit cu Ravel. Am ars-o cu ani în urmă, dar îmi amintesc perfect cuvintele și acum. Îmi scria că Jenny este copilul lui Paul; mi-a spus și cu ce ocazie a fost concepută. Mai scria că vrea s-o ia de la capăt dar fără Jenny, ca să nu fie încurcată de ea. Îți este clar acum?

Numai gândul la Olivia o opri să nu se ducă la el, să-l prindă cu brațele în jurul gâtului, încercând să-i alunge durerea acestei amintiri.

– Îmi pare rău, Nick, o, nu știi cât îmi pare de rău!

– Și mie îmi pare rău, Tara. Am fost doar un prost care și-a închipuit că lucrurile pot fi făcute să meargă. Iar acum am repetat greșeala, însurându-mă cu tine, mi-am asumat o altă răspundere.

– Nick, de ce-ți place să rănești sentimentele oamenilor? Mai bine du-te înapoi la Olivia, în noaptea asta. Cel puțin te vei bucura de experiența ei!

Nick o privea uluit, de parcă o vedea pentru prima oară.

– Olivia a plecat pe Ballantyre, azi-noapte. Am ajutat-o să împacheteze și am stabilit un preț pentru partea ei de insulă.

Nu știu unde se duce și nici nu mă interesează. Satisfăcută, acum?

Tara îl privi șocată.

– Vrei să spui că n-o mai dorești?

– N-am mai dorit-o din ziua în care te-am cunoscut. Înainte de asta, da, o doream. Am părăsit Mataleta tocmai pentru că o doream atât de mult, încât eram în stare să periclitez prietenia cu soțul ei. Dacă John n-ar fi fost înnebunit după ea, m-aș fi gândit că le fac un bine destrămându-le căsnicia, pentru că ea nu-l iubea. Olivia mă încuraja. S-a măritat cu el pentru că John i-a oferit un cămin și bani, dar n-a realizat ce înseamnă viața pe o insulă mică pentru o femeie obișnuită cu o bogată viață socială. Eu trebuia să-i alung plictiseala.

– Deci, pentru tine a rămas atâta vreme pe insulă? Fără tine l-ar fi părăsit imediat pe John, mai ales când acesta s-a îmbolnăvit. Tara înțelegea acum situația foarte bine. Spuneai că n-ai mai dorit-o din ziua în care m-ai cunoscut. Ce înseamnă asta?

– Că aveam o altă muză. La început, îmi aminteai de Helen la vârsta ta. Cred că atunci am vrut să te învăț tot ce n-am reușit s-o învăț pe Helen. Scufundarea Saratogăi ne-a schimbat viețile tuturor. După aceea, n-am mai putut renunța la tine. Am văzut că ai încredere în mine, m-am simțit responsabil de tine. Am realizat că aveam o bază pe care să putem construi. Nu-mi plăcea când mă încurajai să mă întorc la Olivia.

– Dar ai făcut-o. Te-ai dus la ea azi-noapte, în mijlocul furtunii.

– Pentru că a trimis un servitor cu mașina sub pretext c-ar fi avut un accident. Când am ajuns acolo era bine, dar se simțea

singură. Furtuna s-a înrăutățit după ce am ajuns acolo. Am profitat de ocazie să-i spun ce am avut de spus.

Tara simțea că este cuprinsă de o căldură ciudată.

– Mi-a spus la început c-ar vrea să vorbim despre John, așa că am rămas. Când am ajuns acasă, te-am găsit dormind.

– Nu dormeam. Am stat cu ochii închiși, imaginându-mi-te cu ea, simțindu-mă rănită.

Tara se îndreptă spre el, în brațele lui și el o strânse la piept. O sărută.

Auziră vocea Annei, care-i ruga să vină pentru că s-a întâmplat ceva rău.

– Lipsește Jenny, le spuse cu chipul scăldat de lacrimi. Toată ziua s-a purtat ciudat....

– Nick, trebuie s-o găsim!

– Plecăm imediat. Să mă îmbrac!

Reveni într-un minut, după ce se îmbrăcase din mers.

– Nu poate fi nicăieri prin casă?

– Poate dacă și-a găsit un ascunziș pe care nu-l știu, spuse Anna. Ușile de la verandă sunt deschise și sunt sigură că le-am închis. L-am trimis deja pe Tamu s-o caute pe plajă.

– Eu o iau spre stâncă, spuse Nick.

– O luăm spre stâncă, Nick, nu mă poți exclude.

Porniră împreună. Tara nu vedea la un pas în față, dar Nick cunoștea foarte bine zona, așa că o conduse. Tara nici nu mai atingea de fericire pământul cu picioarele; de acum, problemele lor se rezolvau. Cu toate acestea, simțeau amândoi că dacă n-o găseau, nimic nu va putea fi perfect între ei. Auzeau valurile care

se spărgeau de stânci. Deodată, Nick o opri, făcându-i semn să nu spună nimic.

– Lasă-mă pe mine să mă duc, spuse Tara.

– Nu. Nick o opri cu vocea lui fermă. Trebuie să fac eu acest gest, pentru ca totul să fie bine.

Tara rămase în locul unde se afla.

– Jenny? Ce naiba faci aici în ploaie?

– Am plecat de acasă. Lasă-mă în pace! Nu mă întorc acasă! Niciodată! Nu mă vrei!

– De ce spui că nu te vreau, Jenny? Nick se ghemui alături de Jenny.

– Pentru că o ai pe Tara și o iubești pe ea și nu pe mine. Nici măcar nu m-ai auzit când te-am strigat ieri la Taki, când voiam să-ți arăt ce-am găsit.

– Este adevărat, poate n-ai strigat destul de tare. Faptul c-o iubesc pe Tara nu afectează cu nimic ce simt pentru tine, micuțo. Sunt două feluri diferite de dragoste.

– Și Tara mi-a spus asta.

Tara îngenunche pe nisip alături de Jenny, fericită că fetița nu auzise discuția lor, cu o zi în urmă.

– Draga mea, amândoi te vrem! Lasă-l pe tata să te ducă în brațe acasă, ca să nu răcești. Doar nu vrei să fii bolnavă de ziua lui, nu? Ce dar i-ai făcut?

Jenny nu răspunse imediat.

– L-am... l-am aruncat, le spuse printre lacrimi.

Era o cutie din scoici pentru butoni, tată, dar am aruncat-o și acum îmi pare rău.

Nick îi dădu Tarei torța și luă copila în brațe, strângând-o la piept.

– Draga mea, nu contează, o să-mi faci alta! O să căutăm împreună scoicile, da?

Tara porni înainte cu torța, luminându-le drumul. Ei și lui Jenny le va lua timp ca să șteargă din sufletul lui Nick toată amărăciunea adunată în nouă ani de suferință, dar vor reuși. Vor fi o familie fericită.

Sfârșit